

Khánh Mỹ

Đừng Nói Xa Nhau



Chương 1

Anh mong rằng em sẽ bình thường trở lại, anh xin lỗi đã làm em thất vọng...
Đừng buồn anh nhé Uyên.

Minh nói những câu này một cách rất suôn sẻ . Cái khó nhất chỉ ở những câu mở lời thôi, anh đã bắt đầu buổi nói chuyện tàn nhẫn này được thì kết thúc nó cũng là chuyện phải có . Những tưởng Uyên sẽ đau đớn, khóc lóc, vật vã để anh phải phân trần, phải cứng rắn... thì chuyện đã xảy ra ngược lại . Chỉ có mình anh nói, giải thích, thanh minh... trong ngượng ngùng.

Thái độ của Uyên làm anh thấy mình như 1 kẻ ti tiện, dè hèn . Uyên nghĩ gì khi ngồi bất động như vậy ? Cô có nguyên rủa anh giống như anh đang tự nguyên rủa mình ?

Mà nếu có vậy, cũng phải thôi . Anh đã hái đi nụ hoa chớm bùng sắc hương, rực rỡ nhất của khu vườn nọ, giữ lấy nó cho riêng mình suốt bốn mùa xuân . Để rồi giờ đây, anh lại tung nó lên không trung . Gió sẽ cuốn nó đi đâu ? Về đâu ? Minh sẽ không biết được . Có thể lúc đó, anh đã có những hồi bận tâm khác rồi.

Minh nhìn lại Uyên lần cuối . Hình ảnh cô ngồi lặng, mắt nhìn vô hồn trước

mặt làm anh tần ngần giây lát, rồi cuối cùng anh tặc lưỡi ngại ngần bước ra cửa.

Uyên không biết mình ngồi thẩn thờ như vậy đến bao lâu . Đầu cô mụ mị, mơ hồ vắng những lời phân trần vô âm sắc của Minh khi này.

Cô đã tự hỏi mình, sao cô không khóc với chuyện xảy ra chiều nay ?

Bốn năm chung sống với Minh, cô đã xếp lại bao mơ ước thời con gái, mà chỉ còn 1 ước vọng thầm kín duy nhất là được làm vợ . Cô đã lặng lẽ chờ đợi mãi trong sự im lặng kéo dài của Minh.

Uyên cười khẩy với chính mình . Cô thật ngây thơ . Còn nhớ lần nghi ngờ mình có thai, cô mừng quỳnh lên vì hạnh phúc, vì ước vọng nhỏ nhoi có một mái ấm thực sự sắp đến . Minh đã vội vã đưa cô đến phòng khám tư của bạn anh . Nhưng tội nghiệp Uyên, anh đã từ ngọt nhạt đến ép buộc Uyên phải phá nó đi . Cô đã thất vọng, và càng đau đớn hơn khi nhìn ra được cái thờ phào nhẹ nhõm của Minh . Muôn đời cô không quên nỗi đau hôm đó. Đây cũng là dấu hiệu báo trước kết cuộc của ngày hôm nay, một kết cuộc tan vỡ. Vừa rồi anh đã nói gì với cô nhỉ ? Rằng anh yêu cô, nhưng không thể lấy cô được ư ?

Uyên nhắm mắt lại, nhớ đến những tháng ngày Minh làm quen và đeo đuổi cô . Có đến mấy tháng trời, cô bức mình nhưng cũng ngậm tự hào về cây si ấy.

Uyên không yêu Minh . Thời con gái đầy ấp mơ mộng, cô đâu để mắt đến anh, người hơn cô đến cả một con giáp . Nhưng sự kiện bà nội, người thân duy nhất của Uyên mất đi , sau một thời gian bệnh nặng đã đẩy cô vào vòng tay của Minh . Anh là cái phao cần kíp mà cô nương tựa vào lúc đó.

Nội mất đi, để lại cho cô một sự mất mát to lớn, một cuộc sống cô độc lẻ loi và cuối cùng là món nợ ân nghĩa của Minh . Đồng tiền anh có mặt từ bệnh viện đến nghĩa trang đã làm Uyên mắc nợ anh và tự nguyện phải trả.

Khi chung sống với Minh, Uyên đã sớm nhận ra con người thật của anh, tính toán, đầy tham vọng và hãnh tiến . Nhưng với ước vọng từ thuở còn là cô bé mồ côi cha mẹ, sống thui thủi với bà, cô vẫn mong mỏi ở anh một cuộc hôn nhân hợp pháp, một đứa con, một mái ấm thật sự.

Vậy mà, Minh đã quay lưng với ước mơ của cô, làm tan vỡ hy vọng ngây thơ của cô bằng cái tin anh sắp lấy vợ.

Lấy vợ !

Uyên cười mà ứa nước mắt . Cô lê bước lại trước gương và thẩn thờ soi mình trong đó . Vợ Minh sẽ là một cô gái xinh xắn với tính nhu mì, dễ bảo chứ không phải là cô gái đang nhìn cô trong gương . Cô gái trong gương có cặp mắt xéch, đôi gò má cao mịn màng, cái miệng nửa dịu dàng, nửa sắc sảo . Tính cách rất đàn bà này đâu thể là một cô dâu gương mẫu.

Những ngày cấp sách đến trường, Uyên vẫn thường nghe lũ bạn bảo cô rằng mắt của cô là mắt đa tình, đôi gò má trau chuốt phạn mỏng và đôi môi thật nguy hiểm cho những bà vợ vụng giữ chồng . Còn những lời ganh ghét, xầm xì độc địa của đám con gái chanh chua rằng cô chỉ suốt đời làm người tình, ai mà dám lấy làm vợ.

Ngày đó, cô bỏ ngoài tai những lời bình phẩm ấy, nhưng mấy năm sống với Minh, sự im lặng lảng tránh của anh đã làm cô lo sợ thẳm . Nỗi lo ấy được nhân lên theo thời gian, và bây giờ đã được chứng minh . Cô chỉ là người tình bốn năm trời của Minh . Và không là gì nữa hết.

- Tháng sau anh sẽ lấy vợ, xin lỗi em.

Cô sờ lên giọt lệ đầu tiên lẻ loi rơi trên má, mắt ngó trân trân trong gương . Cô nhìn cô . Và rồi, giọt nước mắt kia không còn đơn lẻ nữa, có những giọt kế tiếp thi nhau tràn xuống lăn dài theo đôi gò má trau chuốt của cô . Cô úp mặt vào đôi bàn tay gầy, nức nở với mình trong căn phòng vắng, và trong nỗi đau của số phận đã định sẵn cho mình.

Quán cà phê Sông Trăng về đêm gió thổi lạnh . Những đôi tình nhân càng có lý do chính đáng để nép vào nhau, tìm hơi ấm cho nhau.

Uyên ngồi một mình trong góc vắng . Tách caphe đã nguội ngắt . Đây là tách thứ 2 của cô . Cô ngồi lặng lẽ trong bóng tối, cảm nhận cái lạnh bên ngoài và cả cái lạnh trong tim.

Hôm nay là ngày cưới của Minh . Cô đã lang thang trên phố cả buổi chiều, lòng trống vắng lạnh lẽo . Và khi ánh chiều sắp tắt, cô đã vào đây, để đón màn đêm buông xuống và nghe nhạc bên tách caphe . Những lời nhạc buồn như rót đắng vào lòng.

"Giờ này còn cầm tay

Cầm chắc mối duyên bể bàng

Cầm chắc mắt môi ngõ ngang

Cầm giá buốt thương đau

Ngày mai, ta không còn có nhau... "

Mối duyên cô bể bàng hay số phận cô lận đận ? Uyên thở dài . Buồn quá!

Trúc đốt thêm một điếu thuốc . Trong ánh sáng mờ mờ của những ngọn đèn và sương đêm, ở một góc nhỏ gần anh, cô gái ấy vẫn ngồi 1 mình lặng lẽ .

Từ chỗ anh, không tài nào nhìn rõ mặt cô, nhưng cái dáng ngồi trầm trầm, buồn phiền đầy nữ tính ấy đã khiến anh chú ý từ khi bước vào quán.

Thoạt đầu, Trúc cứ oán trách cho anh chàng nào quá "cà chớn", hẹn người yêu mà đến trễ như vậy . Nhưng có đến hơn một tiếng đồng hồ trôi qua, anh chẳng thấy cô sốt ruột nhìn đồng hồ gì cả . Cô cứ ngồi lặng yên, một mình một bàn, thờ ơ với những đôi lứa chung quanh.

À! Chắc đây lại là một cô nhỏ thất tình . Trúc thâm cười nhạo cho cái suy diễn "nhiều chuyện" của mình . Lại còn có tâm trí quan tâm đến chuyện tầm phào nữa chứ . Những lời móc mĩa xa xôi của bà mợ đã làm anh phát ngất cả chiều nay, đã quá dư rồi . Đàn bà! Trúc nghĩ thầm, toàn đem đến sự bực

mình và phiên toái.

Không thềm ngắm cô nàng thất tình nữa, Trúc nhìn ra bờ sông . Ánh trăng cận rằm soi bóng xuống dòng sông dịu êm và lãng mạn, chắc sẽ thú vị hơn cảnh 1 cô gái lẻ loi . Anh đặc ý với sự so sánh của mình, cho đến khi ném cái liếc tạt ngang, anh thấy cô nói nhỏ với người phục vụ . Cô tính bỏ về chẳng ? Trúc quỳnh quáng lên vì tiếc nuối.

Người phục vụ đã quay lại ngay, và đưa cho cô... hình như , hình như là một bao thuốc lá.

Uyên biết hút thuốc . Minh đã tập cho cô . Anh có cái thú đòi cô mời thuốc cho anh . Uyên không thích khói thuốc lắm . Nhưng những việc xé bao, rút một điếu thuốc, gõ nhẹ vào hộp, ngậm hờ lên môi, châm lửa và rít nhẹ hơi đầu thì cô đã quen và thành thạo.

Điếu thuốc cô đã ngậm ở môi, nhưng lửa thì đã có một bàn tay lạ bật lên cho cô, trước cả khi cô rút diêm ra . Cô liếc nhìn người lạ trước mặt , rồi thản nhiên mời lửa.

Hắn có tình hơn cả cô, tự động ngồi xuống chiếc ghế đối diện, không đợi mời.

Uyên rít 1 hơi khói đắng, rồi nhìn vào phần vết son môi của cô, cô đều giọng hỏi:

- Hình như xung quanh còn nhiều bàn trống lắm thì phải ?
- Hút thuốc không có lợi cho sức khỏe đâu --Trúc mở lời, lờ đi câu đuối khéo của cô.

Uyên vụt cười khẩy:

- Tay thì sốt sắng bật quẹt, miệng thì dạy đời cản tôi hút . Xin lỗi, tôi không quen nghe những lời đạo đức giả.

Trúc cười:

- Tôi biết mình ăn nói hơi vụng về, nhưng nghĩ lại thật đâu đáng để cô làm

vậy.

Uyên nhú mảy:

- Làm gì?

- Tôi biết cô đang có chuyện buồn, nhưng vào quán 1 mình, còn phì phèo thuốc lá khi đã hơn 10 giờ là không tốt lắm đâu.

Uyên nhạt nhẽo:

- Tôi nhắc lại, xin đừng dạy đời tôi . Chuyện của tôi không liên can gì đến anh.

Trúc thở ra . Giọng Uyên lạnh tanh:

- Cám ơn về ngọn lửa . Tôi không dám làm phiền . Xin lỗi, xung quanh đây còn nhiều bàn trống...

- Tôi chỉ biết chiếc ghế bên cạnh cô đang trống -- Trúc cướp lời, anh cười.

Uyên tái mặt, mắt ngó trừng trừng người lạ, cô run giọng:

- Anh cho tôi là hạng đàn bà gì ? Vào quán về đêm kiếm ăn à ? Anh...

Trúc giật nảy người, tắt ngay nụ cười trên môi, anh hốt hoảng nói:

- Trời ơi! Ý tôi không phải vậy . Chỉ tại thấy cô đi có 1 mình, tôi tưởng...

Chưa dứt câu, thì 1 cái tát như trời giáng vào má làm anh sững sờ . Chỉ còn kịp nhìn thấy cô đứng phắt dậy vụt băng băng trên lối đi . Trúc níu tay cô kịp, cũng vừa lúc Uyên đến trước một anh bồi, cô nói vắn tắt:

- Người này làm phiền tôi, anh đuổi đi dùm.

Rồi cô quay lại, bước thẳng ra cửa . Gót giày cao dẫm nghiêng lên lối sỏi, để lại Trúc đứng ngơ ngẩn nhìn theo, rồi ngượng ngập với những ánh mắt hiếu kỳ xung quanh và cái nhìn dè chừng, thủ thế của người phục vụ.

Anh thở mạnh tức tối . Đúng là làm ơn mắc oán . Thật! Ngày hôm nay xui xẻo gì đâu.

- Nhà hàng tuy nhỏ nhưng cô là khách quen, cũng biết lượng khách ở đây đông, phải không cô ?

Bà Trâm, chủ quán nói với cô bằng 1 giọng buồn buồn:

- Nếu lũ con tôi hiếu thảo, đàng hoàng, thì tôi đâu có sang nó lại làm gì .

Đây là công sức, là sự nghiệp của ông chồng tôi . Ông mất rồi, 1 tay tôi cáng đáng mấy năm nay, còn phải chịu đựng sự tranh giành của đám con cái dẫu rẻ . Thôi thì nhượng lại, lấy mớ tiền, chia cho tụi nó mới mong yên thân.

Uyên lắc đầu ngao ngán cho tình cảnh của bà, cô nhìn quanh cảnh trí trong nhà hàng . "Hoài Hương" là tiệm ăn nhỏ xíu, dễ thương, chỉ chuyên bán các món ăn Huế . Thực khách đến quán thuộc lớp người có chọn lọc, cùng nhỏ nhẹ, thanh lịch, bình dị như cái tên của quán vậy.

Uyên biết quán từ những ngày còn ở trung học . Sau này, mỗi khi thèm bún bò Huế hay bánh nậm, bánh khoai... cô đều ghé vào đây . Và đi 1 mình là chuyện dĩ nhiên . Minh không thích vào những nhà hàng nhỏ . Nơi anh lui tới là những nơi chồn tiếng tăm, thực khách sang trọng, ăn diện.

Cô nhìn lại mấy dãy bàn đầy khách của "Hoài Hương" , cách bài trí sắp xếp bàn ghế rất khéo léo và tao nhã, tuy trong 1 khuôn viên hơi nhỏ, nhưng ấm cúng và thân mật.

Đây sẽ là bắt đầu cho công việc của mình . Đây là sự nghiệp của mình .

Uyên hân hoan với ý nghĩ đó.

Đã mấy tháng sống trở lại cô độc một mình, cô đã làm nhiều bài toán, lập nhiều dự định cho một cuộc sống nuôi thân . Ngôi nhà Uyên đang ở chỉ là 1 ngôi nhà mướn , trả tiền từng năm. Và còn vài tháng nữa là đã đến kỳ rồi .

Ngoài vài món trang sức và 1 số tiền từ Minh mà cô dành dụm được, cô chẳng thể làm gì với vốn liếng ít ỏi như vậy.

Uyên đành trở về Mỹ Tho, bán căn nhà nhỏ của nội . Cộng thêm số tiền đó, cô đã cân nhắc và quyết định tự lập thật sự bằng cái nhà hàng này.

"Hoài Hương" , nó sẽ là của cô . Cô mặc cho số phận buồn mà trời đã cay nghiệt ban cho, mặc cho lũ đàn ông giả trá , dối lừa, cô sẽ chỉ sống cho mình

và tìm niềm vui bằng sự nghiệp , 23 tuổi chưa hẳn đã mất cơ hội lập thân với đời . Niềm tin và những hoài bão ngày xưa đã nhen lại trong Uyên.

Bà chủ quán cắt ngang luồng suy nghĩ của Uyên bằng câu hỏi tò mò:

- Cô sang lại vẫn để bán món Huế chứ ?

Uyên sực tỉnh, cô cười nhẹ nhàng:

- Cháu vẫn bán như cũ, nếu bác cho phép, cháu xin được dùng tên cũ cho quán được không ạ ? Cháu thích cái tên này.

- Ồ, được chứ - Bà Trâm mừng rỡ, rơm rớm nước mắt, bà nói -- Đây là tên ông chồng tôi đặt, để nhớ quê nội . Sông Hương, Núi Ngự, nhưng đám con tôi đâu có trân trọng di sản của cha nó . Tôi cảm ơn cô đã giữ lại được cái tên này . Mong là với nó thì cô sẽ may mắn trong công việc làm ăn.

Uyên nhìn bà cảm động:

- Cháu cảm ơn bác . Cháu hứa sẽ cố gắng luôn giữ uy tín cho quán được như xưa.

Từ giã bà chủ, rời quán "Hoài Hương" Uyên chạy loanh quanh ở khu trung tâm thành phố, trưa nắng thật gắt, đường phố đã vắng người hơn, thiên hạ rủ nhau vào quán kem có máy lạnh hay những nơi có bóng râm để tránh cái nóng bức của thời tiết.

Uyên chưa muốn về nhà, ngôi nhà vắng vẻ hiu quạnh quá . Cô quyết định gọi xe và đi dọc con đường Đồng Khởi ngắm hàng hoá.

Cả gần tiếng đồng hồ đi rong, Uyên cũng hài lòng vì mua được 2 bộ tơ tằm mặc nhà rất thanh nhã, cô đi trở về bãi xe ở góc đường.

Đột nhiên, Uyên nhận ra Minh trước mặt . Đi cạnh Minh là Kiên, người bác sĩ đã có lần khám bệnh cho cô khi cô ngờ mình có thai với Minh . Minh chưa nhận ra cô, anh còn đang nói điều gì đó với Kiên . Nhưng Kiên thì đã đổi sắc mặt, anh ta nhìn cô y như lần khám đó, giống như nhìn một con vi trùng nguy hiểm.

Uyên không muốn chạm mặt họ, cô vụt tắt đại vào cánh cửa cô đang đứng trước.

Họ là những người cô không muốn gặp lại bao giờ . Điều hơi lạ là Minh khi này có gì rất khác, khác hơn vài tháng trước đây nhiều.

Ngày xưa, khi ra đường, anh luôn có phong cách thoải mái, tự tin và thậm chí hơi kiêu cách của 1 người lịch lãm, thành đạt . Vậy mà giờ đây, vẻ tự mãn của anh biến đâu mất, đổi lại là sự suy tư, lo nghĩ điều gì, có lẽ anh đang gặp vấn đề gì trong công việc làm ăn.

- Này, cũng lại là cô à ?

Cái vỗ nhẹ lên vai làm cô giật mình.

Một gương mặt hơi quen quen và khung cảnh lạ lẫm xung quanh làm cô sự tỉnh . Cô đang ở đâu đây ? Gian phòng rộng này chỉ toàn là đàn Organ, Guita, và cả piano . Tất cả đều bóng loáng.

Uyên nhú mày nhìn lại người đứng cạnh cô . Áo sơ mi đen, quần jean đen, cặp mắt sáng long lanh đang nheo lại nhìn cô chăm chú, 1 gương mặt nửa dè chừng, nửa thân thiện.

Ai vậy nhỉ ? Minh có quen không ? Uyên nghĩ và bật ra luôn câu hỏi:

- Tôi có quen anh không?

- Sao lại không?

Anh chàng nở một nụ cười gượng:

- Chắc cô đã quên tôi, 1 tên ngốc ăn nói vụng về vô duyên đã làm cô giận vì hiểu lầm , bỏ cả tách caphe và hộp thuốc còn nguyên đi mất đó.

Uyên giãn đôi lông mày gật đầu.

- Tôi nhớ ra rồi . Hôm ở quán Sông Trăng.

- Đúng rồi . Mà này! -- Anh gãi đầu -- Cô đừng giận tôi về những câu nói hôm trước nhé . Tôi thật sự không có ý đó đâu . Thật đấy!

Uyên nhìn anh ta. Đôi mắt sáng và cái cằm vuông có vẻ đáng tin cậy, cô

cười nhẹ:

- Tôi quên rồi, đừng nhắc đến hôm đó nữa.
- Cũng thật xin lỗi cô . -- Anh ta vẫn còn về áy náy.
- không sao, thật ra hôm đó tôi cũng hơi nóng.

Rồi cô chợt hỏi như nhớ ra:

- Anh làm việc ở đây à ?

Anh chàng gật đầu:

- Có thể nói như vậy, tôi thiết kế và bố trí cách trưng bày ở đây . Việc của tôi đến hết chiều nay thì hoàn tất . Ngày mốt nhà trưng bày này sẽ khai trương và mở cửa triển lãm trong vòng 1 tháng.

Uyên ngơ ngác:

- Vậy , ở đây... chưa mở cửa à ?

Anh ta bật cười:

- Dĩ nhiên là chưa . Ngoài cửa có dán giấy thông báo ngày giờ mở cửa mà.

Uyên đỏ mặt lúng túng:

- Vậy khi nãy tôi lại không để ý đẩy cửa vào đây.

Cô sượng sùng nhìn quanh:

- Hèn chi có bao nhiêu là cặp mắt nhìn . Chắc là tôi kỳ khôi lắm . Chưa mở cửa mà lại...

Anh chàng cười xuề xòa:

- không sao đâu . Họ chỉ là tổ thợ trang trí phụ tôi và vài nhân viên của hãng đàn đó mà . Tôi vừa nói với họ là cô là bạn tôi đến tìm .

Đừng Nói Xa Nhau

Chương 2

Trước cặp mắt ngạc nhiên của Uyên, anh thú nhận:

- Tôi nhận ra cô ngay khi cô mới đẩy cửa bước vào . Thật không tin vào mắt mình . May cho tôi ghê.

Uyên không hiểu, cô hỏi:

- May cái gì ?

- May mà tôi gặp lại cô . Mấy tháng nay tôi cũng để ý tìm cô, nhiều lần tôi đến Sông Trăng nhưng cô như biến mất vậy.

- Anh tìm tôi ? Để làm gì ?

Anh chàng giải thích:

- Để có cơ hội nói cho cô đừng hiểu lầm...

Uyên lắc đầu cười:

- Thì ra là vậy . Bây giờ thì không sao nữa nhé! Tôi thì hết bức mình còn anh thì hết ám ức mãi chuyện đó.

Anh ta cười đồng tình với cô . Nụ cười thân thiện, cởi mở hơn.

Đột nhiên, anh hỏi:

- Cô đi phố một mình à ?

Uyên nhướn mày dò hỏi . Anh chàng gãi đầu:

- Ồ , không. Tôi chỉ muốn hỏi cô có rảnh không tôi muốn mời cô dùng cơm trưa, cảm ơn cô đã xí xóa chuyện hôm trước.

Uyên trở lại bộ mặt xả giao, khách sáo:

- Cảm ơn anh, tôi vừa dùng cơm trưa xong.

Rồi như muốn tránh cái vẻ thất vọng trên nét mặt anh ta, Uyên vội nói:

- Thật ra tôi đi phố với một người bạn . Anh ấy vừa đi gọi điện thoại . Tôi muốn trốn nắng nên lẩn vào đây thôi . Có lẽ tôi phải ra ngay kéo anh ấy trông . Vậy, tạm biệt anh nhé!

Vụt ngừng lên khi nghe cô từ giả, anh chàng chụp vội tay cô:

- Ah! Khoan đã . Tôi vừa mới nghĩ chúng ta có lẽ có duyên nên đã gặp nhau trong cái Sài Gòn rộng lớn này . Tôi còn chưa được biết tên cô và chưa kịp hẹn ngày gặp lại mà cô đã vội...

Uyên ngắt lời anh ta:

- Thì như anh vừa nói . "Có duyên sẽ gặp lại " . Vậy thì lần gặp lại sau, anh chắc chắn sẽ biết tên tôi thôi, phải không? Vậy chào nhé !

Uyên cười, nhanh nhẹn thoát ra ngoài trước cả phản ứng của anh chàng . Chỉ còn kịp nhìn thấy một cái nhìn như trách móc.

Ra đến Lê Lợi, cô nhìn đồng hồ . Chà! Cũng đã hơn một giờ rồi . Anh chàng đó nhắc đến cơm trưa làm cô thấy đói bụng . Giờ này mà về nhà nấu nướng chắc là chán lắm.

Nghĩ vậy, Uyên không vội lấy xe, cô lại tiếp tục thả bộ qua Nguyễn Huệ, vào quán cơm.

Đã quá giờ ăn trưa, nên quán hơi thưa khách, Uyên chọn 1 bàn trong góc, gọi 1 đĩa cơm phần với vài món ăn còn lại.

Cô chống tay lên cằm nhìn quanh . Một chỗ bán nhỏ và bình dân thế này mà nổi tiếng và rất đông khách vào giờ cao điểm . Cô đã từng ghé vào đây giữa trưa . không tài nào tìm được ghế trống . Họ làm ăn hay thật . Cô mong sao quán Hoài Hương sẽ giữ được tiếng tăm và kinh doanh ổn định.

Nghĩ vắn vớ, Uyên lại nhớ đến anh chàng khi nãy . Vẻ mặt thật buồn cười khi bị "Gậy ông đập lưng ông " . Đàn ông con trai gì mà thời nay còn mở miệng nói chuyện duyên nợ . Ôi chao! Cái lương quá trời . Cũng hơi xui cho anh ta, lần đầu bị một cái tát lẳng nhách, còn "lần duyên sau" thì bị cụt hứng vì Uyên đã dị ứng và ngán sợ đàn ông rồi.

Uyên mỉm cười khi nhớ lại . Có một giọng cười góp trên đầu . Cô ngẩng phắt lên . Ôi trời ơi. Lại hắn.

- Lần này cô có vì tin chúng ta có duyên mà cho phép tôi ngồi chung bàn được không?

Uyên muốn cười ra nước mắt trước câu nói hoa hòe của anh chàng . Cô đành nói:

- Đâu còn cách nào hơn.
- Không cách nào là sao ?

Uyên trợn mắt:

- Sao cơ ?

Hắn ra vẻ phân vân:

- Có nghĩa là...
- Trời ơi . Ngồi xuống đi . Anh không thấy người xung quanh đang nhìn anh tò mò à.

Quả thật, vài người khách trẻ trong quán đang tò mò liếc nhìn anh chàng, thấy vậy nên anh đã thôi đứng sừng trước bàn cô gái, mà thu gọn thân hình anh ta lại trên chiếc ghế đối diện.

Anh chàng ngoắc người phục vụ:

- Cho tôi một phần cơm trưa.

Rồi quay qua với vẻ quan tâm cố ý, anh hỏi cô :

- Còn cô đã gọi cơm chưa nhỉ ?

Uyên tức đến đỏ mặt, nhưng cũng thấy ngượng ngùng . Khi nãy cô đã chẳng nói cô dùng cơm trưa rồi là gì . Miệng lưỡi anh ta cũng thật là... nhìn nét chộc què của anh ta khiến cô sôi gan, cô nghiêng răng rít nhỏ:

- Anh mà còn cười nữa là tôi đứng dậy đi ngay.
- Ô! Tôi đâu có cười cô . Nhìn thử xem.

Uyên liếc nhìn kỹ anh ta . Miệng anh ta không cười thật . Nhưng đôi mắt lại dường như đang cười . Đang lúng túng vì không bắt bẻ được ai, hai đĩa cơm đã được đặt ngay ngắn trên bàn.

Anh chàng gật gù:

- Tôi nói chúng ta có duyên cũng đâu có sai . Đến món ăn cũng giống hệt nhau nữa là.

Uyên trề môi.

- Còn khuya, bởi vì những món ăn khác người ta đã bán hết rồi, chỉ còn món này thôi . Vậy cũng nói được.

- Có nói thì mới được được cô cãi chứ! Thôi được, bây giờ mình tạm thời đình chiến, để không thôi cô đổ thừa nếu cô có xiu vì đói.

Uyên xụ mặt định tìm cách trả đũa . Nhưng anh ta đã làm ra vẻ tự nhiên bắt tay vào ăn cơm . Uyên chưa phản công được đành cúi xuống trút hăm hực trên đĩa cơm mình vậy.

Quán bà Cả nấu cơm ngon thật . Chỉ một loáng hai đĩa cơm đã sạch trơn, anh chàng thở một hơi, rót nước ngọt vào ly cho cô, nói giọng "tâm sự":

- Ngon ời là ngon . Hồi này tôi đói meo.

- Ừm, tôi cũng vậy -- Uyên tiếp lời.

Bỗng nhiên Uyên nhớ ra . Món nợ tức tối khi nãy cô còn chưa thanh toán mà bây giờ lại bị anh dẫn dụ . Cô nhìn anh chàng . Anh ta cũng chăm chú nhìn lại cô, vẻ chờ đợi . Cuối cùng, cô đành thua cuộc . Cả hai cười vui vẻ, dàn hòa.

Uyên lắc đầu trước cái tài vật của anh chàng.

- Anh tên gì nhỉ ? Cô hơi phớt lờ nụ cười tươi đắc thắng của đối phương.

- Trúc . Còn em ? -- Trúc tỉnh bơ hỏi.

- Hà ? -- Uyên ngạc nhiên khựng người, cô không nghe anh hỏi tên cô . Anh vừa nói gì nhỉ ? Anh tên là Trúc ư ? Uyên nhìn anh nghi ngại . Có thật không với sự trùng hợp kỳ lạ này ? Có khi nào anh ta biết tên thật của cô, và lấy đó để trêu ghẹo cô không nhỉ ?

- Đây, em sao thế ? Có chuyện gì à ?

Trúc có vẻ hơi thắc mắc với cách nhìn của cô.

Uyên hỏi lại :

- Anh vừa nói anh tên Trúc?

- Ừ, đúng rồi.

- Con trai gì mà tên Trúc ?

Trúc hất mặt:

- Tên thật của tôi đây nhé . Có cần xem giấy tờ chứng minh không?

Uyên cười ngờ ngợ.

- Thôi, khỏi cần . Thì cứ cho là anh nói thật đi . Là thật -- Cô lẩm bầm.

- Đây, em vẫn chưa nói cho tôi biết tên.

Uyên sực tỉnh, cô ngẩng lên:

- Tôi tên Uyên . À mà xin lỗi, đừng gọi em sớm quá vậy . Trông anh có thể nhỏ tuổi hơn tôi đấy.

Trúc có vẻ hơi phật lòng.

- Sao Uyên lại nghĩ vậy ? -- Anh xoa cằm -- Tại sáng nay làm siêng cạo râu nhẵn nhụi, chứ nếu tôi...

- Râu ria thì ăn nhằm gì ở đây . Trông anh vẫn trẻ con hơn tôi như thường. Lần này thì Trúc phật lòng thật sự.

- Đừng giỡn.

Uyên nghiêm mặt:

- không giỡn đâu . Vậy anh thử nói xem tôi bao nhiêu tuổi rồi ?

Trúc cười:

- Ai mà lại đoán tuổi phụ nữ bao giờ.

- Cứ đoán thử xem -- Uyên khuyến khích.

Trúc ngần ngừ, rồi nhìn cô kỹ càng ở mọi góc cạnh . Uyên biết tong anh chàng lại mượn cớ để ngắm cô . Thế mà còn không trẻ con.

Đang định tốp anh ta lại thì Trúc đã lên tiếng:

- Thật ra theo tôi đoán Uyên chỉ khoảng 18, 19 tuổi -- Anh đùa -- Nếu có cho thêm cũng 20 là cùng.

Uyên cười lắc đầu:

- Thành thật cảm ơn anh nhiều, nhưng sai rồi.

Trúc nhướn mắt tỏ ý không tin.

Cô thản nhiên:

- Tôi đã 23 tuổi rồi.

Trúc trợn mắt phản đối . Uyên nhún vai:

- Lời tôi nói rất thật . Tôi sinh năm 73 . Tuổi ta là 24 lận . Thấy chưa, thấy vẻ của anh là biết ngay anh nhỏ tuổi hơn tôi mà.

Trúc nở nụ cười tỉnh:

- Còn lâu, em vẫn nhỏ hơn tôi như thường.

Cô tò mò:

- Anh lớn hơn tôi thật à ?

- Dĩ nhiên! -- Anh kênh mặt -- vài tuổi nữa là khác.

Uyên ờ, cô cười nhẹ nhìn xuống đôi bàn tay mình . Bốn năm sống vô hồn dưới sự bảo bọc của Minh, gói mình trong ngôi nhà nhỏ . Cô đâu có va chạm nhiều với cuộc sống chật vật khó khăn, với mưa nắng gió sương bên ngoài .

Giao tiếp hầu như duy nhất của cô là những bữa tiệc và khách khứa trong đó . Những người bạn xã giao của Minh và những lớp trưởng giả khách sáo.

Trong bốn bức tường thu hẹp nhưng êm ái đó, cô chỉ có suy nghĩ là nhiều nhất . Và vì vậy, khuôn mặt cô có lẽ trẻ hơn tuổi thật, nhưng ngược lại tâm hồn thì già cỗi hơn tuổi rất nhiều . Hôm nay, điều ngạc nhiên là sau cả 1 thời gian dài, cô lại có thể trở lại trẻ trung, nói nhiều và vui vẻ như vậy.

- Có chuyện gì không Uyên ?

- À, không. -- Uyên đánh trống lảng -- Có lẽ ta nên tính tiền rồi ra về là kịp

lúc rồi đấy . Quán đã hết khách rồi.

Trúc giành trả tiền cho cô, nhưng Uyên không chịu . Anh bực bội nhìn cô khẳng khẳng bắt chủ quán phải thối lại tiền cho anh và nhận phần tiền của cô.

- Chúng ta chỉ là bạn . Tiền ai nấy trả là tốt nhất . không ai nợ ai -- Cô nói. Trúc nhún vai, có vẻ buồn vì cô quá rõ ràng và khe khắt . Họ cùng ra khỏi quán và thả bộ trở lại con đường Đồng Khởi . Ngang qua rạp có một nhóm nữ sinh túa ra trong đám khán giả xem phim . Có lẽ là cúp của mất rồi.

Uyên nhìn những tà áo trắng, mà nhớ lại thời hoa bướm xưa kia.

- Uyên nghĩ gì vậy ?

Trúc đếm bước bên cạnh cô hỏi . Uyên mơ màng nói:

- Tự dưng tôi nhớ đến những ngày còn đi học . Nhớ đám bạn bè, dù không thân nhiều nhưng cũng có vài kỷ niệm khó quên.

Gương mặt cô như phủ một lớp khói sương hồi tưởng . Trúc nhìn Uyên đắm đắm . Nếu không có lớp son phấn mỏng và nếu mắt cô không quá xéch thì Uyên quả thật còn rất trẻ . Anh như bị hút vào cô gái này kể từ ngày chạm mặt . Ở cô là một sự kết hợp hài hòa mà kỳ lạ giữa làn da và ánh mắt trẻ thơ với phong cách chín chắn, dịu dàng rất phụ nữ . Phải rồi, Trúc vừa mới phát hiện ra một tên gọi đúng nhất cho cô: "Người phụ nữ trẻ con" . Ở cô, sự già dặn và ngây thơ được trộn lẫn . Đôi lúc anh thấy cô cười rất thánh thiện, măng tơ . Đôi lúc lại như vượt quá sự ửng phỏ của anh, làm anh phải lúng túng.

Và dường như đấy cũng là sức hấp dẫn càng tăng thêm từ cô . Trúc tự nhủ . Trông cô còn có vẻ cô độc và nhu mì quá, làm anh muốn tỏ 1 cử chỉ che chở cho cô.

- Uyên này! -- Anh gọi.

Uyên ngẩng lên . Anh cười nói thành thật:

- Tôi muốn mời em đi dùng cơm tối một bữa nào đó . Ủ nhé!

Uyên nhướng mắt ngạc nhiên . Gì nữa đây ? Đã dặn lòng lánh xa những lời ong bướm, nhưng vẻ chân thật trẻ trung từ đôi mắt anh làm cô cảm thấy ngập ngừng khi từ chối . Mà đã không muốn từ chối thì ừ đại cũng chả sao . Đã mấy tháng quanh quẽ cô hầu như không còn bạn bè gì hết . Hãy xem anh như 1 người bạn mới . Chỉ bạn thôi mà . Có sao đâu.

Cô gật đầu trước cặp mắt chờ đợi của anh.

- Được thôi, bao giờ ?

- Ngày mốt nhé . Uyên hứa chắc đi . -- Trúc nói nhanh.

Anh có một vẻ bí hiểm nào đó làm cô ngạc nhiên, ngờ ngợ :

- Ủ thì ngày mốt . Ở đâu ?

- Tôi sẽ đến đón em -- Trúc nói rõ ràng.

Uyên trề môi:

- Anh đâu có biết...
- Chút nữa sẽ biết . -- Trúc ngắt lời cô -- Vì tôi sắp đưa em về nhà mà.
Trợn mắt ngó Trúc . Cái vẻ rành mạch tinh bơ làm cô ngẩn ngơ . Hình như anh già dặn, ranh mãnh hơn cô nghĩ .

Đừng Nói Xa Nhau

Chương 3

Việc đặt cọc và sang tên quán Hoài Hương làm Uyên quên bẵng đi cuộc hẹn. Cho đến sáng hôm đó, khi ra phố với dự tính mua vài lẵng hoa trang trí trong tiệm, cô đã hết sức ngạc nhiên khi thấy không khí vui tươi một cách kỳ lạ của phố xá . Cả đến tiệm hoa vài gần nhà cô cũng nhộn nhịp khác thường . Các cô gái trong tiệm lẵng xăng gói từng đóa hồng vào giấy kiếng và đính lên những cái nơ nhỏ.

Uyên nín tay chị chủ tiệm :

- Hôm nay có khách đặt hàng nhiều hả chị ?

Bà chủ tiệm cười:

- Cô Uyên không nhớ gì sao . Hôm nay là ngày lễ tình nhân mà.

Lễ tình nhân ? Uyên nhìn xuống đồng hồ nơi cổ tay . Đúng rồi 14/2.

Chợt Uyên sực nhớ tới cuộc hẹn bất ngờ đó . Ôi trời ơi! Hẳn cố tình hẹn mình ngày hôm nay . Hèn gì mà vẻ mặt Trúc lúc ấy kỳ kỳ . Sao mình lại không nghĩ ra nhỉ ?

Lấy lý do tiệm quá bận, Uyên hẹn chị chủ tiệm hôm sau chọn hàng, Uyên quay về nhà.

Cô muốn từ chối cái hẹn này.

Sau mấy tháng tự do, thoải mái, Uyên lẽ nào lại tự làm khó mình lần nữa .

Tránh đi là hơn . Ánh mắt si mê, đa tình cố giấu của Trúc, cô đã mang máng nhận thấy . Đừng để mình tự rơi vào lưới nữa . Uyên ạ . Lưới tình khó gỡ lắm.

Nhưng khi cầm máy, cô lại nhớ ra và tự bực bội với mình, cô đã không hỏi số điện thoại của anh ta , làm sao gọi điện cáo lỗi.

Hôm ấy, họ còn ghé vào quán kem tán chuyện cả tiếng đồng hồ . Trúc đã bỏ mặc luôn công đoạn cuối cùng của việc trang trí phòng triển lãm trưng bày đàn chiều hôm đó . Chẳng biết hôm đó, cô và anh đã nói chuyện những gì . Cô chỉ còn nhớ là mình rất vui vẻ và thoải mái.

Khi họ trở ra, nắng đã dịu đi nhiều . Anh ta đã lấy 1 chiếc mô tô kinh càn - sao hợp với tướng tá anh đến thế - Họ chạy song song về đến tận nhà cô.

Vậy đây, chỉ vài lần gặp mặt . Trúc đã biết tên, tuổi và nhà cô . Còn cô thì ngoài tên mà không biết có đúng thật là tên anh không, còn ngoài ra lại chẳng biết gì thêm về anh ta.

Uyên sờ ót, thù người ra . Trước đến nay, có bao giờ cô lại dễ tin, dễ kết thân thế đâu.

Bằng chứng là mấy năm trời, cô chẳng có lấy một người bạn mới nào, bạn học cũ vì không lui tới nên cũng mờ nhạt luôn . Sao với anh chàng này, cô lại...

Uyên đang tự bứt rứt với mình thì có tiếng chuông cửa . Uyên mừng rỡ . Có lẽ là Trúc . Vậy cũng tốt cho cô . Gặp mặt buổi sáng, cô sẽ dễ từ chối hơn. Cô vội đi ra cửa . Nhưng một cậu bé giao hàng với bó hoa hồng to trên tay làm Uyên ngỡ ngàng.

- Chuyện gì vậy em ? -- Cô hỏi.

- Dạ, em giao hàng . Có người tặng chị Phạm Trúc Uyên . Là chị phải không? Đúng là số nhà này rồi.

Uyên bình tĩnh trở lại . Cô rút thiệp cài trong bó hoa ra xem, nghiêm mặt lại khi nghĩ đến Minh . Nhưng thật kỳ lạ . Thiệp không có tên người ký . Chỉ vón vện hàng chữ in "Happy Valentine" . không đề tặng, không chữ ký gì nữa.

Uyên gấp thiệp trả lại chỗ cũ, và bảo với cậu bé giao hàng:

- Chị không thể nhận . Em mang về nhé.

Cậu bé hoảng hốt:

- Chị ơi, chị... không nhận đâu được . Em đã nhận tiền trước rồi . Hoa mẹ em lựa rất kỹ, từng đoá đó chị, đẹp lắm mà . Chị nhìn đi.

Uyên dịu giọng với cậu bé:

- Bó hoa rất đẹp, chị nói thật đấy. Chị thấy cũng thích . Nhưng chị không nhận được . Chị không thích nhận quà của người lạ . Thiệp này không có tên.

Cậu bé ngây thơ cãi:

- Nhưng người ấy biết tên và số nhà của chị, vậy đâu phải người lạ ? Chị nhận đi chị . Chắc bạn của chị có ai phá một chút mà.

Uyên cười lắc đầu nhất định không nhận.

Cậu nhỏ lo sợ.

- Nhưng... em đã nhận tiền rồi.

- Thì em cứ giữ lấy tiền rồi đem về lại có sao đâu. Nói với người ta là tại chị không nhận.

Đứa bé méo xệch miệng:

- Chú ấy lại bảo là tại mẹ em kết xấu thì sao ?

Mẹ em kết hoa đẹp lắm mà, công phu lắm . Bây giờ em đâu đem về được .

Làm sao bây giờ ?

Uyên đang mềm lòng xuống trước cậu bé thì chuông điện thoại reo . Cậu nhỏ còn đứng tần ngần trong sân nhà với bó hoa hồng đẹp trong tay . Uyên đành phải quyết định nhanh:

- Thôi được rồi . Chị nhận vậy . Hoa rất đẹp . Em nói thế với mẹ nhé . Và cảm ơn em.

Lấy từ tay chú bé bó hoa . Cô đóng cổng và chạy vội vào nhà, nhắc máy:

- Alô!

Im lặng.

Uyên nhíu mày lặp lại lớn hơn :

- Alô!

- Bó hoa đẹp chứ ?

Một giọng rất lạ, rít nhỏ như người vừa nghiến răng vừa nói.

- Bó hoa ? - Uyên thêm bức -- Ai vậy nhỉ ?

Giọng nói lại cất lên sau vài giây :

- Hoa đẹp chứ ? Cô... có thích không?

Uyên sầm mặt, khó chịu . Có cái gì phải rờn rợn dè chừng từ giọng nói này . Một cái gì mà cô vừa cảm nhận được . E sợ, ngại ngùng... hay gì gì đó . Cảm nhận này dường như đã quen với cô . Cô đã có lần cảm nhận được trước đây.

Cổ trăn trăn, Uyên hỏi lạnh lùng:

- Anh là ai.

Im lặng giây lát, và rồi:

- Một người quen của cô.

Người quen ? Minh ư? Không! Trúc ? Chắc cũng không . Đây là một giọng khác . Rít rít như tiếng thở của một con rắn.

Uyên đành giọng:

- Tôi không quen ông . Nên đã bỏ hoa đi rồi.

- Khoan đã, cô Uyên!

Lần này, câu nói có vẻ nhanh hơn nhưng vẫn nghiến:

- Tôi không tin cô bỏ hoa đi . Tôi đã dặn nhiều lần . Nên biết chắc là hoa phải đẹp.

Uyên cười khẩy trước câu nói trịch thượng của người lạ.

- Tin hay không tùy ông . Nhưng ông muốn gì ở tôi ?

- Tôi là một người quen của Uyên . Vì bó hoa, cô hãy... Tôi mời cô buổi tối dùng cơm.

Mệnh lệnh, quan quyền dữ . Uyên chú ý.

- Hôm nay ? Để làm gì ?

- Để tôi có thể chứng minh tôi là người quen . Và... để chúc mừng ngày lễ Tình Nhân.

Uyên lạnh lùng.

- Không cần . Quen hay không tôi không quan tâm . Hoa tôi đã bỏ, còn cuộc hẹn xin được từ chối luôn.

Rồi cô cúp máy ngay . Và suốt cả buổi đêm ra bực mình với chính cô . Cô đâu có quen biết nhiều . Những người biết tên họ, nhà này... từ bạn học cũ chỉ đếm trên đầu ngón tay . Nhưng cô thật khó chịu vì không tài nào nhớ ra cái giọng này của ai.

Mà dường như cô đã có lần nghe rồi . Và đã thốt rùng mình trước những ấn tượng căng thẳng cũ . Ai vậy nhỉ ?

Bó hoa đẹp mà lại mang đến điều không vui làm Uyên bực bội . Cô trở dậy, thay đồ và ra phố . Ở trong nhà mà có vài cú điện thoại thế này thì thật xuống địa ngục còn hơn.

Đừng Nói Xa Nhau

Chương 4

Trúc đến lúc 6 giờ, ngạc nhiên khi thấy Uyên vẫn chưa thay áo và trang điểm . Cô chỉ ghé mời anh ngồi, rồi nói:

- Xin lỗi anh Trúc . Tôi không thể đi với anh hôm nay được.

- Tại sao ? -- Trúc nhăn mặt.

- Tôi biết giờ này mới từ chối thì thật vô lý . Nhưng tôi không có số điện thoại của anh nên không gọi cho anh được.

Trúc sốt ruột:

- Uyên hãy nói thẳng lý do.

Uyên nhìn anh:

- Chỉ mới sáng nay tôi mới biết ngày hôm nay là lễ Tình Nhân.

Trúc căng người không nhúc nhích . Ánh mắt anh tối lại:

- Rồi sao ?

Uyên nhẹ nhàng giải thích:

- Chúng ta chỉ mới quen nhau đây thôi . Tôi không nên phiền anh vào ngày hôm nay.

- Ngày hôm nay có gì khác đâu ?

Uyên lắc đầu:

- Tôi không tin anh lại có thể giả vờ không hiểu . Hôm nay là một ngày khác hẳn . Là một ngày có ý nghĩa đặc biệt với các cặp tình nhân, những đôi lứa yêu nhau . Tôi và anh không phải vậy . Anh hãy nên có buổi tối đầy kỷ niệm này với bạn gái anh mới phải . Tôi chưa đủ tư cách ấy . Nhưng chúng ta có thể hẹn ở 1 hôm khác . Một ngày thường thôi.

Trúc hơi nhẹ nhàng:

- Uyên có hẹn ?

- Không!

- Bạn trai cảm cảm ?

- Không! -- Cô lắc đầu.

- Tôi cũng không có bạn gái vậy cần gì cô phải ngại ? -- Trúc nói về hơi giận.

Uyên định tranh cãi thì Trúc ngăn lại, anh điềm tĩnh nói:

- Tôi biết Uyên ngại ngùng vì chúng ta mới quen, việc nhận lời đi chơi với tôi là quá vội vàng, lại còn hẹn vào ngày hôm nay , một ngày mà theo Uyên, có ý nghĩa lãng mạn gì gì đó . Tôi hiểu những gì cô đang suy nghĩ, đang vướng mắc . Nhưng tôi chỉ không hiểu tại sao Uyên lại quá coi trọng về vấn đề hình thức khuôn mẫu đến như vậy . Cuộc sống này là của Uyên, Uyên có quyền vui, niềm hạnh phúc . Sao Uyên lại gò bó mình chỉ để phù hợp với lễ thói cũ rích của người đời . Những lễ thói những cách suy nghĩ quá lỗi thời và sáo rỗng . Cuộc sống Uyên sẽ như thế nào nếu cô phải luôn giả dối với ước muốn rong chơi, tự do của chính mình.

Anh trầm giọng nói tiếp trước cặp mắt sững sờ của Uyên:

- Hãy nhìn vào mắt tôi đi Uyên . Đừng nói với tôi là em không vui vẻ, thoải mái khi ở cạnh tôi, tôi không tin đâu . Dù chúng ta chỉ mới quen biết và tạm kết bạn gần đây thôi , nhưng Uyên đã có thể tin tưởng và thân thiện, cởi mở hơn . Vậy thì tại sao chúng ta lại không tiếp tục đi chung khi có thể . Tôi vui vẻ, em cũng vui vẻ . Chúng ta sẽ là một đôi bạn bè tri kỷ hiểu nhau và có những giây phút vui tươi, giải trí ngày hôm nay . Mặc kệ lễ Tình Nhân và mấy cặp nhân tình khỉ gió . Ta cũng sẽ đi chơi với nhau ngày hôm nay với tư cách bạn thông thường . Ai dám cấm nhĩ ? -- Anh nháy mắt -- Cuộc sống này là của ta Hãy làm điều mình muốn . Đừng ác độc, khắt khe với mình quá như thế . Đi nhé Uyên! Nếu Uyên không đi, tôi sẽ ngồi lì ở đây đến khi nào Uyên đi thì thôi . Tôi sẽ ám Uyên có một lễ Valentine vô duyên nhất thế giới.

Uyên bật cười trước vẻ tả oán và hăm dọa của Trúc . Thấy cô cười, anh tươi ngay nét mặt:

- Vậy là Uyên quyết định rồi chứ ?

Uyên cười trừ, ngán ngẫm cho tính kiên nhẫn chịu khó thuyết phục của anh.

- Được rồi . Đường như anh nói cũng đúng . Tôi lại cổ hủ và khó chịu với mình mất rồi . Vậy nếu anh không ngại, thì tôi cũng không ngại vậy . Nhưng anh phải đợi tôi một chút mới được.

Rồi cô đưa một ngón tay lên đánh chính:

- Một chút của tôi là khoảng nửa tiếng trên đồng hồ anh đó.

Trúc gật đầu lia lịa:

- Được mà, được mà . Có hơn nữa, anh cũng đợi được.

Uyên tròn mắt với tiếng anh Trúc vừa xưng tỉnh bơ . Uyên định bác đi nhưng thấy nụ cười tung tung của anh, cô lắc đầu bỏ qua.

Quay vào phòng trong, cô nghiệm lại mình khi ngồi trang điểm, lòng cô đã nhẹ nhõm hơn vì quyết định đi chơi với anh . Nhớ lại cục diện lúc này, cô lại buồn cười . Anh thật có tài hùng biện . Thuyết phục hẳn đến nỗi cuối cùng cô phải bỏ đi cái vỏ bọc của mình . Chẳng bù cho lúc mới nghe từ chối , đôi lông mày rậm nhăn lại, cau có trông hắc ám ghê.

Uyên ngừng dòng suy nghĩ nhìn lại trong gương một lần chót . Cô thầm hài lòng với mái tóc suôn dài óng ả của mình . Uyên chỉ trang điểm nhẹ, vì đôi mắt cô đã xéch và gò má cao nên một chút phấn mỏng, một vài đường chỉ nhỏ và đôi môi đỏ màu son là tạm đủ.

Uyên mặc bộ váy áo màu đen, một màu hơi khác với ngày hôm nay, nhưng cô choàng thêm một cái khăn lụa mỏng màu hồng làm tươi ngay bộ váy áo và làm đôi má như hồng thêm.

Trúc mở to mắt nhìn cô một cách ngưỡng mộ không giấu diếm . không có một món nữ trang gì trên người, nhưng màu hồng ở bộ trang phục của Uyên vừa đơn giản vừa sang trọng một cách thanh thoát . Cách ăn mặc khéo léo đã làm dịu bớt đôi mắt xéch xắc sảo của cô và tạo cho Uyên một nét đặc biệt dễ thương.

Trúc cất giọng thán phục:

- Tôi nhìn không ra em nữa Uyên ạ!

Rồi ngửa mặt lên trần, anh làm ra vẻ tư lự:

- Thật không thể hiểu nổi đàn bà, con gái . Vừa mới tiếp mình với một bộ mặt trơn nhẵn, ăn mặc lè nhè mà bây giờ chịu khó để ra gần tiếng đồng hồ sơn son, phết phết để bây giờ mình nhận không ra. Sao thế nhỉ ? Đây có phải là cô bé khi nãy "tui" mời đi chơi 0? Sao chơi nổi quá "dậy" nè ?

Uyên cười lườm anh:

- Vậy cũng chọc được . Tại tôi tội nghiệp cặp mắt của anh thôi . Khi nãy anh thấy tôi xấu xí, tầm thường như vậy mà vẫn gân cổ năn nỉ, nên tôi muốn cặp mắt anh sáng sủa thêm một chút mà . Hay là anh muốn tôi mặc trở lại bộ đồ để đi ra ngoài với anh ? Tôi chịu liền.

- Ê! Đâu có -- Trúc xua tay -- Đừng nha . Tôi thích lắm . Đẹp mà đừng đòi lại . Kéo vào nhà hàng, anh bồi lại tính tiền sớm thì quê "tui" lắm.

Uyên ngạc nhiên:

- Tại sao vậy ?

Trúc lúng kàng giải thích:

- Bởi vì hầnghĩ . Ôi! Cái thằng cha đẹp trai đô con -- Uyên bĩu môi, Trúc vẫn phớt tỉnh nói -- Mà không sấm nổi cho cô bạn gái xinh đẹp bên cạnh một bộ quần áo "sịn" để đi chơi ngày lễ Tình Nhân thì quả là buồn xỉn . Chắc

chẳng có tiền bo từ thằng cha này rồi . Tính tiền trước cho rảnh nợ.
Uyên cố nín cười lườm anh rõ dài . Nhận cánh tay anh đưa cô vịn để đi ra
sân trên đôi giày cao gót, cô nhéo anh một cái thật đau . Nghe anh suýt soa,
cô hả hê đôi chút.

Cô không để ý đến bó hoa đẹp khi này cô để trên bàn . Trúc để ý . Nhưng
anh không hỏi vì chưa phải lúc . Dù trong lòng vẫn ghi lại 1 dấu hỏi lớn .
Anh sẽ tìm cách để biết được . Đây là ai ? Anh biết chắc mình sẽ làm như
vậy.

Đây là chuyện của ngày mai . Tối nay, cô đi với anh, bó hoa bị bỏ mặc trong
gian nhà hoang vắng . không phải là một điểm tốt đã nghiêng về anh sao ?
Nơi Trúc đưa Uyên đến là một nhà hàng nằm sâu trong khuôn viên Viện trao
đổi văn hóa Pháp. Cô không ngờ trong đây lại có một nhà hàng. Nhỏ thôi,
nhưng ấm cúng và... lãng mạn.

Ngắm chán vài bức tranh nghệ thuật treo trên tường, Uyên quay lại. Đôi
diện, Trúc cũng đang chăm chú vào cô Uyên nhướng mắt hỏi. Anh nhẹ nhẹ
lắc đầu, ánh mắt vẫn đắm đắm vào cô không rời. Đôi mắt như say.

Uyên né ánh mắt ấy, cô nhìn quanh. Trúc đã chọn một cái bàn trong góc
cuối của nhà hàng, và lưng ghế cô dựa sát bức tường cuối ấy. Cô có thể nhìn
qua vai anh thấy một dãy bàn nhưng anh thì lại chỉ nhìn vào cô. Cô và bức
tường.

Sao anh không chọn chỗ ngồi tốt hơn để có thể nhìn đây đó trong quán.
Nhưng Uyên lại không dám hỏi anh điều ấy. Da mặt cô đang muốn cháy
bồng dưới cái nhìn này giờ của anh.

- Sao... anh lại nhìn tôi dữ vậy? -- Cô nhỏ giọng hỏi.

- Sao tôi lại không thể nhìn em?

Một câu hỏi để trả lời cho một câu hỏi. Thật kỳ quặc quá. Uyên lúng túng.
Có một lọn tóc nhỏ rũ xuống khi cô cúi đầu tránh anh mắt anh.

- Đừng nhìn như thế nữa! Anh Trúc!

- Sao vậy? -- Trúc hỏi, mắt vẫn không đổi hướng.

Trời ơi! Cái anh chàng này. Lì lợm thật.

Uyên lấy lại tự tin hỏi:

- Bởi vì trong quán còn nhiều cái để nhìn.

- Thế à!

Câu hỏi thờ ơ của Trúc làm cô mất hứng. Cô cố chuyển hướng mắt anh ta.

- Đúng rồi. Chẳng hạn như mấy bức ảnh sau lưng anh kia, trông cũng hay
đấy chứ. À! Anh có nói anh làm trang trí, vậy chắc anh cũng tâm đắc hay
bình phẩm đôi chút về cách bài trí ở đây hay là...

- Tôi không quan tâm -- Trúc nói gọn.

Uyên cắt hứng thật sự. Cô nổi cáu:

- Vậy sao anh cứ nhìn chăm chăm vào tôi?

Trúc chớp ngay câu nói của Uyên, anh nhanh nhẩu trả lời.

- Vì tôi quan tâm.

Uyên bối rối.

- Cái gì?

Giọng Trúc êm êm.

- Vì em là mục tiêu duy nhất mà tôi quan tâm.

Uyên cố kháng cự sự tấn công liễu lĩnh của anh, cô chế giễu.

- Mục tiêu duy nhất của ngày hôm nay. Có lẽ bạn gái anh hôm nay...

- Mãi mãi -- Trúc nghiêm mặt cắt lời cô.

Uyên cố tình phớt lờ, cố lấy giọng vui vẻ.

- Nay, tôi vừa phát hiện ra tại sao anh chọn nhà hàng này rồi.

Trúc cau mày:

- Trở lại vấn đề đang nói đi. Em lạc đề rồi.

Uyên loay hoay trong sự bối rối, cô ngớ ngẩn hỏi lại anh:

- Vấn đề gì?

- Tôi vừa nói mãi mãi -- Trúc thăm thì -- Em có nghe rõ không?

Uyên như bị hút vào cái giọng thăm thì ma quái ấy của anh. Mắt anh như thôi miên khi cô ngẩng lên và bị dính chặt ở đấy. Anh mon trớn, ru ngủ cô bằng ánh mắt ấy. Cô hoảng sợ tách ra sau vài giây bị hớp hồn.

Chỉ vài giây mà cô có cảm tưởng như dài, dài lắm. Cô không dám nhìn vào mắt anh nữa. Mắt anh như có lửa, sẽ làm cháy tận cái vỏ bọc của cô mất.

- Thật đấy Uyên. Em là mục tiêu quan tâm duy nhất của anh. Kể từ khi gặp nhau lần đầu tiên, Uyên còn nhớ không? Anh đã tin chúng ta có duyên nợ.

- Làm sao tôi biết được? -- Uyên nhỏ giọng nói.

- Thử đi thì biết.

- Thử gì? -- Uyên ngạc nhiên ngẩng lên.

Tay Trúc đã chậm rãi vươn tới đỡ lấy cằm Uyên, để anh soi mình vào mắt cô, giọng anh mon man trên da thịt làm cô rùng mình.

- Thử yêu nhau đi Uyên. Rồi anh sẽ chứng minh lời anh nói là sự thật.

Chúng ta đã là 2 nửa của nhau. Gặp được nhau rồi mãi mãi không ai có thể tách rời ta được nữa.

Uyên nhắm mắt lại. Cô muốn trốn sự thật rằng cô đã rung động, đã e sợ trước anh và lòng cô đang rung lên một điệu nhạc hân hoan, hạnh phúc khi nghe những lời dịu ngọt của anh.

Anh vừa nói đến duyên phận. Có thực là duyên phận của cô? Có thức là cô có quyền hưởng hạnh phúc yêu thương của một tình yêu thật sự. Lời anh nói có thật không? Tình yêu của anh có thật không? Đây là số phận của cô nếu người ta lại rời bỏ cô lần nữa.

Tai vẫn vang tiếng nói êm dịu của Trúc, nhưng nỗi hạnh phúc không lẫn át được con tim cô đang thất đi vì lo sợ. Từng tế bào da thịt như căng ra theo

ngã rẽ của số phận.

Trái tim đang thắt lại làm Uyên đau. Cô đau đến không dám thở mạnh, không dám bật lên tiếng than van.

Có một giọt nước mắt lăn trên má cô, làm Truc nhăn mặt xót xa. Anh đã mơ hồ nhìn thấy một nỗi đau, một mặc cảm nào đó đang đè nặng lên Uyên qua những lần gặp cô.

Nắm lấy bàn tay gầy của cô, anh khàn giọng gọi:

- Uyên!

Giọng anh rung một mối u hoài, thương cảm, bàn tay anh ấm áp, chở che làm Uyên dần dịu đi cơn đau. Bàn tay cô nằm trong tay anh đã bớt run rẩy và trở nên ngoan hiền.

Uyên hít một hơi dài đẩy lùi cơn đau ấy và cả nỗi sợ hãi. Đôi mắt cô cay xè vì nước mắt. Truc lấy khăn chấm nước mắt cho cô.

- Xin lỗi, đã làm em rơi nước mắt. -- Anh nói về bối rối.

- Không sao -- Uyên lắc đầu -- Uyên đã đỡ rồi.

Anh không hỏi cô về những giọt nước mắt ấy, chỉ nắm tay cô, bóp nhẹ dịu dàng.

Uyên thấy bình yên khi để tay nằm yên trong bàn tay anh.

Những món ăn trên bàn chẳng ai buồn đụng đến nữa. Họ cầm tay nhau và thấy mình gần nhau hơn. Vậy là đã quá đủ rồi.

Có một cô bé cầm lồng hoa vào quán. Vài bàn đằng kia gọi mua.

Truc chồm đến gần cô với đôi mắt long lanh như cười với cô:

- Em có muốn anh thú nhận âm mưu của mình không?

Uyên nhìn anh hoang mang:

- Âm mưu gì?

Anh nói thành thật:

- Khi này, lúc nấn nỉ, thuyết phục em đi với anh, anh đã dối lừa em là đây chỉ là một buổi ăn tối của hai người bạn, rằng anh muốn em có một buổi tối vui vẻ, thanh tịnh. Thật ra, ngay lúc nói những câu ấy, anh cũng không tin chính mình. Bởi vì, anh không hề muốn chúng ta chỉ là 2 người bạn tri kỷ, mà anh còn muốn hơn thế nữa. Anh muốn chúng ta, anh và em sẽ là một trong hàng triệu triệu đôi tình nhân yêu nhau và mãi yêu nhau. Anh muốn em không chỉ có một buổi tối vui vẻ, mà là mỗi ngày, mỗi tối. Anh muốn lễ Valentine năm sau, chúng ta sẽ lại đến đây để kỷ niệm ngày lễ Tình Nhân và kỷ niệm đúng một năm trọn ngày yêu nhau.

Nước mắt lại lăn dài trên gương mặt đang rạn rở của Uyên. Lần này, Truc không lau nước mắt cho cô nữa. Anh ngồi yên lặng, sung sướng nhìn những giọt nước mắt đầy ý nghĩa của cô như câu trả lời chính xác nhất.

Uyên ghen lời, cô cười với anh êm đềm:

- Anh còn muốn gì nữa?

Mắt anh sáng rực tiếp lời cô:

- Muốn hôn em.

Uyên không biết anh đã chồm đến nhanh như thế nào và cô đã bị hút vào anh ra sao. Cô chỉ biết, ngay lập tức khi môi anh chạm vào môi cô, một sự mê đắm vô hình mà anh đã truyền cho cô làm cô ngất ngây trong men tình yêu. Và cơn co thắt của trái tim nhạy cảm của cô lại xuất hiện, làm cô vừa đau đớn, vừa si mê, vừa sợ hãi và lại vừa ngọt ngào hạnh phúc.

Khi họ rời môi nhau, cô bé bán hoa như một thiên sứ tình yêu tò mò đứng cạnh, cô bé chào hàng với vẻ mặt ngây thơ:

- Mời chú mua tặng cô một đóa hồng nhân ngày lễ Tình Nhân.

Trúc nhìn Uyên nháy mắt cười. Uyên mắc cỡ đỏ lừng gương mặt, cô thấy anh quay qua hỏi các cô bé, chứng nhân tình yêu của họ.

- Em không có hoa gì khác sao?

Cô bé tròn mắt:

- Dạ, ai cũng mua hồng mà chú.

- Sao vậy? -- Trúc giả vờ ngạc nhiên.

Cô nhỏ giải thích như trả bài:

- Bởi vì hôm nay là lễ Tình Nhân mà chú. Hoa hồng tượng trưng cho tình yêu.

Trúc so cằm suy nghĩ:

- Vậy sao, chú định mua vài bông búp tặng cho cô này mà cháu không có, thôi thì đành lấy hồng vậy há.

Cô chân lại tránh cái đập đầu điển hình thứ 2 của Uyên ở dưới bàn. Trúc nháy mắt, rồi trả tiền, cầm lấy cành hoa qua lớp giấy kiếng trong, đóa hồng tươi vẫn còn đỏ thắm.

Anh trình trọng đưa cho cô và nói:

- Tặng em đóa hoa tình yêu. Màu hoa đỏ như máu trong tim anh đây. (Anh sờ tay lên ngực) đỏ như ngón cái vừa bị em dùng cái guốc nhỏ xinh đâm cho toé máu dưới kia (Anh chỉ tay xuống bàn). Mong rằng em nhận cho nếu có quà tặng lại anh, em hãy nhớ tặng chai thuốc đỏ và bịch bông băng để anh cấp cứu trong những lần thương tật tới.

Uyên vừa tức vừa cười trước sự khôi hài của Trúc, bộ mặt anh trông không sao chịu được.

Trúc bỗng suýt nhỏ làm cô chú ý, nín cười.

- Anh còn quên một cái này nữa.

Uyên cười cười:

- Gì vậy anh?

- Em đưa tay ra đây!

Uyên sững lại nghi ngờ:

- Không phải là chiếc nhẫn chứ?

Trúc gật đầu thiếu nǎo:

- Là nó chứ còn gì nữa.

Uyên cười, tưởng anh đùa. Trúc hỏi lại:

- Sao em?

- Dạ, gì cơ -- Uyên ngạc nhiên.

- Thì đưa tay em đây.

- Anh nói thật ǎ? -- Uyên tròn mắt hỏi.

- Chứ còn gì nữa. Anh vừa mua sáng nay. Anh đoán là sẽ vừa với em.

- Trời ơi! Chỉ mới 3 lần gặp mặt? -- Uyên hoang mang.

Trúc tròn mắt:

- Em nói gì vậy. Ta biết nhau đã 6 tháng rồi mà.

- 6 tháng gì mà có 3 lần...

Trúc ngắt lời cô:

- Anh chỉ nhớ là 6 tháng thôi. 6 tháng cũng đủ để anh biết em là người anh phải tìm kiếm. Anh đã tìm và đã gặp. Ngu sao anh để em thoát mất.

Uyên cười lắc đầu. Trúc nhướn mắt:

- Chưa được ǎ?

- Chưa được -- Uyên lắc đầu nhẹ. -- Anh làm Uyên bối rối quá.

Trúc ngần ngừ, rồi cũng nói:

- Thôi được, lần này chịu em. Vậy em có chịu hứa chừng nào đúng lúc rồi, em phải "xi nhan" cho anh biết, được không?

Uyên bật cười, cô hứ một cái:

- ǎi lại xi nhan kỳ vậy?

Trúc nài nỉ:

- Hứa đi mà. Không thôi anh đâu biết lúc nào là thời điểm thích hợp để em ừ.

- Anh phải biết chứ! -- Uyên buồn cười.

- Làm sao biết được? -- Trúc ngoan cố.

- Thì anh phải đoán.

Trúc sờ tai.

- Anh đâu phải thầy bói. Thôi hứa giùm anh đi, anh cảm ơn mà.

Uyên vẫn lắc đầu. Anh chàng kỳ cục thật đùa dai hết sức, anh quay qua du khị cô:

- Em hứa đi rồi anh tặng em liền một món quà khác. Dễ thương lắm.

Uyên bắt ngờ:

- Quà đâu lắm vậy? Uyên không nhận nữa đâu.

- Cái này em nên nhận. Món quà này bảo đảm em sẽ thích. không dễ có đâu nha.

Anh quảng cáo nghe hấp dẫn quá làm Uyên tò mò:

- Quà gì đặc biệt lắm ǎ?

- Ủa -- Anh hắt hắt mặt -- Anh mới nghĩ ra xong. Sau khi hôn được em.

Uyên đỏ mắt lườm anh:

- Anh nói nhăng, nói cuội gì vậy?

- Thôi đừng đánh trống lảng. Có hứa 0. Hong hứa anh sẽ bỏ luôn món quà này.

Uyên tò mò ơ là tò mò. Mà muốn biết cái anh đang úp úp mở mở, chỉ còn một cách duy nhất.

- Ủ thì hứa. -- Cô lâu bầu -- Chuyện kỳ cục.

- Dạ chứ! -- Anh bắt lỗi.

Uyên kéo dài giọng:

- D... ạ! Uyên hứa. Được chưa?

Trúc cười hi hi trước cái lườm có đuôi của đôi mắt xéch (đúng hong). Anh bảo cô:

- Em chờ ở đây nhé, và chuẩn bị nhận quà.

Uyên thắc mắc nhìn anh đi suốt các dãy bàn, đến nói nhỏ với người chủ sau quầy. Được cái gạt đầu vồn vã khuyến khích của ông, anh quay lại nháy mắt với cô, và đến ngồi vào sau cây pianô lằng lể nằm im này giờ trong góc.

Không gian như bị lay động bởi những âm thanh dặt dìu từ đôi tay anh.

Những đôi tình nhân trong quán ngừng thì thầm, ngừng hôn nhau lắng nghe.

- "Tôi thề, với trăng sao trên cao

Tôi thề, như chiếc bóng luôn bên em trong đời.

Tôi đã thấy qua mặt em những băn khoăn, lo nghĩ

Tôi đã hiểu những suy tư dẫn dắt tâm trí em.

Hãy tin tưởng mà tựa vào tôi em nhé!

Vì tôi sẽ luôn ở bên em đến suốt cuộc đời.

Có khi nào em lệ đầm bờ mi, thì chỉ là những giọt lệ ngọt ngào hạnh phúc và dù mai đây có khi nào ngu ngơ lầm lỗi, cũng chẳng bao giờ nỡ làm em đau lòng.

Anh thề! Thật đấy. Anh xin thề!... "

Bài hát đã dứt mà những lời anh hứa còn vang trong không gian tĩnh lặng.

Bài hát dễ thương quá. Những đôi uyên ương, những người phục vụ và cả chủ quán đồng loạt vỗ tay tán thưởng Trúc.

Anh cười chào mọi người rồi trở lại bàn. Uyên đang dõi mắt nhìn anh. Tay chống lên má mơ màng. Anh cũng bắt chước chồm người gần cô hơn, cũng chống tay lên má đắm đắm nhìn vào cô. Uyên trề môi, nhìn lảng đi chỗ khác, nhưng cô cúi xuống, anh cũng cúi, cô ngẩng lên anh cũng chồm theo. Sang phải, sang trái gì anh cũng nhìn tận mắt như trêu người.

Uyên âm ức không thèm tránh nữa, cô ngồi ngay lại nhìn thẳng vào mắt anh.

Họ nhìn nhau không chớp mắt và lấy làm thích thú với trò chơi mới. Uyên bước, nhưng anh cũng lì lợm chả kém cô, nên không ai chịu nhường ai.

Hồi lâu, xem chừng nước mắt sóng đã muốn trào khỏi đôi mắt quá mỏi,
Uyên đạp nhẹ chân lên chân anh dưới bàn như đe dọa.
Quả là công hiệu như thân. Ngay lập tức anh hốt hoảng rút chân lại và chớp mắt theo Uyên cười rũ ra trong khi anh gằm gừ:

- Uyên ăn gian!

Cô cãi lại:

- Anh không công bằng. Khi này Uyên vừa khóc, cay mắt thấy mờ. Anh có muốn thử bữa khác làm lại xem ai mỏi mắt trước. Uyên dài sức lắm đó.
Trúc nhướn nhướn mắt với vẻ ngạc nhiên giả tạo. Mắt anh đầy nét mờ ám.
- Thật không?

Uyên ngừng cười, nhìn kỹ anh. Cô ngó ngó về mắt tối ăm của anh. Rồi chợt hiểu câu nói hớ của mình, cô đỏ mặt chộp lấy tay anh trên bàn định ngắt véo. Trúc vừa né vừa cười sặc sụa khoái trá.

Tan cơn cười, nhìn gương mặt giần lẩy vì ngượng của Uyên, anh gãi đầu nghĩ cách làm thân.

Anh tăng hắng một cái. Cô nguây nguời nhìn đi chỗ khác. Anh tăng hắng lần thứ 2, cô cũng chưa thềm quay qua.

Mất mấy giây cho tiếng thứ ba, Uyên vẫn không nghe thấy, cô hơi liếc mắt nhìn trộm thấy anh đang nhận gì một tờ giấy trắng từ tay người phục vụ và bắt đầu hí hoáy viết những gì lên đó.

Uyên tò mò quá. Cô lại liếc trộm xuống tờ giấy. Nhưng dưới ánh sáng mờ nhạt trong quán, lại thêm ngồi ngược nên cô chả thấy được rõ.

Trúc viết xong ngẩng phắt lên, bắt quả tang Uyên đang nheo mắt đánh vắn trộm. Anh cười đắc ý, trong khi cô ê cả mặt vì quê.

Rồi anh cất viết vào túi áo, chậm rãi xoay tờ giấy về phía cô.

Uyên nhìn anh dò hỏi. Anh gật đầu:

- Anh viết riêng cho em đây!

Uyên ngần ngừ, rồi cũng không thắng nổi tính tò mò, cô cầm tờ giấy lên xem. Và trời ơi! Cô tròn mắt khi nhìn những gì anh viết. Đây là nguyên văn:

"TỰ THÚ KHI YÊU EM

Anh - Chồng tương lai của em, tên họ là: Đoàn Quân Trúc.

Tuổi: Già hơn em một tí sinh năm: xa xưa.

Tại: Sài Gòn.

Đã học qua: Trang trí + Đánh lộn (?) hết mấy năm.

Giờ về VN làm "Chuyên viên trang trí Tự do.

Nhờ trời run rủi gặp em, làm quen em, yêu em, gây lộn với em, dụ dỗ em để rồi sau đó được em yêu, được em ngắt véo, được em tát tai, được em sút đập móng chân và cuối cùng được em cho hôn.

Nay xin tự thú trước để nộp đơn đăng ký xin làm chồng em, rằng anh vẫn

còn độc thân, chưa từng lấy vợ.

Hiện ngụ tại số X đường Y. Điện thoại số 7121701.

Rất mong em nói OK!

Nếu em nhận đơn và chấp thuận, anh nguyện suốt đời đưa tay cho em nheo, đưa chân cho em nghiêng, đưa má cho em tát, đưa môi cho em hôn...

Nay ký đơn,

Đoàn Quan Trúc

Tái bút: Có chôm ý, à không! Tham khảo cuốn (1001 bức thư tình hay nhất thế giới)

Tái tái bút: Mất. Chỉ mình em xem thôi... "

Uyên buông tờ giấy, suýt sặc vì cười. Cô cười chảy cả nước mắt trước bộ mặt “vô tội vạ” của anh.

Cô lườm anh khi quệt nước mắt:

- Trời ơi! Vô duyên quá! Ở đâu có cái thứ văn chương thấy ghê quá vậy?

Trúc giẫy nảy để ghẹo thêm cô:

- Ở đó mà thấy ghê? Đây đủ chi tiết tình cảm như vậy mà em chê hả?

Uyên lại càng ngật nghẻo khi thấy anh làm điệu bộ dỗi hờn. Tương tá bậm trợn, to con như vậy mà diễn hài làm cô cười đến thở không nổi.

- Lại còn cái tên nữa -- Cô nói trong tiếng cười -- Cái gì mà Đoàn Quân Trúc nghe giống như “Đoàn quân chút” “đoàn quân chút” “Đoàn quân chút chút”... nghe như một đội chuộc lắt vậy. Ôi trời ơi, chắc em chết mất vì cười.

Mặt Trúc tiu nguỉu. Chờ cho cô bớt cười, anh hỏi cô:

- Bộ cái tên anh kỳ lắm hả?

- Chứ còn gì nữa -- Uyên xác định -- Chắc anh dóc ròi. Có ai đặt họ là Đoàn Quân bao giờ. Em chắc anh xạo để ngạo em. Hố to rồi ông ơi.

Trúc chú ý thật sự:

- Sao vậy?

- Em đâu có ư.

- Tại sao? -- Anh quan tâm hỏi gặng.

Uyên nhìn anh, ngạc nhiên về giọng hỏi của anh, cô nhún vai giải thích:

- Thì... không ư là không ư thôi. -- Nghiêng đầu nhìn anh cô nheo mắt nói

-- Bày đặt lẻo em, anh còn bị mất điểm là đằng khác.

Trúc có vẻ dăm chiêu:

- Vậy à?

Uyên nhận ra điều khác lạ ấy, cô hỏi:

- Sao vậy anh?

- Không sao -- Anh cười với cô -- Tưởng xạo lấy le với em một chút, ai dè trật lất. Quê ghê!

Rồi anh vuốt lại mớ tóc rối và nhìn đồng hồ:

- Ái chà, có lẽ hơi trễ rồi đây Uyên ơi. Ta về chứ em.

- Dạ!

Uyên nghe giọng mình ngọt lịm.

Anh gật gù:

- Chà, êm tai ghê.

Cả 2 người cười xòa.

Ông chủ nhà hàng đích thân đến đưa hóa đơn tính tiền và nói với Trúc:

- Mọi hôm, chúng tôi có người chơi đàn. Nhưng hôm nay ngày lễ Tình Nhân, anh ta lại xin nghỉ. Vừa rồi anh đã lên chơi một bản đàn rất xuất sắc và hát cũng hay. Chúng tôi cảm ơn anh vì đã tạo cho khách hôm nay có thêm ấn tượng tốt và kỷ niệm đẹp với nhà hàng. Trên hóa đơn, chúng tôi đã giảm 20% thay lời cảm ơn đến với anh chị. Chúc anh chị hạnh phúc và lễ Tình Nhân năm sau, chúng tôi hy vọng lại được đón tiếp anh chị tại nhà hàng. Trúc vừa trả tiền vừa nháy mắt với Uyên, cô chống tay lên cằm, bình yên nhìn anh cười với cô bằng một nụ cười trẻ trung, yêu đời. Cô thấy lòng mình êm ả và dường như là hạnh phúc.

Dừng Nói Xa Nhau

Chương 5

Uyên tỉnh dậy khi trời đã sáng tỏ, nhưng cô vẫn lười biếng nằm lại trên giường. Cô nhớ lại chuyện tối qua. Anh đã đưa cô về tận cửa và đòi hôn tạm biệt. Uyên đã vừa e ngại vừa vui thích với lời đề nghị này. Cô cứ dùng ngón tay và lưỡi liếm nhìn suốt con hẻm yên vắng của cô vì đã quá nửa đêm. Cuối cùng, tính bốc đồng phiêu lưu đã làm cô xuôi theo ý anh.

Anh đâu có hôn một lần. Những nụ hôn tham lam của anh liên tiếp kéo dài làm cô ngất ngư, mê mải.

Uyên sờ tay lên môi. Đến bây giờ cô còn nghe tê dại cả bờ môi. Anh chàng tham lam thực. Uyên cười, lúc lắc nhẹ đầu. Buổi tối hôm qua quả là lãng mạn và đầy kỷ niệm. Cô nhớ là cô có ăn được gì nhiều đâu. Chỉ uống chia với anh hết chai vang đỏ, vậy mà chẳng ai thấy đói. Có lẽ men rượu hay những nụ hôn đã làm họ thấy đầy đủ.

Chuông điện thoại reo vang. Uyên quơ tay qua nhắc máy:

- Hellô! Em. -- Giọng trầm trầm của Trúc -- Đã dậy chưa hay anh vừa đánh thức em đây?

Uyên cười khích khích:

- Đang ngủ nướng đây.

- Có cần anh lại trở mặt không? Coi chừng khét đấy.

Cái anh chàng này quả thật ăn với nói, táo tợn hết biết. Uyên vừa cười vừa lắc đầu với ý nghĩ của mình, cô hỏi:

- Anh đang làm gì đấy? Sao biết số điện thoại của Uyên? Anh gọi ở đâu vậy?

- Hỏi gì dữ vậy cưng? Số điện thoại của em hỏi tổng đài là biết ngay. Biết tên, biết số nhà mà không biết số điện thoại là quá mát rồi. Còn anh đang ở đâu hả? Để coi, hình như anh đang ở trên đường Nguyễn Bình Khiêm, Trước ngõ nhà cô Uyên xinh đẹp. Còn đang làm gì hả? Anh đang chờ em ra cùng đi ăn sáng.

Uyên giật mình:

- Anh trước ngõ nhà Uyên thật à?

- Sao không thật? Anh đang gọi nhờ điện thoại của tiệm thuốc tây mang tên gì nhỉ? À! Tên Minh Quân, có tin chưa? Sao? Em ra chứ?

Uyên hét vào máy OK với anh và nhảy vội xuống giường. Lần đầu tiên cô lập 15 phút kỷ lục cho việc vệ sinh và trang điểm, thay áo. Cô chẳng biết tại sao mình lại hồi hả đến như vậy.

Anh quả thật chờ cô ở đầu ngõ. Bộ váy dềnh dàng đứng hút thuốc trước nhà thuốc tây, chiếc mô tô to đùng bên cạnh.

Thấy cô ra đến, anh vút ngay mẫu thuốc, nổ máy xe chờ cô.

Nơi anh đưa cô đến là một quán phở, gọi món xong, anh thăm thì:

- Không biết em sao, chứ anh đói muốn chết. Hôm qua tưởng đánh lừa cái bao tử được bằng cách hôn em. Vậy mà sáng sớm nay nó réo anh dậy sớm quá trời. Muốn đến em lại sợ em còn ngủ ngon. Em mà ra trễ mười phút chắc anh xỉu.

Cô lắc đầu cười trước vẻ háu đói trẻ con của anh. Người ta bung ra hai tô phở, một tô thật lớn dành cho anh, và tô của cô chỉ bé tí teo với vài lát thịt và ít bánh phở.

Trúc ngạc nhiên:

- Em ăn gì chút xíu vậy? Không bằng phân nửa tô anh. Sợ mất eo hay sợ anh lưng túi. Đừng lo, anh vừa nhận được tiền, túi còn đầy. Và em của em thì vẫn còn quá nhỏ, đáng đẹp như vậy thì sợ nổi gì.

Nói rồi, anh ngoắc anh bồi lại. Uyên ngưng đũa, cảnh anh:

-Đừng anh! Uyên ăn sáng ít lắm! Anh mà ép ăn nhiều, Uyên sẽ không làm gì được suốt buổi vì tức bụng.

Người phục vụ vẫn đứng chờ cạnh bàn. Anh cười:

- Vậy à? Vậy... thì anh cho một tô giống cô này nữa nhé.

Uyên không kịp gọi người phục vụ vì mắc nghẹn gấp phở, cô nuốt xong nhăn mặt với anh:

- Đã bảo anh đừng gọi rồi mà, Uyên không ăn đâu.

- Thì anh biết, anh gọi có một tô mà.

- Ai ăn? -- Uyên hỏi vặn.

- Anh. -- Trúc cười, hơi ngượng với cặp mắt tròn tròn của Uyên.

Cô nhìn xuống cái tô phở của anh. Khi này là cả một núi thức ăn, bây giờ chỉ còn lũng bống chút nước lèo.

Chúa ơi! Vậy hồi này ai vừa nói chuyện với cô thế nhỉ? Nếu anh nói thì ai vào đây “xực” lẹ cái tô này? Trong khi tô của cô còn quá nửa.

Trúc cười cười, thú nhận:

- Anh ăn mạnh lắm. Như hùm hổ vậy. Và rất háu đói. Trước đây, anh đi làm buổi sáng sơ sơ cũng mất 2 ổ bánh mì.

- Hai ổ? -- Uyên tròn mắt to hơn.

“Tô phở giống cô” lại được mang ra rồi, anh cầm đũa cúi xuống, rồi lại ngẩng lên năn nỉ cô:

- Đừng ngó anh chăm chăm như vậy, Uyên ơi. Anh ngượng đấy!

Uyên phì cười cách nói thẳng của anh, cô chuyển sự quan tâm qua tô phở còn lại của mình, dù lâu lâu liếc anh thắc mắc.

Trúc ăn nhanh cũng phải. Gắp thức ăn của anh thật to, chỉ toàn bánh phở.

Chỉ một gắp là muốn hết tô.

Gắp còn lại là mấy lát thịt và rau giá, 2, 3 muỗng súp nữa là xong cái tô giống Uyên.

Uyên thật sự kinh ngạc với cách ăn của anh. Gọn và rất khoa học, cũng đầy vẻ thưởng thức. Nhưng dùng thức ăn kiểu ấy có vẻ kỳ lạ làm sao.

- Bởi vì lúc Trước anh học rất căng, không có thì giờ nhiều nên việc ăn uống phải nhanh và gọn. -- Anh giải thích như hiểu nỗi thắc mắc của Uyên.

- Chút nữa em làm gì? -- Trúc hỏi.

- Uyên vừa sang lại một quán ăn nhỏ, nhỏ lắm, em dự định bỏ ra ngày hôm nay sắp xếp lại trong quán và làm quen với nhân viên.

- Em quản lý họ được chứ? -- Trúc hơi e ngại cho cô.

- Được -- Uyên cười -- Tiền Uyên dành dụm để hết vào đó, Nếu không quản lý tốt, mất tiền sao.

Trúc nhìn Uyên vẻ thán phục:

- Em hay thật, có chí tự lập. Anh thì không thể thế được. Không thể quản lý từ xa ai trong một thời gian dài. Công việc của anh thường làm việc với một tập thợ, anh thiết kế và hướng dẫn họ làm theo. Và lúc nào cũng vậy, anh phải cạnh bên sửa lại thì mới xong. Anh mà có việc vắng, tốt hơn là cho họ nghỉ sớm, không thôi mai vào lại làm sai hết ý anh. Anh không có uy với họ lắm, có lẽ tại anh quá vô tâm.

Uyên cười:

- Chi li là tánh đàn bà nên Uyên phải làm được thôi.

Trúc đổi giọng:

- Vậy, bà chủ nhỏ có cần người giúp trang trí không. Nhân mấy ngày nghỉ xả

hơi, “anh” làm cho bà chủ. Thù lao là hai mươi cái hôn.

Uyên trề môi. Thấy vậy Trúc xuống giá. Mười lăm, mười, năm và cuối cùng cô kênh kiệu ừ ở cái mức... hai cái hôn.

Khi ra lấy xe, Trúc còn giao hẹn:

- Đặt cọc một cái hôm nay, còn một cái khi xong việc.

Uyên cũng hết biết cho cái điều cà rồn muôn thuở của anh. Gì cũng đùa được.

Đợi Uyên leo lên xe và vịn lấy eo anh, Trúc chạy chậm và nghiêng người hỏi cô:

- Em sao hả Uyên?

- Hả? Uyên đâu có gì? -- Cô ngạc nhiên.

- Thấy em nhăn nhăn. Phở không ngon à?

Uyên thầm giật mình vì anh tinh ý, quả là cô có hơi không vui khi ra xe. Cô nói:

- Không phải tô phở mà là cái xe của anh đó.

- Sao kia? -- Đến lượt anh ngạc nhiên.

- Uyên ghét ngồi cái yên này. Cao nhòng, cứ phải đề lên mình anh hoài.

Trúc cười ngất:

- Trời ơi, cứ đề đi, anh đâu cấm. Tưởng anh thế này mà sợ em đề bẹp anh sao?

Uyên dỗi:

- Lại nói giỡn. Em nói thật đấy ! Cái yên sau Trúc xuống kỳ khôi quá. Ngồi thẳng khó lắm. Đau lưng nữa.

Trúc lại bật cười khi nghe cô tả oán. Cô phải véo vào hông, anh mới hết hồn tộp lại vì đau, anh hứa hẹn:

- Vậy để anh đổi xe.

Uyên im lặng.

Giọng anh nghe kiên quyết quá làm sao cô sức nhớ ra. Cô đã là gì của anh mà lại yêu sách để anh phải thay đổi phong cách của mình. không có cô, Trúc quả là rất xứng, rất đàn ông với chiếc mô tô này, sao cô lại trơ trẽn làm thay đổi thế được.

Và còn cô nữa. Lòng dặn lòng đừng dính dáng đến đàn ông, con trai nữa.

Tánh cô xưa nay vẫn lạnh vẫn lì mà bây giờ lại đổ vì một anh con trai vừa quen 6 tháng. À không, thực ra chỉ mới vài ba lần gặp mặt. Có phải vì cô đơn, muộn phiền đã khiến cô đến gần anh hơn? Uyên không biết. Chỉ biết mấy ngày qua cô trở nên yêu đời, vui vẻ. Cô vẫn mơ mộng, nhưng là những mơ mộng dễ thương, rất thật, chứ không đầy giông bão như xưa kia.

Uyên lắc đầu xua đi những ý nghĩ quẩn quanh. Mặc kệ là vội vàng hay không, là viễn vông hay không. Trúc nói đúng. Cuộc đời cô thuộc về cô.

Bây giờ cô đang vui vẻ thì cứ nên vui vẻ, sao lại thu mình lại cô độc, khe

khất mãi sao.

- Đừng đổi xe anh Trúc ạ! -- Cô nói, thoải mái hơn với ý nghĩ của mình.

- Sao vậy Uyên? -- Anh ngạc nhiên -- Em vừa mới nói...

- Nhưng Uyên lại không muốn anh đổi xe, Uyên thích nhìn anh vẫn trên chiếc xe này.

- Bô trai hơn hả? -- Anh nhe răng cười.

Uyên quá hiểu cái tính trây của anh, cô véo vào hông anh một cái. Trúc nhảy nhồm.

- Ừ thì không đổi, không đổi. Ôi trời, đàn bà khó hiểu thật.

Nắng đã lên chếch mé đông, Uyên núp nắng sau lưng anh. Bờ vai anh rộng và cao vững chắc cô thấy an toàn khi ở cạnh anh.

Đừng Nói Xa Nhau

Chương 6

Uyên mở khóa và né người cho Trúc đẩy xe vào nhà. Khoảng sân nhỏ xíu phía trước sao vừa khéo với chiếc xe anh thế, nó chiếm hết cả phần sân.

Uyên buông người rơi xuống nệm ghế salon. Về nhà thật thoải mái. Suốt cả buổi sáng nay, Uyên vừa theo sát tìm hiểu về chuyện bếp núc của quán, vừa đưa Trúc đi xem một vòng trong quán để anh khảo sát, thật mệt.

Thấy vài giọt mồ hôi rịn trên trán Trúc, cô chợt nhớ đến vai trò chủ nhân của mình. Uyên đi vào phòng trong và lát sau đem ra cho anh ly nước chanh mát lạnh.

- Còn em? -- Anh hỏi.

- Uyên không khát.

- Xạo kẹ. Em mệt thế kia mà không khát à? Nè uống ly này đi! -- Anh đẩy ly về phía cô.

Uyên nhướng mắt:

- Anh chê nước chanh Uyên làm à?

- Đâu có, anh muốn em uống trước đi. Sẽ làm em tỉnh táo hơn. Sáng nay dậy mấy giờ? -- Trúc hỏi.

- Bốn giờ. -- Vừa bới lại mái tóc dài cô vừa trả lời.

- Lại đi theo dì Thuần ra chợ phải không? Hôm qua cũng dậy bốn giờ, hôm kia cũng vậy. Uyên không biết mệt sao? Em là chủ mà.

Uyên cãi: - Là chủ. Nhưng Uyên muốn biết hết mọi việc, từ mỗi mang lấy hàng đến cách pha chế thức ăn, Uyên nghĩ muốn quản lý tốt phải nắm chắc hết mọi công việc, mọi quan hệ của quán, như vậy mới mong duy trì được "Hoài Hương" chứ.

- Nhưng Uyên cũng phải lo giữ gìn sức khỏe cho mình chứ mấy ngày nay thấy em làm việc dữ quá, dường như đã gầy hơn trước đây.

Uyên cười định trả lời anh thì chuông điện thoại reo vang. Cô cầm lấy máy. Đầu dây bên kia có giọng đàn ông:

- Cô Uyên phải không?

Uyên e dè:

- À, vâng tôi đây. Xin lỗi ông là...

- Tôi là Lâm Thanh. Lâm Thanh ở Hội Hỗ Trợ đó, cô Uyên còn nhớ không? Gì chứ ông này thì Uyên nhớ rất rõ. Ông ta là người quen của Minh. Cô cau mày. Hơn sáu tháng nay có còn ai gọi đến đây tìm Minh nữa đâu. Anh là người rất chi li, kỹ lưỡng. Chia tay với Uyên, anh hẳn đã thông báo với mọi bè bạn chỗ ở và số điện thoại mới rồi, nên từ ngày anh đi, đâu có cú điện thoại nào của họ nữa. Sao hôm nay lại lạc loài ông này.

Uyên bực bội lên tiếng:

- Tôi nhớ ra ông. Nhưng người ông cần không ở đây nữa. Xin ông đừng liên lạc bằng số này.

Giọng ông Lâm Thanh rồi rít:

- Ô không phải tôi kiếm Minh đâu. Tôi tìm cô đây.

- Tôi? -- Uyên ngạc nhiên.

- Phải rồi, tôi muốn nói chuyện với cô Chẳng là, cô cũng biết công việc của Hội chúng tôi rất tất bật, dạo này lại có nhiều chương trình mới nên càng bận rộn. Hiện chỗ tôi đang rất cần một người giỏi sắp xếp các buổi ra mắt ấy nên tôi nghĩ đến cô. Không biết cô Uyên có thích công việc này không?

- Việc làm? -- Uyên sững sốt. Giọng cô đầy thắc mắc làm Trúc đang ngồi đối diện ngẩng lên chú ý.

- Không cần cô trả lời liền. Cô suy nghĩ rồi trả lời tôi nhé. Cô Uyên hãy ghi lại đây số điện thoại của tôi đi. Tôi đọc nhé.

Uyên máy móc viết vào giấy số điện thoại Lâm Thanh đọc. Cô vẫn không hiểu.

- Tại sao lại có lời đề nghị này? -- Cô hỏi.

Giọng ông ta chậm rãi:

- Tôi đã dự mấy buổi chiêu đãi của Trung Minh, nên rất có ấn tượng về cách quản lý sắp xếp của cô. Cô đã làm rất tốt vai trò bà chủ buổi tiệc và tôi biết chắc rằng cô sẽ thích hợp cho công việc này của chúng tôi. Một công việc đòi hỏi sự khéo léo trong quản lý, hướng dẫn và ứng xử, ngoài cô ra tôi không nghĩ ai khác làm tốt hơn.

Uyên suy nghĩ giây lát rồi nói:

- Cám ơn ông đã khen ngợi. Nhưng việc này quá bất ngờ với tôi. Ông hãy thử cho tôi vài ngày suy nghĩ, tôi hứa sẽ trả lời ông sớm.

Cuộc đối thoại vừa dứt, đợi Uyên cúp máy, Trúc hỏi ngay:

- Họ đề nghị em việc làm à? Là công việc gì vậy?

Uyên lắc đầu:

- Uyên cũng không rõ lắm. Một công việc gì đại loại như sắp xếp các buổi gặp mặt, ra mặt giữa các doanh nghiệp, các hội đoàn hay thuyết trình gì đó. Công việc không khó, chỉ có điều Uyên thắc mắc là sao họ lại chọn Uyên và gọi Uyên.

- Họ là ai? -- Trúc chau mày

- À, đây là một cái hội tư nhân, tên rất dài. Hình như là Hội Hỗ trợ Doanh Nghiệp và các chương trình Đầu Tư phát triển gì đó. Anh đã nghe qua chưa?

Trúc cười:

- Chưa. Hội gì có cái tên nghe kêu quá vậy. Họ làm những gì?

Uyên cố nhớ để giải thích:

- Hình như là làm cầu nối cho các doanh nghiệp và các hội đoàn nước ngoài gặp nhau, và tổ chức những buổi gặp mặt. Đại loại là như vậy.

- Uyên nghĩ sao về công việc này? -- Anh nhìn cô chăm chú.

Cô nhún vai

- Uyên không biết. Để nghĩ sau đi. Bây giờ Uyên còn phải lo cho Hoài Hương. Thay đổi vài thứ nữa thì mới đầu vào đây được.

- Vậy lại đây xem anh trình bày thiết kế đi.

Anh nói và trải tờ giấy khi nãy anh ngồi vẽ, trong lúc đợi cô nói điện thoại.

Uyên nhìn vào, chỉ chút những lần, những ô.

Trúc vừa chỉ vừa thuyết minh:

- Đây là cửa vào nhé, nhà bếp phía này. Anh dự định dời một chút chỗ này để em có thể kê thêm một bàn mà chỗ ngồi và khách vẫn thấy thoải mái. Muốn vậy, anh cần phải...

Uyên xua tay nhăn mặt:

- Ài chà, ông chuyên viên ời, muốn sửa muốn đổi gì tùy ông. Toàn quyền hết. Uyên có nhìn vào cũng thấy như đám rừng vậy, có hiểu gì đâu. Anh cứ làm theo ý mình là tốt nhất.

Anh tiu ngui:

- Có bức vẽ phác họa mà cũng không thèm xem, trong đời đi trang trí nội thất của anh, chắc em là người khách dễ chịu nhất.

Uyên kênh mặt:

- Chứ sao nữa. Uyên dễ chịu vậy thì anh phải bớt giá hay ưu đãi gì mới được chứ.

Trúc sáng mắt ra:

- Trời ời nhắc đến tiền công mới nhớ ra "tui" chưa được ứng trước. Hèn gì mấy ngày nay môi mình cứ giật giật. Thôi lại đây trả nợ đi bà chủ.

Uyên phì cười trước câu nói của anh. Đến khi anh lừ lừ chồm dậy thật, thì cô mới hoảng hốt vùng dậy, nhưng trốn sao khỏi đôi tay dài nhanh nhẹn của

anh.

Mặc cho cô vừa cười vừa van xin anh cho khát, Trúc vẫn làm lì Chop lấy cô đẩy xuống ghế ngồi. Uyên lại định lặn ra nhưng anh đã ngồi ngay xuống cạnh cô, xoay người đối diện và khóa lấy cô bằng hai cánh tay mạnh khỏe ghì lấy hai vai.

Uyên không thể cự quạ gì được với tư thế ấy, cô dựa sát vào lưng ghế, bối rối cố né anh. Nệm ghế salon như lún xuống trước sức nặng của hai người. Đợi đến khi cô đã chịu yên và không van vãn nữa, Trúc mới thả hai vai cô ra, nhưng vẫn vịn lấy hai bên. Anh nhìn cô dịu dàng, bàn tay anh nhẹ nhàng vén mái tóc óng ả của cô vừa bị bung ra khi họ giằng co, để gương mặt cô lộ hoàn toàn ra trước mặt anh, run rẩy, chờ đợi. Anh vuốt nhẹ lên gò má mịn màng của cô, lướt qua những sợi lông măng ven tai và lần chạm đến đôi môi mọng đỏ.

Uyên rung mình. Da thịt cô rờn rợn với bàn tay ma quái, ánh mắt đam mê của anh. Gương mặt anh gần cô quá, cho cô thấy rõ cái cằm vuông còn lờm chờm với đám râu cạo rối. Hơi thở của anh nóng bỏng cũng dồn dập như hơi thở cô. Tay Trúc đã thôi lướt trên môi Uyên, anh luồn tay đỡ lấy đầu cô và từ từ cúi xuống.

Anh hôn cô chậm chạp, như thưởng thức từng mật ngọt của môi cô. Đôi môi hé mở đón chờ anh. Đôi rèm mi của cô cũng ngoan ngoãn hạ xuống như một sự đồng tình. Trúc càng hôn lại càng thấy khát môi cô hơn. Những nụ hôn nhanh dần và mạnh bạo làm Uyên muốn nghẹt thở.

Họ cứ mê mãi ghì lấy nhau mà quên cả thời gian, quên cả không gian, cho đến khi có một hồi chuông điện thoại quái ác reo không đúng lúc, họ mới thức tỉnh.

Uyên muốn nghe điện thoại nhưng Trúc lại cứ ghì mãi lấy cô một cách lì lợm trẻ con. Chuông cứ đổ dài, kiên nhẫn. Uyên phải thò tay nhéo vào hông anh một phát thật đau, anh mới chịu để cô thoát ra, trong khi miệng lầu bầu chửi rủa cú điện thoại vô duyên.

Uyên cười ngất, cô với tay cầm lấy ống nghe sau khi tăng hắng để lấy lại giọng trong trẻo cũ.

- Allo! -- Cô chào, cố gỡ cánh tay Trúc đang quấn quanh người cô.

Đầu dây im lặng.

Uyên chau mày và chờ đợi. Mắt cô nheo lại khó chịu vì cô nhớ ra cú điện thoại nặc danh cách đó mấy ngày.

- Allo! -- Cô lặp lại.

Vẫn không có ai lên tiếng. Nhưng chắc chắn có người ở đầu dây bên kia vì Uyên nghe như có tiếng thở nhẹ.

Uyên đã định cúp máy nhưng Trúc đang ôm lấy cô từ sau lưng, anh hôn vào ót cô làm cô nhột nhạt, bật lên kêu:

- Dừng anh!

Đầu dây bên kia lập tức rít lên ngay:

- Ai vậy?

Uyên sửng người. Đúng rồi, lại là nó.

- Ai đang ở cạnh cô vậy, nói đi?

Giọng nói đang run lên vì giận dữ, trở nên như tiếng gầm gừ, dọa nạt. Hẳn là ai? Tại sao lại có quyền hạch hỏi cô? Uyên tức tối hỏi vặn:

- Ông là ai? Muốn gì ở tôi? Tại sao lại quấy rầy tôi mãi vậy?

Trúc đã ngừng ngay cơn si mê của anh, anh chú ý lắng nghe.

Đầu dây bên kia trở nên lấp bắp và lớn tiếng gào lên:

- Cô đã có người nào khác à? Tại sao vậy? Ai cho cô có tên đàn ông nào khác trong nhà. Cô là thứ đàn bà lẳng lơ, trác nết. Đồ thứ... tôi sẽ...

Uyên kinh ngạc kéo ông nói ra trước mặt và nhìn vào nó. Cô bàng hoàng cả người đến không kịp tức giận. Sao lại có người chửi rửa cô đến như vậy?

Hẳn là ai?

Đầu dây bên kia vẫn gọi tên cô và lời đủ mọi từ xấu xa trên đời ra để gán vào cô. Uyên vẫn thờ ra đấy, bất động.

Trúc chậm rãi gỡ lấy ống nghe từ tay Uyên và đặt vào giá. Sau đó anh nhẹ xoay Uyên quay lại.

- Hẳn là ai thế?

Anh hỏi, giọng nhẹ nhàng nhưng cổ ghì cơn giận. Uyên ngược nhìn anh, cô hoang mang lắc đầu:

- Uyên không biết.

Anh cau mày nhìn thẳng vào cô, nhưng chỉ thấy sự lo sợ thất thần

- Sao hẳn lại hăm dọa em? Sao hẳn lại biết số điện?

- Uyên không biết -- Cô la lên uất ức -- Uyên thật sự không biết. Cách đây mấy hôm hẳn đã gọi đến một lần rồi, còn sai người đem hoa đến tặng. Hẳn nói là một người quen. Nhưng Uyên đâu có biết ai, Uyên không biết hẳn -- Cô bật khóc -- Uyên sợ hẳn. Lần nào cũng cái giọng hăm dọa bí ẩn, cái giọng đáng sợ đó. Uyên không muốn nghe đâu.

Cô úp mặt vào lòng bàn tay nức nở. Người cô run lên vì nỗi sợ hãi mơ hồ nào đó mà cô không biết được.

Trúc choàng lấy Uyên và kéo cô vào lòng, cô gục mặt vào vai anh mà khóc tức tử. Anh thở dài, vuốt nhẹ tóc cô. Cơ thể vững chắc đầy chở che của anh đã dần ủ ấm và làm dịu lại cơn run rẩy của cô. Chỉ còn vang tiếng thút thít nhỏ dần trong một mối. Trúc vẫn ngồi yên để cô dựa vào anh, cô đã lấy lại bình tĩnh nhưng anh thì đang rối bởi bao câu hỏi.

Anh vẫn chưa thỏa mãn với câu trả lời của Uyên. Hẳn là ai? Nhất định anh phải tìm ra. Uyên thật sự quá hãi sợ hẳn, làm anh xót xa. Nhất định phải tìm

ra hẳn, cho dù hẳn ở đâu, hẳn sẽ phải có một cái tên. Anh nhìn xuống Uyên, cau mày. Cho dù hẳn có là người Uyên từng quen biết.

Dừng Nói Xa Nhau

Chương 7

- Vâng, xin cảm ơn sự có mặt của ông trong buổi thuyết trình hôm nay. Xin chào.

Uyên nở nụ cười, chào người khách cuối cùng vừa rời phòng họp lớn. Cô quay lại và thu dọn các bình hoa để giữ lại để ghim. Trường - anh chàng phụ trách âm thanh và đèn đóm trong phòng họp cũng lo gỡ micro và vài thiết bị phụ, anh quay qua háy mắt với Uyên:

- Cô Uyên mới làm công việc này lần đầu mà khéo léo ghê, không hề có sơ suất nhỏ, hay thật.

Uyên vén vài sợi tóc rũ xuống má, mỉm cười nói:

- Công việc nhẹ nhàng mà anh Trường, đâu có gì.

Trường le lưỡi:

- Trời ơi, cả đồng thứ linh tinh mà Uyên bảo không có gì. Vừa cắm hoa chung, vừa lo phần ăn nhẹ, caphê, các thứ. Chưa kể khâu tiếp tân quá xuất sắc làm bên nước ngoài rất hài lòng.

Uyên chỉ biết cười trước lời khen như pháo ran của Trường. Cô vừa thu dọn xong phần mình thì ông Lâm Thanh đã trở vào.

Với tướng đi lạch bạch, nặng nề, ông vừa bước vào cửa là oang oang ngay:

- Ôi trời, cô Uyên hay quá. Hôm nay buổi thuyết trình vừa gặt hái được kết quả tốt, có nhiều ý kiến hưởng ứng và Hội chúng ta còn được nhiều người khen lắm. Nhất là cách tiếp tân và phục vụ của cô Uyên. Tôi thật cảm ơn cô nhiều là đã nhận lời làm việc cho chúng tôi.

Uyên lắc đầu nói với ông:

- Nếu ông không đề nghị tôi cũng không biết là mình có thể làm một công việc như thế này. Tôi thấy thích việc này, nên...

- Tôi hiểu, tôi hiểu rồi. - Ông cười hề hể - Tôi bảo đảm qua lần làm như hôm nay, ban điều hành sẽ chính thức nhận cô vào làm đấy. Tôi đề cử đâu có sai. Cô rất thích hợp với công việc

Uyên nói với vẻ biết ơn:

- Cảm ơn ông, cũng nhờ ông giới thiệu.

Ông Lâm Thanh xua tay:

- Có gì đâu. Chuyện thường thôi mà.

Rồi như chợt nhớ ra, ông nói:

- Chắc cô Uyên cũng đã mệt rồi. Thôi cô để mấy đứa nhỏ nó dọn dẹp. Để tôi đưa cô về trước, nghỉ sớm.

Uyên bối rối, cô ngại ngừng tìm cách từ chối:

- Cám ơn ông, nhưng tôi còn phải sắp xếp cho xong, và lại tôi cũng đã có hẹn bạn đưa về.

Ông Lâm Thanh hơi nhíu mày lại nhưng lại giãn ra ngay, ông cười xuề xòa:

- Vậy à, vậy thì tôi về trước nhé! Mai cô Uyên đến văn phòng hội, chúng ta sẽ thảo luận về những quyền lợi và trách nhiệm chính thức của cô trong công việc này, đề/ ta ký hợp đồng làm việc luôn.

Uyên nở nụ cười vui mừng:

- Vâng ạ, sáng mai tôi sẽ đến.

- Chào cô.

- Vâng, chào ông.

Đợi đến khi ông Lâm Thanh vừa ra khỏi cửa, Uyên đã nhanh tay thu dọn xong, cô khoác túi xách lên vai, và ra về. Đi ngang chào Trường, cô nghe anh cười nhỏ:

- Dám dóc với xếp để về một mình ha!

Cô cười theo. Có thêm một người vừa là đồng nghiệp, vừa là đồng minh của mình cũng tốt.

Trời tháng ba, Sài Gòn vẫn còn không khí xuân, mát lạnh và đầy gió. Ra khỏi hội trường, cô không vẫy xe mà thả bộ dọc hè phố.

Đã hai ngày nay cô đã chuẩn bị và lo sốt vó về buổi thuyết trình này. Khi nhận lời làm thủ với Ban Điều Hành Hội Hỗ Trợ Doanh Nghiệp, cô đã không thể tưởng tượng được sự quy mô của nó lớn đến như vậy.

Để có thêm người phụ giúp mình trong vấn đề tiếp tân và phục vụ, Uyên đã đến Trung Tâm giới thiệu việc làm, tuyển bốn cô sinh viên phụ giúp mình trong vấn đề này.

Cô đã hướng dẫn họ cách gắn bảng tên, ghi số lưu niệm cho khách mời và dạy luôn về cách cắm hoa... trong suốt hai ngày. Nên hôm nay, các cô rất thuần thục và mọi việc sẽ suôn sẻ hơn.

Uyên vừa đi vừa nghĩ lan man về công việc mới mẻ này. Đây là một công việc tốt và rất phù hợp với cô. Công việc lại chỉ làm theo từng chương trình. Giữa những chương trình hội thảo đó là thời gian trống. Cô sẽ chỉ có thì giờ vừa quản lý "Hoài Hương," vừa làm tốt việc này.

Uyên rẽ vào một con đường phố đầy ánh sáng. Mùi thơm từ hàng quán hai bên đường làm cô sực nhớ đến cái bao tử rỗng của mình. Vì quá lo lắng cho công việc, nên buổi trưa cô chỉ dùng một miếng sandwich nhỏ và uống chỉ toàn nước ngọt có gaz, nên giờ cô cảm thấy cồn cào vì đói.

Ngang qua một quán thơm lừng, cô đã dự định bước vào, nhưng một cái

bàn đầu quán làm cô chú ý. Và tiếp theo là rút ngay lại quyết định của mình, cô quay người bỏ đi, bụng bực dọc vì mình vào lầm chỗ.

Đây là Kiên, người bạn của Minh. Cô biết chắc anh ta luôn có ác cảm với cô vì mấy lần gặp mặt, anh ta đều nhìn vào cô một cách khinh miệt lộ rõ. Cô không biết tại sao. Có lẽ vì cô là người tình không danh phận của bạn anh ta hay vì cô đã suýt có một đứa con không thừa nhận.

Cô không biết. Chỉ biết anh ta ghét cô thậm tệ, điều đó luôn thể hiện trong ánh mắt, do đó cô cũng không muốn gặp anh ta. Không phải chỉ riêng anh ta, mà Minh và những gì thân thiết, liên quan với anh, cô đều không muốn biết tới nữa.

Người đàn bà ngồi chung với Kiên, cô không thấy được mặt, có lẽ là vợ Kiên. Cô nhớ có lần Minh bảo với cô, Kiên có người vợ giàu có và rất dữ dằn, ghê gớm. Cô chưa từng gặp mặt, nhưng bây giờ lại thấy đáng kiếp cho anh ta.

Bỏ qua tô phở ngon lành. Và vì bực bội, Uyên đã cuốc bộ về luôn tới nhà mà cô không hay biết. Chỉ mới hơn sáu giờ mà con hẻm của cô đã tối om om.

Uyên thâm chắc lưỡi. Đúng là hẻm của công chức, nhà ai nấy ở, mới 6 giờ đã đóng cổng rút vào nhà hết rồi.

Trước cửa nhà cô lù lù một khối dưới ánh đèn leo lét là cái mô tô của Trúc và anh ngồi trên đó. Thấy cô về, anh mừng rỡ nhảy vội xuống đất.

- Anh chờ lâu ời là lâu- - Anh than thở

Uyên cười hỏi:

- Anh tìm Uyên có chuyện à?

Trúc tròn mắt:

- Dĩ nhiên là có rồi. Anh đi Huế mấy ngày nay, vừa về đến Sài Gòn là bay đến Uyên liền. Bây giờ khỏi mở cổng, lên xe anh chở đi.

Uyên ngạc nhiên:

- Đi đâu?

- Đi ăn chứ còn đi đâu? gần 7 giờ rồi, anh đợi muốn chết.

Uyên phì cười khi thấy anh mè nheo. Nhưng cô vẫn mở khoá cổng, cô nói với anh.

- Uyên không đi đâu.

Tay anh chặn lại ống khoá, anh nhìn vào mặt cô, nheo mắt nói:

- Đừng nói với anh là Uyên dùng cơm với người khác rồi.

Uyên bỡ ngỡ trước cái vẻ hơi độc đoán của anh, cô máy móc trả lời:

- Không có.

- Uyên chưa dùng bữa tối? - - Anh hỏi

- Chưa.

- Vậy tại sao không muốn đi với anh. - - Anh tra gặng

Uyên vừa bực, vừa buồn cười, cô nói:

- Vì Uyên rất mệt, anh có biết không. Cả ngày hôm nay Uyên làm việc đừ cả người. Đến ăn Uyên cũng làm biếng đi. Anh cứ đi dùng bữa đi. Uyên muốn vào nghỉ trước.

Cô gỡ tay anh ra và mở khoá. Trúc tần ngần rồi cũng phụ cô đẩy cánh cửa rộng ra. Cô bật cười:

- Anh đẩy chi dữ vậy? Uyên vào rồi mà.

Trúc nhướng mắt:

- Không cho anh và con ngựa sắt của anh vào à?

Uyên ngạc nhiên nhìn anh đẩy chiếc moto vào sân. Cô ngớ ngẩn hỏi:

- Sao anh không đi ăn?

- Uyên không ăn, anh cũng không muốn đi.

Anh trả lời thản nhiên, câu nói hết một câu nói lầy của lũ trẻ nít.

Uyên cười lắc đầu:

- Đừng bướng như thế, Uyên nhớ là anh rất háu đói. Đã 7 giờ rồi mà chưa ăn uống gì, chút nữa có lẫn bụng ra xiu đừng có đổ thừa Uyên.

Trúc đi sau cô vào nhà, anh ngồi phịch xuống ghế salone, nói cứng:

- Uyên nhịn được thì anh nhịn được. Trừ phi Uyên đã ăn rồi mà dối anh thôi.

Uyên nhăn mặt, ngán ngẩm cho tính đa nghi của anh:

- Uyên dối anh thì ích lợi gì. Anh nói lạ.

Anh như biết lỗi, gãi đầu nói lảng đi:

- Hôm nay Uyên đi làm thử việc ấy à? Công việc thế nào?

Uyên gật đầu:

- Cũng tốt lắm. Ngày mai Uyên ký hợp đồng chính thức nhận việc.

- Việc có cực nhọc không? - - Trúc hỏi.

Uyên chớp mắt:

- Nhẹ nhàng thôi, nhưng phải êm đêm bao thầu cả tử thú linh tinh. Nhưng

Uyên nghĩ có lẽ công việc này thích hợp cho Uyên.

Trúc nhướng mắt:

- Còn công việc ở nhà hàng thế nào?

- Cũng tạm ổn.

Uyên tần ngần giây lát rồi bảo anh:

- Anh Trúc này

- Gì Uyên? - - Anh ngẩng lên.

- Uyên thấy anh nên đi ăn tối đi.

- Uyên đuổi anh à? - - Anh cau mày.

- Không phải. Chỉ vì Uyên biết anh đang đói bụng, có phải không?

Trúc gãi đầu:

- Ồ !... thì cũng có.

- Vậy anh ra ngoài kiếm gì ăn đi.

Trúc cương quyết lắc đầu:

- Có Uyên đi anh mới đi.

Uyên nhăn mặt:

- Anh sao vậy? Cứ y như...

Cô bỏ lửng câu nói, làm Trúc thắc mắc, anh hỏi tới:

- Y như gì?

Uyên cười:

- Y như con nít chứ gì.

Trúc xù mặt, làm thinh, Uyên thấy vậy càng cười dữ. Chừng cười hết cơn, anh vẫn lầm lì, Uyên đâm chột dạ.

- Anh Trúc! - - Cô làm thân trước.

- Gì?

- Giận à? - - Cô dò hỏi.

- Ai thêm giận.

Trời ơi, làm lấy rồi. Xem tướng tá vạm vỡ, to con thế kia mà thật tình trẻ con hết biết. Uyên lại buồn cười nhưng phải ráng nhịn.

Cô đổi giọng tự nhiên như không để ý đến sự làm nũng của anh:

- Anh Trúc nè!

Trúc ậm ừ trong miệng. Cô hỏi:

- Anh có biết làm bếp không nhỉ?

Trúc quay lại nhìn cô nghi ngại:

- Uyên hỏi để làm gì?

Uyên nhún vai:

- À, không. Uyên chỉ muốn biết thôi. Anh không nói cũng chả sao.

Trúc ngần ngừ rồi thật thà khai báo:

- Biết chút ít, ngày trước có dạo anh phải tự nấu ăn cho mình.

- Anh dễ ăn không? - - Uyên lại hỏi.

Trúc ngạc nhiên nhìn cô:

- Dễ lắm. Miễn no bụng và đừng quả dở thì anh đều nuốt được. Nhưng Uyên hỏi chi vậy?

Uyên quay lưng đi vào trong, nói giọng lửng lơ:

- Không, trong bếp Uyên còn mấy gói mì gói. Nếu anh biết nấu nước sôi thì...

Trúc bật dậy nhanh như lò xo:

- Để anh làm. Chúa ơi, này giờ sao em không nói sớm?

Uyên cười:

- Sợ anh chê thôi. Với lại anh từ Huế về mà lại bắt anh ăn mì gói thật không phải chút nào.

Trúc xởi lời:

- Đã nói Uyên ăn gì anh ăn đó mà. Uyên không chịu đi ra ngoài ăn, định ở

nhà ăn mì gói thì anh cũng như vậy luôn. Vậy mà nãy giờ tính đuổi anh đi ăn một mình. Người đâu vô tình ghê.

Giọng Uyên từ dưới vọng lên:

- Anh có định xắn tay áo vào cửa nhà bếp của Uyên chưa vậy? Trách mãi lại càng đói thêm.

Trúc vội vàng xông xuống ngay:

- Ủ há.

Vừa bước vào căn bếp nhỏ xíu của Uyên, anh nhìn quanh tầm tắc:

- Trời ơi, bếp của em sao sạch sẽ và gọn quá vậy?

Uyên cười:

- Vì chỉ toàn là nấu mì gói thôi. Uyên ít khi nấu cơm lắm. Không ăn cơm tiệm thì về nhà ăn bánh mì thịt hộp hoặc mì gói. À, nhắc đồ hộp Uyên mới nhớ, hình như còn một hộp xúc xích, anh lấy nấu mì luôn cũng được.

- Khỏi lo cô bé ơi, anh sẽ lục tung căn bếp của em ra để tìm cách nấu hai tô mì ngon nhất thế giới. Em khỏi chỉ, anh cũng sung công mấy thứ khác nữa.

Anh nhìn quanh dưới đất và gãi đầu:

- Nhưng trước tiên Uyên có thể tìm cho anh một đôi dép mang trong nhà được không? Anh mang giày vào bếp nặng nề và làm dơ sàn nhà hết.

Uyên bối rối, nhà cô ngoài đôi dép cô đang mang đâu còn đôi nào khác để đi trong nhà. Những đôi dép nhẹ của Minh cô đã vứt bỏ từ lâu. Đâu có gì cho anh mang đỡ. Cô đành nói:

- Anh cứ mang luôn giày. Không sao đâu. Vì thú thật Uyên không còn đôi dép mang trong nhà nào nữa.

- Vậy anh đi chân không.

Nói là Trúc làm liền. Anh tháo giày vớ ra, để một góc trong gian bếp, và quay lại nhìn vào Uyên đang mở to mắt kỳ dị:

- Gì vậy?

Uyên giật mình:

- Hơ, không có. Tại... Uyên chưa thấy ai mang đôi giày to đến thế bao giờ.

Trúc cười ngượng nghịu:

- Chân anh to lắm nên phải mua giày lớn khổ đó mà - - Anh nói lảng - - -

Trong lúc anh nấu mì, sao Uyên không thay áo, tắm rửa hay làm gì khác đi. Mười phút thôi sẽ có ăn, nhanh lắm.

- Dạ, vậy Uyên đi tắm đây. Sáng giờ Uyên mệt gần chết. Tắm cho sảng khoái chút để thưởng thức tô mì đặc biệt của anh chứ!

Uyên nháy mắt với Trúc, cô cười vui và trở về phòng soạn quần áo vào nhà tắm.

Khi Uyên trở ra, Trúc đã ngồi bên chiếc bàn chờ đợi. Hai tô mì được đặt ngay ngắn trên bàn và được ủ bằng hai cái đĩa to.

- Sao anh không ăn đi? - - Uyên ngạc nhiên.

Trúc nhìn cô dịu dàng:

- Anh đợi Uyên mà.

Mái tóc chưa khô hẳn, nhưng Uyên cũng không nghĩ đến chuyện sấy tóc nữa. Cô phải vén lại nó ra sau và ngồi xuống ghế đối diện với Trúc. Kéo không anh lại vì đợi cô mà đói mất.

- Ăn thử nhé Uyên? Xem coi anh làm bếp cho Uyên được chưa? Anh đăng ký việc này đây.

Uyên cười vì câu đùa của anh, cô nhắc hai đĩa đậu ra. Một mùi thơm quyến rũ từ hai tô mì làm bụng cô còn cào thêm. Cô suýt xoa:

- Ái chà, thơm quá, hấp dẫn ghê. Uyên ăn nhé anh Trúc, ăn đi kéo nguội mất.

Đưa anh đôi đũa, nhận thấy tay anh cầm có vẻ máy móc, thờ ơ, cô ngạc nhiên nhìn lên. Trúc đang nhìn cô đăm đăm, lại ánh mắt si mê cũ.

Mất mấy giây ngưng ngừng, Uyên lắc đầu cười nhỏ, cô cúi xuống tránh ánh mắt anh:

- Anh không đói nữa à? Sao nhìn Uyên ghê thế?

Trúc chớp mắt mấy cái, anh chuyển sự chú ý trở xuống bàn ăn, anh nói thực lòng:

- Uyên mới tắm ra trông đẹp quá!

Uyên phát ghen vì câu nói của anh. Cái lý do thật chánh đáng tuy hơi kỳ dị.

Uyên e sợ dù trong lòng cô cũng có thích thú. Anh chàng này si cô thật và chả bao giờ giấu giếm cô điều này. Biết là đã đói lắm rồi, vậy mà còn tạm quên được cái bao tử mà còn tâm trí ngắm cô. Thật hết biết!

Tô mì anh làm thật tuyệt vời. Thêm vào mấy cây xúc xích vàng ươm thơm lừng. Uyên gấp một cây xúc xích ngắm nghía và hỏi anh:

- Anh phải chiên lại à?

Trúc cười:

- Ủ, chiên lại sẽ ngon hơn.

Uyên gật gù:

- Hôm nay Uyên sáng suốt thật, nhờ anh làm bếp nên có bữa tối ngon. Gặp phải tay Uyên làm thì Uyên đã bỏ đại xúc xích vào nấu luôn rồi.

Trúc nhướng mắt:

- Nếu vậy, xúc xích sẽ hơi chua, và không thơm bằng.

Uyên đồng tình:

- Đúng rồi, anh làm bếp nghề thật.

Trúc nhìn cô:

- Cám ơn, câu khen đầu tiên của Uyên đây!

Uyên nghe loáng thoáng, cô ngừng đũa hỏi lại:

- Anh nói gì?

- Anh nói đây là lần đầu tiên Uyên khen anh.

- Anh không thích Uyên khen à? - - Uyên hỏi, cô nhìn thấy vẻ mặt anh là lạ. Trúc nhún vai, cười nhẹ:

- Dĩ nhiên anh thích Uyên nhìn thấy ưu điểm của anh, càng nhiều càng tốt. Nhưng Uyên lại không nhìn thấy và không chịu công nhận. Ưu điểm biết làm bếp chỉ là chuyện vặt, vậy mà em lại chỉ chú ý đến nó.

Anh chuyển cho cô ly nước chanh mát lạnh, rồi đứng dậy thu xếp mấy cái tô và đĩa xuống bếp.

Uyên cầm ly nước chanh. Cô hơi bất ngờ với câu trả lời của anh. Thái độ anh lừng khừng hơi không hài lòng lắm. Anh có nhiều ưu điểm ư? Và thích được khen?

Uyên lắc đầu. Trẻ con thật. Cô hớp một ngụm nước chanh. Ôi chao, kể cả ly nước chanh anh cũng pha ngon lành, hơn hẳn những ly nước chanh thỉnh thoảng Uyên pha cho mình và đãi khách. Nếu anh thích được khen, Uyên phải tìm thử coi anh còn ưu điểm nào khác để làm anh hài lòng mới được. Uyên đâu muốn mất một người bạn biết pha những ly nước chanh tuyệt vời như thế này.

Chờ Trúc trở lên hơi lâu, Uyên cầm chiếc ly đi xuống bếp. Cô càng sùng sốt hơn khi thấy Trúc trong gian bếp, anh đang rửa tô.

Uyên phải kêu lên:

- Ô! Anh cứ để đây Uyên rửa. Anh đã làm mì cho Uyên ăn mà lại còn rửa chén nữa.

Trúc không quay lại, anh trả lời:

- Có mấy cái tô và chảo còn dính mỡ nhiều, anh rửa luôn. Gian bếp của Uyên gọn ghẽ quá, để tùm lum đâu được. Uyên lên nhà trên đi, để luôn ly xuống anh rửa. Ở đây, coi chừng dơ áo hết.

Giọng anh có vẻ mất tự nhiên và anh lại nói cả tràng như không kịp nghĩ làm Uyên khó hiểu. Cô tiến đến đứng sát sau lưng anh, và nhìn vào chậu rửa.

Trong ấy quả thực chỉ có cái chảo nhỏ, một cái ấm nấu nước và tô, đĩa, có cái gì khác nữa đâu mà này giờ anh cứ cọ rửa mãi thế nhỉ?

Cô cố nhìn khuôn mặt anh để đoán xem có chuyện gì xảy ra với anh, nhưng chỉ nhìn thấy khuôn mặt nghiêng nghiêng của anh với đôi lông mày hơi cau lại.

- Uyên, em lên nhà trên đi nhé! Ngồi nghĩ một chút. Rửa xong anh lên ngay mà.

Giọng anh đã có vẻ dịu xuống như năn nỉ. Uyên vẫn thắc mắc và muốn tìm hiểu cho bằng được anh đang nghĩ gì.

- Anh Trúc!

Cô nhỏ nhẹ gọi và khẽ chạm vào khuỷu tay của anh. Cô có cảm giác các cơ bắp ở tay anh như gồng cứng lại.

- Có chuyện gì xảy ra với anh à? Kể Uyên nghe đi! - - Cô hỏi anh.

Trúc cười gượng, anh nói to:

- Có gì đâu, em lên đi. Anh...

Uyên ngắt lời anh:

- Anh quay lại nhìn em xem. Từ nãy đến giờ anh cứ cắm cúi vào bồn rửa mãi. Uyên biết chắc là có chuyện xảy ra với anh mà. Ở Huế anh gặp rắc rối à? Nói Uyên nghe đi.

Vừa nói cô vừa xoay người anh lại. Trúc bối rối lảng tránh ánh mắt cô:

- Sao vậy anh Trúc? Chúng ta là bạn mà anh hãy nói ra xem Uyên có giúp gì được anh không?

Trúc nhả mặt với câu Uyên vừa nói, anh chụp lấy Uyên:

- Là bạn? Anh biết ngay em sẽ nói câu này mà. Anh không cần sự giúp đỡ của một người bạn và càng không muốn Uyên xem anh như một người bạn đơn thuần.

Anh liếc xuống người Uyên và chột nói giọng trầm thì:

- Em có nói muốn giúp anh. Vẫn còn ý định đó chứ.

Cặp mắt anh thăm một tia nhìn đại khờ, si mê, Uyên lơ ngơ gật đầu. Thấy cặp mắt anh cứ di chuyển từ gương mặt mình xuống người, Uyên cũng lơ ngơ nhìn theo hướng mắt anh. Đột nhiên, cô gai người hoảng hốt. Trời ơi, cô đã biết tại sao anh lại tránh né không nhìn vào cô khi nãy. Mớ tóc ướt đã nhỏ nước làm ướt một phần vừa đủ thấy khuôn ngực cô thấp thoáng sau cái áo màu nhạt.

Uyên đỏ cả mặt, cô luống cuống xoay người lên nhà trên, nhưng cái eo thon của cô đã bị Trúc giữ lại. Cô vừa đẩy anh ra, vừa lùi lại đến đụng vào cái tủ lạnh sát tường.

Trúc vẫn ôm siết lấy eo cô không rời và gương mặt anh với đôi mắt nóng bỏng, si mê vẫn dính chặt lấy cô. Anh nói, hơi thở pha vào má cô nghe rất bỏng:

- Nếu em không nhìn thấy ưu điểm của anh, thì anh sẽ chỉ cho em thấy. Anh có rất nhiều ưu điểm. Mà riêng với em, ưu điểm quan trọng nhất là... Anh yêu em, và anh thề rằng anh biết cách để làm em yêu anh. Cô bé bướng bỉnh của anh!

Uyên chưa kịp hiểu những lời trầm thì của anh, thì thân cô đã bị ghì sát vào anh, và đôi môi cô đã bị anh phủ lấy bằng bờ môi đa tình của mình.

Nụ hôn của anh mạnh mẽ và đầy dục vọng cuồng si, thân thể cô như đau dưới cánh tay siết chặt của anh. Người anh cũng nóng bỏng như bờ môi, một thân thể khát tình và như hút lấy thân thể cô.

Đầu óc cô mụ mị với đôi vòng tay, bờ môi và cả thân thể ấy, Uyên dần mềm người ra đón nhận trận mưa hôn của anh, tay cô vòng lấy cổ anh và luồn vào mái tóc rối của anh.

Trúc luồn tay nhẹ nhàng bế bổng Uyên lên, thân thể cô nằm gọn trong đôi

cánh tay anh, môi vẫn liến môi không rời.

Trúc nhẹ bước ra khỏi gian bếp và đá nhẹ cánh cửa nhỏ bên trái, nơi cấm kỵ của Uyên, mà khi này anh đã để ý nhìn.

Phòng riêng của Uyên rất phụ nữ với chiếc giường phủ drap màu hồng nhạt. Trúc nhẹ nhàng đặt Uyên lên đó. Cô thêm quyến rũ trong chính phòng ngủ của mình. Trúc vẫn vừa hôn vừa vuốt ve thân thể Uyên. Chỉ đợi đến khi da thịt cô rung lên một cung bậc như hoà điệu, anh mới cuống quýt bộc phát nỗi đam mê cuồng dại của mình.

Đừng Nói Xa Nhau

Chương 8

Trúc với tay xuống chân giường, lần mò trong cái áo mà anh vắt ở đấy, lấy ra diêm và hộp thuốc, trong khi tay kia anh vẫn ve vuốt bờ vai của Uyên.

Uyên dựa cái đầu tóc chưa kịp khô của mình lên khuôn ngực rộng của anh, nghe tiếng anh bật quẹt, cô ngẩng lên nhìn và nhả mặt:

- Anh hút thuốc à?

Trúc cười, chồm tới hôn lấy môi cô:

- Sao vậy em. Em ghét thuốc lá à? Anh nhớ ngày đầu mới quen em, anh để ý em đã cầm điều thuốc. Anh nhớ dai lắm nhỏ ơi.

Uyên bĩu môi:

- Tại hôm ấy em buồn. Nhưng ai đã lại giảng cho em nghe một bài về tác hại của thuốc ấy nhỉ? Sao bây giờ lại cũng phì phèo như ai.

Trúc hất mặt nói tỉnh bơ:

- Ày, vì anh là đàn ông. Biết hại nhưng chấp nhận luôn. Đàn ông mà không có khói thuốc như thiếu cái gì đó, khó chịu lắm.

Uyên phì cười:

- Vậy mà cũng đi dạy đời người ta.

Trúc nheo mắt:

- Đó chỉ là một cách tiếp cận để làm quen em thôi. Cô bé khờ của anh ạ!

Không biết gì hết.

Uyên xì một cái:

- Cách đó dở ẹt! Càng bị ghét thêm, nên cuối cùng lãnh một cái tát đích đáng Trúc mỉm cười, đưa say sờ lên gò má. Lúc ấy cô đánh không đau lắm, nhưng quê ơi là quê. Anh vờ hùng hổ, chồm tới Uyên:

- Bây giờ nhắc mình mới nhớ tới món nợ cũ, em phải trả nợ anh mới được.

Anh và cô cùng cười rũ rượi và những cái giãy của Uyên, làm sao cô địch

nổi anh khi thực lòng cô cũng không muốn thế.

Đợi Uyên nằm im và tạm ngớt cơn cười, anh ngắm nghía cô ra chiều phân vân, và đặc ý khi thấy gương mặt cô đỏ bừng vì mắc cỡ.

Tầm chăn mỏng lại tụt xuống chân giường.

- Để anh xem làm sao để đòi nợ em mới được.

Uyên ngượng ngừng, cô vừa giãy, vừa năn nỉ:

- Tha cho em đi, Trúc ơi! Cho em khát đi. Đừng nhìn em thế nữa.

Trúc cười ha hả khi thấy lần đầu cô xuống nước xin mình, anh lượm lại chăn và phủ lại cho hai người.

Nghịch phá mấy sợi tóc của Uyên, anh buồn cười vì cô úp mặt vào ngực anh e thẹn.

- Này nhỏ, em sao giống con đà điểu quá à.

Mới hơi mừng thầm vì cô đã chịu quay mặt ra, anh đã bị cô nhéo đến nhảy nhồm ở cánh tay. Anh la chói lói, còn cô thì mím môi:

- Dám nói em là đà điểu hả? Trả áo em lại đây.

Trúc phì cười trước vẻ giận dữ của cô, anh lắc đầu:

- Đừng đòi. Anh không chọc em nữa đâu. Được chưa?

Uyên lườm anh:

- Còn nữa, không được nhìn em như hồi nãy nữa.

- Như hồi nãy là như thế nào? - Anh giả vờ hỏi.

- Như... như hổ đói vậy - Uyên lúng túng nói.

Trúc cười lớn:

- Thì anh là hổ đói đúng rồi còn gì nữa?

Uyên phụng phịu:

- Không thèm nói với anh nữa.

Cô quay đi giận dữ, định bụng phải đợi anh năn nỉ mới làm hoà. Nhưng chỉ được vài giây, cô nghe giọng anh sừng sốt:

- Ủa! Thật không?

Quay người lại, Uyên thấy trên tay anh là cái thẻ của Hội hỗ trợ. Trên đó chỉ in to vền vền hàng tên của cô và chữ nổi "Ban Tổ Chức". Uyên nhớ khi nãy ở buổi thuyết trình cô đã quên gỡ nó, đến khi ra ngoài mới biết nên gỡ ra cầm tay đem về và để lên bàn phấn. Có gì đâu mà anh ngạc nhiên nhỉ?

- Chuyện gì vậy anh? - Cô hỏi nhỏ.

Anh nhú mày nhìn cô:

- Phạm Trúc Uyên là tên thật của em à?

- Dạ! - Cô gật đầu lo sợ điều không hay.

Anh vẫn nghiêm mặt hỏi:

- Tại sao không cho anh biết?

- Anh đâu có hỏi kỹ. Nhưng mà sao cơ?

Uyên phập phồng lo sợ, cô nhìn vào anh, chờ đợi lời giải thích.

Trúc nheo mắt nhìn cô nghiêm trọng. Rồi bỗng anh phá lên cười:

- Hù em chơi thôi, nhỏ ơi! Ai biết em không chịu nói thật tên. Để anh phải tự khám phá ra, em có thấy tên anh dính liền với tên anh làm chữ lót của mình.

Uyên tức tối trề môi:

- Khám phá? Người ta biết từ lâu mà không thèm nói. Vì ai biết anh có xài tên thật hay không. Có ai đàn ông lại tên Trúc bao giờ. Tên Trúc mà người đầu giống. Thử hỏi sao em tin. Đáng lẽ anh phải tên Đa hay Cổ Thụ gì đó thì mới đúng.

Trúc trợn mắt:

- Ngao anh hả? Anh phải cù léc cho em cười chết luôn mới được.

Tay anh chỉ chờn vờn, dứ dứ mà Uyên đã nhột nhột khắp người, cô co rúm lại và la lên trong tiếng cười:

- Thôi em xin lỗi. Đừng thọt lét em nha

Anh thở hắt ra:

- Trời ơi, em xem em ngọt ngào quá mà nữ nào anh ghẹo em nữa. Thôi tha cho em đó!

Anh vuốt lấy vai cô:

- Mới hù thọt léc mà sợ đến tuôn mồ hôi rồi.

Anh đỡ lấy đầu cô, đặt lên ngực anh trở lại, đùa với tóc cô, anh nói dịu dàng:

- Anh đã nói chúng ta có duyên mà, Uyên không tin. Ngay từ bữa đầu thấy em, anh đã bị bắn trúng tim rồi. Bây giờ mới biết, ngay cả tên chúng mình cũng không rời, thì em làm sao thoát khỏi tình yêu anh. Anh hứa sẽ luôn ở bên em, như tên chúng mình vậy.

Uyên cảm động, cô mơ màng hỏi:

- Anh yêu em khi nào nhỉ?

- Ngay ngày đầu tiên - Trúc đáp ngay.

Uyên cười nhỏ:

- Em không tin lắm đâu. Nhất là khi em đã khó chịu, thậm chí tát tai anh, cũng ngay lần đầu gặp mặt mà anh vẫn có thể yêu?

Trúc cười bí ẩn, anh lại nhoài người với tay xuống cái áo tìm điều thuốc.

Uyên chụp tay anh lại.

- Trả lời em trước đã, đừng trốn tránh thế.

Anh cười ngượng ngịu, rồi thú thật ;

- Thật ra lúc đầu anh để ý và thích cái dáng em ngồi. Cô độc và buồn quá. Anh... đã thầm chửi rửa cái thằng kếp nào để em vào quán một mình và lẻ loi buồn như thế. Và, đột nhiên anh lại muốn sao được cái vị trí của thằng khùng đó. Đây là lúc anh đánh bạo đến bàn em. Anh lại càng thót tim vì gương mặt em ấn tượng quá. Đẹp sắc sảo và rất đàn bà.

Anh mơ màng nhớ lại, rồi nói tiếp:

- Nhưng anh thực sự bị sốc khi bị em cư xử quá phũ phàng và kèn kiêu quá. Đối với anh, đàn bà không khó làm quen trong lần gặp đầu.

Thấy Uyên bĩu môi, anh cười, bẹo má cô và nói tiếp:

- Đừng vờ không công nhận rằng anh khá bô trai và có phong độ chứ. Anh biết vậy, nên rất tự ái. Anh đã giận lắm và chọt thề với lòng chẳng thèm để mắt đến em nữa dù có gặp lại. Nhưng...

- Nhưng sao? - Uyên nhướn mắt tò mò

Trúc khịt mũi, nói trong tiếng cười nhẹ:

- Lúc em ngoe nguẩy đi ra sau khi bảo anh bồi chận anh lại, anh nhìn theo cảm tức, nhưng Chúa ơi, đâu có tức được lâu. Bởi vì,... anh nói thật em không được giận nhé - Trúc cố nín cười, nhìn Uyên giao hẹn

Uyên ngờ ngợ nhưng cũng gật đầu:

- Được rồi, không giận. Anh kể tiếp đi. Vì sao?

Trúc nhìn thẳng và mắt cô:

- Bởi vì dáng em đi ra đẹp ời là đẹp. Đôi giày gót nhọn dẫm lên sỏi như nghiền vào tim anh. Anh đang định thề không thèm nhìn đến em, phải đổi ngay lời thề rằng sẽ không bao giờ để em thoát khỏi anh nếu còn gặp lại. Anh vẫn dăm dăm nhìn vào gương mặt thoáng chốc thay đổi của Uyên, anh thì thầm nhắc cô:

- Em vừa nói không giận nếu anh nói thật

Uyên nhìn anh giây lát, cô lắc đầu:

- Em không giận, chỉ hơi buồn thôi

Giọng cô nhẹ như gió thoảng. Trúc giật mình hoảng hốt, anh đỡ lấy khuôn mặt cô, run giọng hỏi:

- Sao vậy Uyên? Sao em lại buồn? Anh xin lỗi nếu anh có xúc phạm đến em. Anh bật thật, tự nhiên kể chuyện gì đâu

Uyên buồn thiu, cô nhìn lảng đi:

- Đừng tự trách mình. Em biết anh nói thật mà. Nhưng... em vẫn buồn

- Nói anh nghe đi, sao vậy Uyên?

Trúc bối rối thấy đôi mắt Uyên đã long lanh ướt. Cô nhăn mặt đau đớn:

- Tại sao đàn ông ai cũng nhìn vào thân hình em mà ham muốn, để rồi sau đó không coi em ra gì? Tình yêu không còn gì khác sao? - Cô khóc tức tưởi - Em không muốn như vậy, em sợ như vậy lắm. Em muốn người yêu em phải yêu từ tâm hồn, chứ đừng vì chút si mê xác thân mà tự hủy hoại mình trong một tình yêu lãng mạn.

Cô đề mặc cho anh xót xa lau những dòng lệ của mình, cô vẫn nghen ngào:

- Có những buổi tiệc em phải mặc những bộ quần áo tầm thường, thùng thình để đi dự. Là đàn bà con gái, ai lại không muốn ăn diện, nhưng em rất sợ các bà vợ nhìn em ghét bỏ còn đàn ông thì đầy tội lỗi trong đôi mắt. Trời không cho em đẹp lắm, chỉ có thân hình. Nhưng đó đâu phải là tất cả của

em. Em cũng là người, có tâm hồn, có nỗi đau, có ước vọng. Đừng nhìn em bằng cặp mắt sở hữu và ước muốn sử dụng em nữa. Em đã sợ lắm rồi.

Uyên gục mặt vào đôi bàn tay, cô khóc với nỗi đau thâm kín của mình. Trúc chuỗi người xuống bên cạnh, ôm lấy cô vào lòng vỗ về. Anh đau đớn với nỗi đau của cô, nhưng chưa kịp khuyên nhủ thì lại nhói cả tim khi nghe cô nói với giọng đung đung đầy nước mắt:

- Anh không yêu em đâu, đừng tự gạt mình

Đưa tay bịt lấy miệng anh khi anh định phản đối, cô nói tiếp:

- Em rất quý anh, em nói thật. Nhưng cũng vì quý anh nên em không chấp nhận một tình yêu mập mờ, miễn cưỡng. Anh là đàn ông nên anh cũng ham muốn như họ. Em xin lỗi, lỗi tại em, em đã vô tình ăn mặc phong phanh, khiêu khích anh. Em không cố ý, anh cũng không muốn thế này nếu không bị trêu trước mắt. Em không giận anh, nhưng chúng ta hãy quên buổi hôm nay.

Cô trở dậy mặc lại áo một cách cam chịu nhưng kiên quyết. Trúc tức điên người, anh khàn giọng nói:

- Em nói gì vậy Uyên? Có biết là em đã xúc phạm đến tình yêu của anh đối với em khi em nói như vậy không? Anh yêu em vì chính em chứ không gì khác. Em đẹp, em hấp dẫn, chỉ là những ưu điểm ban đầu. Nếu không yêu em thật lòng, anh sẽ không khổ sở chạy tìm em ngay khi về Sài Gòn, không khổ sở suốt mấy ngày ở Huế nhớ em, không đau lòng khi thấy em khóc. Nếu anh chỉ vì muốn lợi dụng thân xác em, anh đã không nói lời yêu em, không đau cả tim khi mời em đi chơi lần đầu mà em lại từ chối. Không phải là tình cò mà ta gặp nhau ở quán ăn trưa. Anh đã lẻo đẻo dang nắng theo em suốt con đường, để mừng điên lên khi em chỉ đi một mình, vào quán một mình. Anh yêu em, yêu đến nỗi ghen muốn nín thở khi thấy có ai tặng hoa cho em ngày Lễ Tình Nhân, ghen đến nỗi muốn đá văng mấy anh bồi khi đến bàn phục vụ mà cứ liếc em chăm chăm. Anh ghen đến sợ cả những người em đã và sẽ gặp mặt trong những buổi chiều dài, hội thảo sắp tới. Họ sẽ gặp em và tán tỉnh em, em của anh. Anh không chịu được điều đó, em có hiểu cho anh không?

Uyên quay lại rầu rầu nhìn anh. Tay cô cài lại những khuy áo cuối. Lời nói của anh, cô nghe rõ và cũng bị dao động. Nhưng khi nhìn anh, cô lại sợ. Cô sợ anh sẽ cũng nhận ra rằng mình làm, và một ngày nào kia anh sẽ rũ bỏ cô. Cô sợ anh rời xa cô với lời chia tay phũ phàng. Bởi vì cô sẽ không chịu nổi cảnh đó. Bởi vì cô biết mình yêu anh mất rồi.

Uyên soi mắt mình vào mắt anh, và cô lại khóc. Nước mắt lăn dài trên đôi má cô. Cô thấy trong màn lệ, anh nhăn mặt đau đớn, nhưng cô không dám đến gần để anh lau nước mắt và vỗ về cô, vì cô biết mình sẽ ngã lòng trong giây phút cần phải quyết định rõ ràng này.

Trúc đau lòng, anh muốn nói chuyện nghiêm chỉnh với cô, để cô bỏ đi ý nghĩ kỳ quái trong đầu đi. Anh vừa có được cô, vừa mơ hồ chạm vào sợi dây tình cảm thiêng liêng của cô, vừa thoáng nhận ra hình như cô cũng yêu anh. Anh đâu thể để cô vượt khỏi tay mình, đâu thể để tình yêu của mình vụt thoát khỏi tầm tay một cách dễ dàng và lầm lẫn như vậy.

Cái áo vướng vào tay nắm cái tủ nhỏ đầu giường, khi anh bực tức và vội vã giật ra và rơi xuống đất. Tiếng đổ vỡ làm Uyên giật mình, cô vẫn đứng ở cửa phòng, không dám đến gần để anh có cơ hội phân trần và thuyết phục cô nữa.

Lát sau, chừng như thấy đã lâu mà Trúc vẫn còn lom khom chưa lượm lại hết mấy món đồ vương vãi ra đất, cô nhìn lại.

Trúc đang quỳ một chân trên nền gạch, mặt đánh lại với ánh mắt tối sầm. Trên tay anh là một cuốn Album.

Uyên nhận ra cuốn Album này, đó là tập hợp một số hình ảnh ít ỏi về cô thuở học trò, những buổi tiệc và... với Minh. Rất nhiều ảnh trong đó cô chụp riêng với Minh. Khi thì ở các nhà hàng, khi thì ở ngoài bãi biển...

Trúc đã ngẩng lên và nheo mắt theo dõi cô. Với chiếc quần jean đã mặc, chiếc áo sơ mi chưa kịp cài khuy nào, nét mặt anh cau lại dữ tợn. Anh nhìn chăm chú vào gương mặt cô như tìm cho ra cô đang nghĩ gì.

Cuối cùng anh lên tiếng, giọng giả vờ lãnh đạm, xa cách:

- Ai đây?

- Anh hỏi ai?

- Cái thằng cha... À, cái tên trắng trẻo có lấm hình trong này.

- Người quen cũ. - Uyên trả lời dửng dưng.

- Chồng em à? - Trúc hỏi tới.

- Không! Tôi chưa từng có chồng.

Trúc để ý tiếng "tôi" Uyên vừa xưng. Anh không kèm được mình nữa, nhếch miệng cười nhạt với sự thay đổi này giờ của cô, anh hỏi:

- Uyên yêu hắn?

Cô nói rõ ràng, mắt nhìn thẳng anh:

- Không!

- Em còn quan hệ với hắn?

Cái giọng tra gạn của anh càng ngày càng quá trớn, như hỏi cung. Uyên cố dần, cô trả lời bằng cái lắc đầu.

Trúc nổi nóng, quát lên:

- Em nói láo. Không phải là chồng, em lại không yêu hắn, sao lại có hình hắn đây ở đây? Có những hình chụp trong phòng ngủ khách sạn, có nhiều hình chụp chỉ hai người. Em nói đi, hắn là ai? Và trời ơi, em cũng là ai?

Uyên sững sờ với cơn giận của anh, cô hỏi lại:

- Anh muốn nói gì? Anh muốn ám chỉ điều gì?

Anh thô bạo bước tới túm lấy đôi vai cô ấn sát vào cánh cửa phòng:

- Tôi muốn biết tôi đã yêu mê một hạng người nào đây. Em nói đi, em đã từng yêu hắn có phải không? Người mà em không yêu. Em nói em không còn quan hệ với hắn nữa, vậy tại sao không xé bỏ những tấm ảnh về hắn ta đi. Em luyến lưu gì ở hắn? Tiền bạc ư? Hay thật sự em chỉ dối tôi để rồi chút nữa đây, tôi đi khỏi rồi, chiếc giường này sẽ có người thế chỗ. Vậy là rõ, lúc này tội nghiệp cho tôi đã ráng tự kìm chế mình. Chính em đã cố tình kêu gọi, chỉ để thử sức với tôi mà thôi.

"Bốp"

Một cái tát đau điếng Uyên vừa giáng xuống gó má của Trúc. Cô thoáng thấy tia hằn nguy hiểm vừa lướt qua ánh mắt anh. Uyên tưởng chừng anh sẽ phản ứng lại. Nhưng các cơ bắp của anh sau giây phút đông cứng lại, đã dịu xuống. Cả đôi vai cô cũng được rũ thoát khỏi tay anh.

Cô biết anh đã cố kềm mình.

Tay Uyên rất bông, nhưng lòng cô mới thực sự đau đớn. Anh đã nghi cô là hạng người gì? Cô cũng đã từng nhận được bao ánh mắt rẻ khinh, bao tiếng xì xầm dèm pha suốt mấy năm ở với Minh, cô đã cố gượng với chúng.

Nhưng ở đây lại là Trúc. Cô đã xem anh thân thiết và gần gũi biết bao nhiêu. Vậy mà...

Cô vuốt ngược mớ tóc dài ra sau, rồi bới lên. Được rồi, thì không cần gì nữa cả, cũng chẳng chết được nếu cô lại cô đơn, lẻ loi.

Cô hất mặt lạnh lùng sau khi quyết định xong:

- Phải, anh đã nói đúng.

Trúc ngẩng mặt lên, mỗi một:

- Em nói gì?

Cô khoanh tay trước ngực, cười nhạt:

- Nói về những điều anh vừa nghĩ và quát tháo ở đây.

Cô nhún vai trong cái nhíu mày của anh:

- Tất cả những suy đoán của anh đều đúng. Người đàn ông đó, tôi không yêu, đừng tra gạn và ngạc nhiên là tại sao tôi không yêu nhưng vẫn sống với anh ta. Vì tôi, là người đàn bà dễ dãi cho một cuộc tình hay buông thả, hư đốn gì... tùy anh nghĩ.

Cô bước lại rút một điều thuốc ở bao thuốc của anh vẫn còn nằm cạnh bàn, và bật lửa. Rút một hơi dài, phả khói phủ mờ gương mặt ngây dại, sững sờ của anh, cô bình tĩnh nói tiếp:

- Vậy là anh đã biết tôi là hạng người nào rồi. Khi này thực ra tôi muốn khiêu khích để thử sức anh thôi. Bây giờ tôi và anh đều đã hiểu nhau rồi.

Anh có thể về ngay được rồi đấy!

Trúc chờ người nhìn cô, như không hiểu cô vừa nói gì. Những lời xác xược kia chỉ có ở những người đàn bà hư hỏng. Uyên đứng trước anh vẫn đang

nhếch môi cười khinh bạc, có phải là người mà anh phải điêu đứng, lao đao. Uyên cố chịu đựng cái nhìn ghê tởm soi mói của Trúc, cố khoắc lên bộ mặt khác để bảo vệ lấy trái tim yếu ớt của mình. Cái nhìn của anh đôi sắc làm con tim cô thêm rên siết, đau đớn, nhưng cô vẫn cố chống chọi bần cái vỏ bọc vừa tạo ra.

Sau phút giây bàng hoàng, Trúc đảo mắt nhìn quanh như định hướng. Cuối cùng rồi anh cũng nhớ ra mình đang ở đâu, và câu chuyện Uyên vừa vạch trần và sự thật.

Anh máy móc đưa tay cài lại những chiếc nút áo sơ mi. Rồi nặng nhọc tiến lại gần Uyên. Cô đứng trân người, đầu ong ong một âm thanh lo sợ. Anh lại đứng sát cô, hơi ấm từ người anh dường như tỏa sang người cô. Bàn tay cô lạnh giá, cô phải nắm chặt lại ngăn cơn run rẩy của mình.

Anh nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, nhìn thẳng vào đáy mắt cô như muốn nhìn thấu tâm tư cô, để hiểu rõ sự thật của lời cô nói.

Uyên cụp mắt xuống lần tránh. Cô muốn van xin anh đừng nhìn cô thế nữa. Ánh mắt anh làm cô đau đớn vô cùng, nhưng ngoài cách cố thả nhiên lạnh lùng ra cô không còn cách nào khác hơn.

Trúc thờ dãi cay đắng nói:

- Cũng giống đàn bà. Thì ra em cũng đâu khác họ cùng một loại gian trá, lọc lừa. Tôi thù ghét em, tôi ghê tởm em biết bao nhiêu. Tôi đã lầm thật rồi. Em là thứ yêu ma, sao lại quấy nhiễu tôi như vậy?

Giọng anh nói đầu u buồn, chán ngán, làm Uyên xót xa. Có phải anh thực sự yêu cô, chứ không phải chỉ muốn tìm vui trên thân xác cô. Có phải anh là một nửa mà cô luôn tìm kiếm cho suốt cả một đời. Có phải anh và cô thực sự là định mệnh của nhau? Những câu hỏi như ngàn mũi kim châm chích vào đầu làm cô nhức buốt.

Cô cố gượng quay đi để lấy lại sự tự tin cho chính mình. Cô nghe giọng mình sao mà xa lạ quá với những lời không phải của mình:

- Nếu anh muốn biết rõ hơn thì anh ta là một người quen cũ. Tôi là người vợ hờ của anh ta trong bốn năm rông. Cuối cùng rồi anh ta cũng rời đi. - Nhắm mắt lại, cô nhỏ giọng nghẹn ngào - Để lấy vợ. Một người vợ chính thức.

Uyên cố ngăn cho nước mắt đừng tuôn tràn khỏi khóe mắt nhưng vô hiệu.

Nước mắt cô cứ lăn dài, bàn tay nhỏ bé của cô không làm sao lau hết được.

Cô khóc. Khóc cho số phận đọa đầy của mình và khóc cho nỗi âm ức từ lâu.

Trúc đưa mắt nhìn đôi gò má rần rụa nước mắt và khuôn mặt tủi hờn của Uyên.

Tay anh muốn chạm vào những giọt nước lóng lánh, xa hoa đó.

Nhưng anh vẫn đứng yên, buồn bã.

Uyên lại nói trong uất nghẹn:

- Ngày tôi gặp anh lần đầu trong quán cà phê là ngày cưới của Minh. Hôm đó tôi thật sự không muốn bị quấy rầy. Anh nói tôi đã quấy nhiễu anh?

Cô cười khẩy, đôi má ửng đỏ.

- Hôm đó là lúc tôi muốn được thanh tịnh, muốn được ở một mình, không muốn bất cứ ai làm phiền. Vậy mà anh cứ kiên nhẫn đến bàn và cả những lần gặp sau này, anh đều chủ động một cách dai dẳng.

Thái dương cô nhúc nhích, cô nhăn mặt mỗi một:

- Tôi vừa nghe anh nói đến như là tình yêu. Đừng lạm dụng từ đó quá như vậy. Tình yêu ư? Anh không có và tôi cũng không. Anh đến với tôi, có lẽ chỉ để tìm vui. Bởi vì không ai lì lợm đeo đẳng một phụ nữ, để rồi chỉ nhìn thấy vài tấm hình chụp vu vơ, lại quát tháo và dễ dàng tuôn ra những ám ảnh xấu xa chửi bới nặng nề như vậy.

Anh định nói gì nhưng cô đưa tay ngăn lại, cô muốn giải quyết cho xong một lần những vướng mắc, để đừng đau khổ, vô vọng sau này:

- Tôi cũng vậy. Có lẽ tôi vì quá cô đơn, vì tủi phận, vì buồn chán nên dễ dàng nghe những lời anh tán tỉnh, dễ dàng kết bạn với anh, để bây giờ đây anh tha hồ mà rẻ khinh, miệt thị. Chỉ muốn có thêm một người bạn mà giờ đây tình bạn sợ cũng không còn.

Trúc nhìn cô như cân nhắc, như ước định những lời cô nói, anh tiến lại gần cô hơn và nhỏ giọng gọi tên cô:

- Uyên!

Rồi anh lại chẳng biết nói gì hơn trước vẻ như muốn rũ bỏ mọi khổ đau, phiền toái của cô. Anh bối rối nói:

- Anh xin lỗi, anh chỉ muốn...

Uyên thờ dãi lắc đầu cắt ngang lời anh:

- Không còn gì đâu Trúc ạ! Anh hãy về đi và đừng đến đây nữa.

Trúc muốn nhảy dựng:

- Sao vậy Uyên? Anh đã vừa nhận lỗi xong. Thôi được, nếu em muốn thì anh xin lỗi lần nữa là vì anh đã quá yêu em nên anh ghen bậy. Anh đã ghen với quá khứ của em để rồi nghi ngờ em. Anh xin lỗi. Nhưng anh muốn xác định lại lần nữa là anh yêu em. Và đừng vội nói là em không yêu anh. Chúng ta đã chẳng là bạn tốt và cảm thông với nhau chỉ sau một vài lần gặp mặt đó sao? Anh có hơi vội vàng thật nhưng vì anh nghĩ chúng ta yêu nhau, đâu có gì sai khi đến với nhau, chuyện hôm nay cũng vậy. Nếu không có mớ ảnh kia..

Uyên cau mày, anh vội nắm lấy tay cô và dịu dàng trở lại:

- Anh hứa với Uyên. Chuyện ghen tuông tầm bậy này sẽ không xảy ra nữa đâu. Anh sẽ không vì bất cứ điều gì trong quá khứ mà làm em buồn nữa.

Đừng giận anh nữa nhé Uyên!

Cô gỡ tay anh ra khi anh vừa phác một cử chỉ âu yếm. Cô lắc đầu:

- Anh thật ích kỷ, chỉ nói phần mình. Tôi vừa nói rõ là tôi không yêu anh.

Dù anh có yêu tôi, có si mê tôi ra sao cũng mặc. Hôm nay là ngày cuối cùng

ta gặp nhau, vì thế anh khỏi hứa hẹn và tôi cũng không cần kiểm lại mình xem có nên giận anh không.

Trúc nhăn mặt:

- Uyên dối nên nói bậy thôi. Em cũng có yêu anh mà Uyên. Anh thấy rõ điều đó.

Uyên lạnh lùng:

- Không có.

- Có mà! - Anh khẳng định.

- Không.

- Có. Nhất định là có.

Uyên nhìn anh:

- Dựa vào đâu anh nói vậy?

Anh đắc thắng:

- Anh thấy rõ điều đó trong mắt em.

- Khi nào?

Anh cười:

- Khi anh hôn em.

Và anh nói thêm với nụ cười ý nhị:\

- Cả khi yêu em nữa.

Uyên đỏ mặt. Cô quay mặt đi để anh không thể nhìn thấy cô đang giao động. Cố lấy lại điềm tĩnh, cô bước ra khỏi phòng, nhưng anh đã kịp chụp lấy tay cô và ấn cô vào bức tường. Anh nhìn đắm đắm vào mắt cô rồi nói:

- Anh nói đúng có phải không? Em cũng yêu anh nhiều như anh yêu em vậy. Chúng ta sẽ là một đôi tình nhân yêu nhau nhất hành tinh này. Bỏ qua những ghen hờn, giận dỗi đi nhé Uyên.

- Không! - Cô nói gọn.

- Uyên! - Anh nhăn mặt gọi cô.

Cô vẫn ngoan cố, lạnh lẽo:

- Tôi không yêu anh. Anh chỉ là vui chơi chốc lát. Là sự hài lòng về sức thu hút của mình, là cái bển khi tôi dựa vào để tìm quên vì cơn buồn, vì cô đơn lạc loài.

Trúc nhìn trừng trừng vào Uyên. Cô chịu đựng cái nhìn ấy bằng hết sức lực của mình.

Cả mấy giây trôi qua nặng nề, cuối cùng rồi cũng chấm dứt. Trúc buông

Uyên ra nhưng vẫn chăm chăm vào cô, anh mấy mấy môi nói:

- Đây là câu nói thật nhất của cô?

Uyên im lặng. Anh lắc đầu thăm thì như với chính mình:

- Thì ra cô nghĩ về tôi vậy đấy. Là chỗ dựa để tìm quên khi buồn chán, là trò chơi chốc lát...

Anh quay đi, nhìn khắp căn phòng ngủ nhỏ bé nhưng ấm áp và gọi cảm của

cô, nhìn chiếc giường nhàu nát là chiến tích của tình yêu mới còn nồng nàn, cháy bỏng. Rồi đảo mắt trở lại cô, anh chua chát:

- Cô đã cố gắng chứng minh cho tôi thấy rõ, tôi đã làm phiền cô rất nhiều. Xin lỗi. Tôi sẽ không còn quấy rầy cô lâu nữa đâu.

Tiến ra cửa, nơi cô đứng dựa bên, anh ngừng lại nheo mắt nói gần từng tiếng:

- Có một coi hội để cô nói lại cho đúng với những gì cô nghĩ. Nãy giờ lời của cô hoàn toàn là sự thật?

Uyên đáp ngay, không suy nghĩ:

- Dĩ nhiên là thật.

Môi Trúc nhếch lên một nụ cười nửa miệng, anh bình tĩnh lại:

- Chúng ta quen nhau chưa lâu, chỉ mới bảy hoặc tám tháng, cô đã tát tai tôi hai lần. Lần đầu vì sự làm phiền của tôi - - Anh nhún vai - - Cũng đáng.

Nhìn cô như xa lạ, anh nói tiếp:

- Nhưng cái tát khi nãy, vì tôi đã miệt thị và gọi đúng loại phụ nữ mà cô thuộc vào. Cái này không đáng. Cô đã chẳng nói cô cũng xem tôi là trò đùa vui đấy sao? Vậy xin trả lại cô cái tát thừa.

Uyên chưa kịp hiểu điều anh vừa nói thì đồng thời với câu cuối, một cái tát thù hận đã in lên má cô. Uyên đau điếng cả nửa mặt, cô đổ ập người vào tường, và cả vào bức ảnh chân dung, rồi cùng với nó, cô té bật xuống nền đất.

Trúc vẫn đứng nhìn xuống thân hình cô giờ nằm dưới chân mình, anh tàn nhẫn nói:

- Không người phụ nữ nào có thể đem tôi ra đùa bỡn như thế được và tôi không phải là một thằng dễ để cho phụ nữ sỉ nhục mình bằng những cái tát. Tiếng xe mô tô gầm rú từ nhà Uyên ra suốt con hẻm và xa dần. Uyên cố gượng ngồi dậy. Tựa lưng vào bức tường, cô ngồi bệt trên sàn nhà, mệt mỏi, hoang phế cả tâm hồn.

Vậy là Trúc đã đi rồi.

Cũng như Minh mà thôi. Và sẽ không bao giờ trở lại. Cái tát của anh thật thích đáng, thật đau. Nhưng đau hơn nữa là những lời anh nói và cái nhìn lạnh lùng, hành động ghê lạnh, thù hận của anh.

Nước mắt Uyên lại lăn trên má. Cô cay đắng với cuộc đời mình. Giữa lúc cô đang sợ hãi đàn ông, đang lánh xa chuyện yêu đương ong bướm, thì anh đến. Đột ngột, và mạnh mẽ như tình cảm của anh vụt đến quá nhanh nhưng vụt tàn lụi cũng quá mau.

Anh đã đem đến cho cô mật ngọt và những lời yêu thương ru ngủ cô. Nhưng cũng chính anh huỷ hoại sự yên tĩnh của tâm hồn cô. Lời anh hứa hẹn hôm nào ở quán đâu rồi nhỉ?

Uyên gượng đến giường và thả mình lên đó, như buông trôi luôn cả nửa hồn

mình. Thân thể cô rã rời, mỗi mệt, gò má cô vẫn còn đau buốt và đầu óc nhức nhối, đờn đau.

Chăn nệm dường như còn phảng phất hơi hướm của anh mà anh thì đã xa mất rồi. Uyên úp mặt xuống nệm và cô lại khóc.

Đôi vai cô run lên vì mệt, vì lạnh lẽo, cô đơn, tiếng khóc trong đêm như than thở một khối uẩn ức, như nuôi tiếc hạnh phúc vừa thoáng đến đã vụt bay xa.

Cô vui mình vào chăn nệm ngổn ngang, trong căn phòng đơn độc, hoang vắng, lạnh căm. Cô khóc trong cay đắng.

Tất cả rồi sẽ qua, rồi sẽ qua. Còn cô, cô có còn lại để là mình nữa không?

... *"Từng người tình bỏ ta đi như những dòng sông nhỏ.*

Ôi những dòng sông nhỏ!

Lời hẹn thề là những cơn mê... "

(Trịnh Công Sơn)

Đừng Nói Xa Nhau

Chương 9

Uyên xếp đồ đạc vào túi xách. Cô sắp đi Cần Thơ cho một buổi thuyết trình về chương trình "Rau sạch và môi trường". Từ khi cô vào làm việc cho Hội Hỗ Trợ, có rất nhiều công việc và nhiều buổi hội thảo, làm cô thêm tất bật. Nhưng cũng nhờ đắm mình vào công việc, Uyên đã tạm quên đi chuyện giữa cô và Trúc, và nỗi buồn mà anh để lại cho cô, hay cũng chính cô tự gây ra cho mình.

Kéo lại dây kéo túi xách, tiếng chuông điện thoại làm Uyên giật mình. Cô cầm máy lên, có lẽ là ở Ban Hỗ Trợ gọi.

- Alô! - Cô chào

Im lặng.

Uyên bắt giác muốn loạn nhịp tim. Trúc chẳng? Đã năm ngày từ cái buổi tối nặng nề khó quên ấy. Có phải là anh không?

Cô vẫn giữ nguyên máy áp vào tai, lặng lẽ chờ đợi. Có đến mấy phút trôi qua. Chuyện gì vậy nhỉ, Trúc lại muốn gì đây?

Uyên cau mày, cô lấy giọng nghiêm nghị, cô lập lại:

- Alô?

Im lặng một giây, rồi đầu dây bên kia cất lên:

- Em... vẫn khỏe chứ?

Đột nhiên Uyên cứng đờ cả người. Cái giọng ấy. Cái âm thanh rin rít cũ.

Hắn đã từng chửi rửa cô, từng tặng hoa, cứ quấy rầy cô bằng những cú điện thoại đầy ám ảnh.

Đầu dây lại lên tiếng sau một chút ngần ngừ:

- Em vẫn... còn ở đây chứ?

Hắn gọi cô bằng em? Uyên chột rùng mình. Câu nói ở người khác thì có lẽ ngọt ngào. Nhưng với giọng của hắn lại giống như lời đe dọa hàm hồ kỳ lạ.

Uyên run giọng hỏi:

- Ông muốn gì ở tôi?

Đầu dây bên kia hơi lắng xuống như xoa dịu. Cái xoa dịu, mơn trớn của một con rắn hổ mang: - Tôi gọi đến chỉ để nghe giọng em.

Và cái giọng ấy lại chuyển qua si mê, vô vấp một cách không dấu diếm:

- Hãy nói đi Uyên. Hãy nói gì với tôi đi. Tôi đã tha lỗi cho cái tội ngoại tình của em rồi. Đừng lo sợ nữa. Hãy trở lại ngoan ngoãn đi, đuổi hết những thằng đàn ông vây quanh em đi. Nói cho chúng biết em là của tôi. Chỉ riêng tôi thôi. Em phải là của tôi. Không ai được động đến em. Em phải chung thủy với tôi, chỉ nghĩ về tôi, em rõ chưa?

Giọng nói càng lúc càng lên cao và nhanh như một cơn điên loạn

Uyên sợ hãi buông ống nghe xuống đất. Cô lùi lại nhìn cái điện thoại như hốt hoảng, đờ đẫn. Giọng nói ấy vẫn còn the thé gọi tên cô. Uyên chạy vụt ra khỏi phòng, cô dựa vào bức tường phía ngoài phòng ngủ và thở.

Làm sao cô có thể chấm dứt những cơn phá rối này của hắn? Cô nghĩ đến việc đổi số điện thoại. Phải rồi, có lẽ cô phải đổi số điện thoại này đi. Người biết số điện thoại này phần nhiều là bạn bè làm ăn chung với Minh thuở trước. Cô cắt luôn số điện thoại là cũng ngăn mọi phiền hà có thể xảy ra. Cô sẽ gọi cho người ở quán "Hoài Hương" và vài bạn quen số điện thoại mới sau. Có lẽ phải đổi ngay sau khi đi Cần Thơ về.

An tâm hơn về cách giải quyết của mình, Uyên đi trở ra phòng. Cái điện thoại đã im tiếng. Cô gác nó trở lại vào giá và bắt đầu thay áo.

Cần Thơ là nơi cô không xa lạ gì. Nhân tiện, có lẽ cô sẽ ghé thăm vài người bạn cũ, và viếng mộ nội. Mấy ngày lưu lại vì công việc, có lẽ cô sẽ có những khoảng thời gian trở lại thăm những nơi chốn kỷ niệm thuở còn ngây thơ.

Uyên chọn quần jean và một cái áo thun trắng ngắn tay cho giản tiện khi đi đường. Chỉnh lại cái áo trên người, Uyên lại giật bản mình khi tiếng chuông điện thoại lại reo vang.

Cô không muốn nghe. Nhưng lại sợ có khi Trường hay ông Lâm Thanh gọi lại dặn dò công việc. Cô đành phải nhấc máy.

Vừa nghe tiếng rít giọng cũ, cô đã cúp máy cái cụp. Thật đến điên lên được với cái tên bỉ ổi, quấy phá này. Cô cầm lấy ví và xách túi xách lên. Cô muốn rời khỏi nhà ngay, dù còn sớm hơn giờ hẹn đến văn phòng những mười lăm phút. Cô muốn thoát khỏi cái tiếng reo đến loạn trí và cái giọng khốn khiếp

từ cái điện thoại.

Bước đến của phòng tiếng chuông lại vang lên dồn dập. Uyên đã muốn đi luôn ra. Nhưng cô khựng lại với suy nghĩ của mình. Rồi với vẻ quyết định dứt khoát, cô trở vào nhắc máy.

Hét to vào trong máy, cô nói với niềm uất ức:

- Hãy ngừng ngay những cú điện thoại nặc danh khốn kiếp này đi. Ông không được quấy rầy tôi mãi như vậy. Ông là đồ khốn khiếp. Nếu ông còn gọi đến nữa, tôi sẽ báo cảnh sát.

Cô cúp máy. Cô đã nói một tràng như súng liên thanh, không kịp nghe cả tiếng cất lên. Nhưng cô hài lòng với điều mình vừa làm. Ít ra cô cũng đã cảnh cáo hẳn. Và ít ra, chuyến đi Cần Thơ của cô cũng nguôi đi phần khó chịu, tức tối vì chuyện này.

Khoá chặt cửa trong và đến cổng, Uyên rời ngay ngôi nhà. Cô ngoắc chiếc Taxi đầu tiên vừa trở tới và leo lên xe. Chiếc xe chạy trôi theo dòng xe cộ trên đường.

Tới ngã rẽ, chiếc Taxi chậm rãi rẽ trái, Uyên nhắm mắt dựa vào nệm xe thư giãn. Cô không nhìn thấy một chiếc mô tô quen thuộc phóng vọt vào con đường có nhà cô ở. Người chủ của chiếc xe với dáng vẻ vội vã và gương mặt lo lắng, thất thần.

Buổi thuyết trình kết thúc sớm với trưa ngày thứ tư của chuyến đi. Vậy là ban tổ chức, sau khi dọn dẹp, còn lại một buổi chiều nghỉ ngơi, thoải mái. Minh Thư, cô bé phụ việc cho Uyên, và Trường rủ cô đi hội chợ Cần Thơ ở địa điểm cũng gần đó. Thoạt đầu Uyên từ chối, nhưng hai người chèo kéo quá khiến Uyên phải xiêu lòng. Và lại nằm nhà càng chán hơn trong cái vỏ cô đơn của mình. Nghĩ thế nên cô hẹn đi cùng họ từ sáu giờ, bỏ qua luôn buổi ăn tối.

Vừa vào cổng hội chợ, Minh Thư òa tíu tít khoe với cô:

- Mình đi một vòng, mỗi chân thì đến phía này nè chị Uyên, ở đó có mấy hàng bún ngon lắm. Gần bên đó có bánh chiên trên cái chảo mới, vì quảng cáo bán chảo nên người ta chiên bánh ngon ời là ngon, lại bán rẻ rẻ à Uyên ngạc nhiên mở to mắt:

- Em vào đây rồi à?

Minh Thư cười bẽn lẽn:

- Em đi hôm qua. Lúc tối nghe chị than nhức đầu về nghỉ sớm nên tụi em buồn rủ nhau vào đây

Uyên cười nheo mắt lại:

- Tụi em?

Trường gật đầu, lúng túng đỡ cho Minh Thư:

- À! Tôi và Thư hôm qua cũng có ghé đây, nhưng không đi được hết vì đã

khuya.

Uyên lắc đầu:

- Vậy hôm nay tôi làm "kỳ đà cản mũi" phá hai người rồi.

Minh Thư xoa tay:

- Đâu có chị Uyên. Tụi em có chị mới nói chuyện vui vẻ như vậy, chứ hôm qua...

- Hôm qua sao hả? - Uyên hỏi các cơ.

Minh Thư bối rối:

- Hơ! Hôm qua đi chung thật nhưng đâu có ai nói tiếng nào.

Uyên quay qua Trường. Anh chàng ngó lơ về những ánh đèn nhấp nháy như muôn sao trên những tàn cây

Uyên cười trêu hai người:

- Đi chung mà không nói tiếng nào? Vậy là có lẽ không hiểu tiếng nhau rồi. Có cần tôi làm thông dịch không? Anh Trường có điều gì bí mật muốn nói mà khó tỏ nên lời thì cứ nhờ tôi nhé. Bảo đảm chẳng những Minh Thư hiểu được mà còn có kết quả trả lời liền đấy.

Minh Thư đỏ mặt xấu hổ, cô ngưng nguẩy dỗi Uyên như đứa trẻ, còn Trường thì cứ gãi tai, gãi đầu, cứ y như mới có một tổ chức vừa chuyển hộ khẩu lên mớ tóc bờm xờm của anh.

Uyên cười phá lên vui vẻ. Hai người bạn đồng nghiệp của cô thật dễ thương. Khi yêu, ai cũng nhìn nhau và cảm thấy người kia thật tuyệt vời. Nhưng ở ngoài trông vào thì cứ thấy âm âm, ớ ớ, ngượng ngịu đến buồn cười vô cùng.

Uyên vẫn còn cười tươi, khi thấy hai người đã chịu nổi ánh mắt vào nhau qua tiếng cười của cô. Uyên mãi ngắm hai người bạn hạnh phúc, cô không biết có một cặp mắt khác cũng đang sừng sốt nhìn về cô.

- Uyên! Có phải em đấy không?

Uyên ngạc nhiên nhìn lại. Minh đứng ngay trước mặt cô khắc khoải, buồn phiền.

Cô định lách người đi thẳng nhưng anh đã kịp nắm tay cô giữ lại:

- Uyên! Đừng như vậy mà

Quay qua Trường và Minh Thư đang trở mắt ngạc nhiên. Minh ôn tồn nói:

- Tôi là người quen cũ của Uyên. Xin phép hai anh chị cho tôi gặp riêng Uyên chốc lát. Tôi sẽ đưa Uyên về lại chỗ trọ.

Uyên máy môi định phản đối, nhưng Minh nhìn cô bằng ánh mắt nài nỉ, cô đành thôi.

Trường ngó Uyên như dò hỏi, rồi anh gật đầu nói với Minh:

- Mong rằng anh đưa Uyên về sớm. Hai ngày nay, Uyên không được khỏe lắm, không nên thức khuya.

Minh khôn ngoan gật đầu:

- Vâng! Tôi hứa sẽ đưa Uyên về sớm và an toàn.

Uyên nhìn Minh chăm chú khi Trường và Minh Thư đi khuất theo dòng người đông đúc.

Quay lại bắt gặp cái nhìn của Uyên, Minh cười nhẹ, anh nắm tay cô đưa đi:

- Đi với anh. Chúng ta sẽ tìm một chỗ để nói chuyện.

Nơi Minh đưa Uyên đến là một quán cà phê nhỏ đối diện cổng hội chợ. Khi đã ngồi xuống ghế, Uyên thấy tấm thẻ nhỏ gắn trên ngực áo Minh

- Anh có gian hàng triển lãm ở hội chợ này à? - Cô hỏi

Minh gật đầu:

- Ừ, để giới thiệu mặt hàng mới.

- Nhưng sao lại đích thân anh xuống đây, trong khi trước kia anh chỉ cần giao việc cho nhân viên và giám sát họ?

Minh im lặng, không biết phải trả lời Uyên ra sao, anh đốt thuốc, vờ ngán ngủ.

Uyên chợt thấy e ngại trước vẻ đăm chiêu lạ lùng của anh, cô nói nhỏ:

- Xin lỗi, tôi đã quá tò mò

- Đừng nói vậy Uyên

Minh chỉ nói được có vậy, để rồi lại ngắc ngứ, anh nhìn xuống điều thuốc mới vừa châm trên tay:

- Em... vẫn khỏe chứ?

- Bình thường thôi.

- Hôm trước... anh có đi ngang con hẻm cũ, dường như em vẫn còn ở đó?

Uyên gật nhẹ đầu:

- Em có việc làm ở Cần Thơ à? Hay chỉ là chuyển về quê chơi? - Minh lại hỏi.

- Tôi có việc - Cô nói thêm - Bây giờ tôi làm việc cho ông Lâm Thanh.

- Lâm Thanh ở Hội Hỗ trợ Doanh Nghiệp?

Minh ngạc nhiên:

- Em làm việc gì?

Uyên so vai:

- Chỉ là công việc tiếp tân và phụ trách lật vật cho các buổi họp, thuyết trình thôi.

- Vậy à! Công việc này... có thích hợp với em không?

Uyên buồn cười. Sống với nhau bốn năm trời, để rồi bây giờ không biết được khả năng của cô có thích hợp với công việc mới không. Chuyện thật mai mỉa quá.

Thấy Uyên im lặng, Minh khóa lấp câu chuyện lạt lẽo giữa hai người:

- Xin lỗi em. Lâu quá không gặp nên anh... Anh chỉ muốn quan tâm đến em thôi

- Không sao. Tôi bây giờ cũng tốt lắm. Có một việc làm, có một chỗ ở, mặc

dù hơi muộn để bắt đầu với cuộc sống mới, nhưng... vậy cũng được rồi.

Và cô hỏi lại Minh:

- Còn công việc của anh dạo này thế nào?

- Bình thường thôi

Uyên cúi xuống hớp một ngụm nước ngọt:

- Hội chợ này bán đến cuối tuần. Anh còn ở đây mấy ngày nữa à?

Minh ừ, rồi lại thờ người ra.

Buổi nói chuyện chán ngán thật, Uyên nghĩ bụng. Cô lấy làm lạ khi cả một thời gian dài cạnh Minh, sao hai người lại có thể hòa hợp được, bây giờ gặp lại, cảm thấy như vô vị, lạt lẽo làm sao. Chỉ mấy phút là như không còn gì để nói.

Minh phải tự kết thúc vậy. Cô tự nhủ và với tay lấy túi xách:

- Cũng không còn sớm nữa. Uyên xin phép về trước vậy. Chúc anh thành công trong mùa hội chợ này.

Minh choàng tỉnh cơn suy nghĩ nặng nề của mình:

- Em về sao?

Uyên nhẹ nhàng nói:

- Hôm nay Uyên cũng hơi mệt với công việc. Xin phép anh vậy.

- Uyên!

Minh vụt gọi khi cô quay mình bước đi. Anh bước nhanh đến án trước cô:

- Có chuyện gì vậy? - Uyên ngơ ngác.

- Ngày mai mấy giờ em xong việc?

Uyên ngạc nhiên không đáp

- Anh... anh sẽ đón em

- Để làm gì?

- Anh có chuyện... muốn nói với em

- Chuyện gì? Ngày mai tôi không còn ở đây nữa.

Minh như không hiểu:

- Không ở đây nữa? Em muốn tránh mặt anh sao?

Uyên nhúm mày:

- Sao lại phải tránh mặt anh? Tôi về lại Sài Gòn vì công việc ở đây đã xong.

Minh đề nghị một cách khó khăn:

- Nếu anh muốn...

- Không!

Uyên trả lời thẳng thừng như biết trước câu nói của anh.

Minh phân bua:

- Anh chỉ muốn em ở lại đây vài hôm, khoan về Sài Gòn. Anh cần gặp và có nhiều chuyện muốn nói với em. Anh sẽ điện cho Lâm Thanh, chắc hẳn sẽ thông cảm mà

- Chuyện là từ tôi. Nếu anh có chuyện gì muốn nói, cứ nói thẳng ra. Tôi

không muốn rắc rối gì đó với chỗ làm của mình

- Em đã thay đổi nhiều. - Minh nhìn cô đăm đăm - Em trở nên lạnh lùng và khó hiểu quá

Uyên cười nhẹ:

- Anh muốn nghĩ vậy cũng được

- Nhưng lại đẹp thêm. - Minh nói một cách vụng về

Uyên cau mày:

- Đừng quên là anh đã có gia đình.

Minh lúng túng giây lát:

- Sao em không hỏi anh có hạnh phúc không?

Uyên vụt ngẩng lên, hỏi ngược lại:

- Sao tôi lại hỏi anh chuyện đó? Để làm gì?

Minh ngắc ngứ với ánh mắt cô:

- Em không quan tâm gì đến cuộc sống hiện tại của anh sao?

Uyên nhăn mặt:

- Anh lạ thật. Bắt bẻ tôi về việc này sao? Khi anh nói chia tay với tôi để lấy vợ, dám chắc anh chỉ mong sao đừng gặp lại tôi nữa, hoặc mong sao đừng chạm mặt tôi để tránh nguy cơ cuộc sống hạnh phúc của anh bị vãn đục. Tôi quá hiểu anh, anh ra đi tức là mối quan hệ chúng ta không còn, gặp lại nhau chào hỏi thông thường là quá tốt rồi. Anh cần gì tôi hỏi thăm và quan tâm đến cuộc sống của anh?

Minh nín lặng trước sự vô lý của mình. Uyên lắc đầu. Trước đây Minh là một người độc đoán và hãnh tiến. Có bao giờ anh lại bối rối và mất thế khi nói chuyện với người khác như thế này đâu. Câu xin lỗi anh cũng còn ít dùng đến nữa, vậy mà bây giờ... nhìn lại anh xem. Áo quần có vẻ hơi nhàu nát, mắt hằn vẻ chăm chút ngày thường.

Uyên chợt nảy ra một lời giải đáp. Chao ơi, có thể là anh ta đang giận vợ đây mà. Cô mà để anh có cơ hội gặp thường, có thể lại rắc rối. Uyên lắc đầu ngán ngẩm cho tình cảnh này.

Minh nói nhỏ nhẹ:

- Anh muốn xin lỗi em

- Về việc gì?

- Chuyện giữa chúng ta.

Uyên phác một cử chỉ như ngăn lại:

- Đừng nghĩ về chuyện đó nữa. Tôi đã không còn giận hờn gì ai cả.

- Nhưng...

Minh ngập ngừng:

- Em nghĩ sao nếu anh đề nghị chúng ta hãy trở lại với nhau?

Uyên ngẩng phắt đầu lên, nhìn sững anh với câu nói lạ lẫm đó. Khi đã tin chắc là anh vừa thốt ra, cô lắc nhẹ đầu:

- Đừng nghĩ như vậy Minh ạ, chúng ta không thể trở lại như cũ đâu.
- Sao lại không hả Uyên? Anh vẫn còn yêu em, anh sẽ lại về với em, lo lắng, chăm sóc cho em. Công việc làm ở chỗ Lâm Thanh mệt nhọc lắm, em không quen đâu. Anh sẽ...

Uyên nhăn mặt:

- Đủ rồi anh Minh. Không thể như trước nữa đâu. Tôi không thể là con búp bê để anh chung trong tủ kiếng nữa. Bây giờ tôi đã có việc làm, có cuộc sống của riêng tôi. Tôi không cần anh, hay bất kỳ người đàn ông nào khác bảo bọc hay sử dụng mình nữa. Hãy ngưng nói những lời lạ lùng đó đi, anh đừng quên anh vừa lấy vợ chưa tròn năm.

Minh vụt sáng mắt:

- Có phải em ngại Ngọc Linh biết không? Cô ấy sẽ không biết tí gì đâu.

Chúng ta sẽ...

- Đủ rồi Minh! - Uyên quát lên.

Minh nín lặng trước vẻ mặt đỏ lên vì nén giận của cô. Chung quanh họ, những người đi xem hội chợ ném những cái nhìn tò mò, hiếu kỳ.

Uyên quay người bước đi. Minh vội bước theo cô. Khu hội chợ rộng lớn quá, Uyên cứ loay hoay giữa những dòng người, không tài nào định hướng được công ra. Có người kéo nhẹ tay cô.

- Đường này nè Uyên!

Uyên ngần ngừ, rồi cũng theo sự hướng dẫn của Minh, cô nhìn vẻ mặt buồn rầu của anh, thấy an tâm hơn vì anh hình như đã hiểu và chấp nhận lời từ chối của cô.

Ra đến cổng hội chợ, Minh tăng hăng:

- Anh rất tiếc vì đã làm em giận

Uyên im lặng bước chậm. Minh đưa tay vuốt lại khuôn mặt mệt mỏi của mình:

- Anh sẽ không lập lại nữa, xin lỗi em, dù anh thật tình muốn sao được trở về bên em như xưa. Em là một người đàn bà đặc biệt, ngày xưa em thật ngây thơ và bây giờ lại thật cương quyết. Hồi đó, anh đối xử không công bằng với em, anh tệ thật quá.

Lòng Uyên chùng xuống khi lần đầu tiên thấy anh nói ra được suy nghĩ của mình.

- Em đã không hỏi anh về chuyện hôn nhân của anh. Em đâu biết là anh chán ngán và tự nguyện rửa mình biết bao. Bao nhiêu lần anh đi ngang con hẻm đó, con hẻm yên bình có ngôi nhà hạnh phúc của chúng ta ngày xưa, anh muốn vào gặp lại em, nhưng rồi lại không dám.

Uyên dừng lại vịn vào vai anh:

- Đừng nói nữa anh!

Minh lắc đầu:

- Không! Hãy để anh nói. Cả gần năm nay, anh chỉ mong gặp lại em, hối hận trước em. Anh biết, em là một cô bé lạnh tính, em sẽ luôn tha thứ và an ủi anh khi anh trút hết nỗi lòng.

Uyên đành lặng yên thở dài nhìn anh nghẹn lời tuôn ra tâm sự:

- Cuộc hôn nhân là cả một sự thất bại của đời anh.- Minh cười khẩy với mình - Cũng đáng đời cho anh lắm. Anh là một thằng tồi. Trước đây anh cũng đã luôn nghĩ như thế. Anh si mê em, nên tìm đủ mọi cách tán tỉnh và rũ quyền em. Có được em rồi, anh lại tham vọng và háo thắng, anh đã để em lên bàn cân, đầu óc ngu si của anh lại tính toán lợi hại, để rồi anh chọn Ngọc Linh, em gái của Tổng giám đốc, là người anh cần lấy làm vợ. Anh đã tàn nhẫn gạt em ra khỏi cuộc sống của mình, bỏ mặc em bơ vơ, lạc lõng giữa Sài Gòn bon chen, thực dụng này.

Minh ngồi bệt xuống thành bồn hoa lẻ đường, Uyên vẫn thờ người đứng cạnh. Cô nhớ lại những ngày tháng buồn tủi cũ mà lại chạnh lòng

- Ngọc Linh là một người đàn bà đầy tham vọng. Thật xấu xa khi nói không tốt về vợ của mình, nhưng anh thật sự sụp đổ tinh thần khi nhận thức được điều này. Trong thương trường, anh là một thằng thủ đoạn để đạt được tham vọng, nhưng ít ra trong cuộc sống, anh còn sống tương đối thật về tình cảm của mình. Anh sống với em vì anh yêu em. Còn Ngọc Linh, cô ta còn nghiệt ngã hơn cả anh, tất cả chỉ vì tham vọng quyền lực và tiền bạc, từ kinh doanh đến cuộc sống. Nhận lời lấy anh cũng là một mắt xích trong kế hoạch của cô ấy. Linh cũng chẳng yêu gì anh, cô ta không có tình yêu, chỉ có những nguyên tắc sống nhằm đạt được mục đích. Một ngày nào đó, cô ta sẽ trở thành cái gì? Và sẽ còn đầu độc cuộc sống của anh ra sao?

Minh càng nói, càng như uất ức lắm. Uyên e ngại. Cô ngồi xuống cạnh, khẽ nói:

- Anh và cô ấy chỉ mới bắt đầu với cuộc hôn nhân này thôi. Hãy uốn nắn từ từ, rồi anh sẽ tìm thấy hạnh phúc cho mình và cho cô ấy nữa.

Minh cười sặc sụa:

- Hạnh phúc? Em vừa nói đến hạnh phúc?

Anh gằn giọng:

- Hạnh phúc là cái gì? Khi anh sống trong địa ngục, em có hiểu không? Cô ta kiểm soát cuộc sống chung từ thời gian đến công việc. Việc gì làm cũng phải có lợi, không lợi đối với cô ấy là một điều hoang phí.

Uyên mở to mắt:

- Vậy... tại sao chị ấy lấy anh?

Minh cười nhạt. Anh im lặng, sau cùng mới buông một câu trong cay đắng:

- Vì cô ta đã 36 tuổi rồi, trong kinh doanh, muốn tiến thân cao hơn, độc thân là một bất lợi.

Uyên im lặng, thở dài. Minh rũ người trong thất vọng. Anh đã làm một con

toán lạnh lùng cho cuộc sống của mình, để bây giờ lại vương mắc ở đó. Đêm đã khuya. Những người từ khu Hội chợ đã tản ra về. Đường phố dần thưa thớt người. Uyên rùng mình vì sương đêm.

Minh khó nhọc đứng lên, cố lấy lại tư thế quân bình. Anh tăng hắng rồi chìa tay ra với cô:

- Để anh đưa em về. Cảm ơn vì đã lắng nghe anh.

Họ đi bên nhau trong im lặng rầu rầu. Uyên buồn cho anh và cũng buồn cho cô. Cuộc sống thật cay nghiệt. Anh dường như đã phải trả giá cho cách sống của mình. Với ý chí tự lập vững đại, non nớt, cô có đủ sức đứng vững giữa cơn xoáy cuộc đời không? Hay lại trở nên khô khan, mòn mỏi trong cô đơn với đời?

Gió đêm lạnh quá, sương làm mù mờ đường phố, mù mờ lối đi và như một tương lai mù mờ trước mặt. Uyên lại thở dài.

Đừng Nói Xa Nhau

Chương 10

- Chị Uyên! Có điện thoại.

Cô thư ký thò đầu vào báo. Uyên đang cùng nhóm đồng nghiệp bàn kế hoạch đón tiếp và lên chương trình sắp xếp các cuộc hội thảo nhóm Doanh nghiệp đầu tư nước ngoài sắp đến. Cô đành gấp sổ lại, ra ngoài.

- Alô! Uyên nghe.

-... Là anh đây.

Uyên nhăn mặt. Đầu dây bên kia, Trúc la lên cuống cuống:

- Đừng cúp máy, đừng cúp máy nhé Uyên!

- Anh cần gì?

Uyên cố ghìm tiếng của mình lạnh lùng và nhỏ lại. Cô thư ký hay bản gât và cộc lốc đang cúi mũi vào tập hồ sơ trước mặt, nhưng Uyên tin chắc cô ta đọc không được dòng nào vì tai đang bận căng ra lắng nghe cuộc nói chuyện của Uyên.

- Anh cần gặp em. Hãy cho anh gặp mặt em nhé Uyên. - Giọng Trúc mềm mỏng lạ.

- Xin lỗi, tôi rất bận.

- Đừng vậy mà Uyên, em đã cúp máy anh cả trăm lần, không thềm tiếp anh lấy một giây. Anh biết em giận anh. Cho anh có cơ hội để xin lỗi em đi, Uyên.

- Thôi khỏi. Tôi không quan tâm đến điều đó. Xin lỗi anh. Tôi phải trở về làm việc đây. Anh đừng gọi điện nữa nhé, tôi không thể tiếp được đâu.

Uyên cúp máy, ngắt luôn tiếng Trúc kêu hoảng tên cô trong ống nghe. Về lại phòng họp, Uyên lơ đãng nghe mọi người bàn luận. Lòng cảm thấy mênh mang buồn khi nghĩ đến Trúc. Dặn lòng dứt khoát với anh và cả những người đàn ông khác trong đời, nhưng tim cô vẫn se thắt lại khi nghe giọng trầm ấm của anh.

Sai lầm của cô có phải đã để anh đến quá gần mình, trong khi trái tim nhạy cảm, yếu đuối của cô luôn cô đơn và khao khát một người hiểu mình, dù lý trí cứ răn đe cô là đừng ngu dại thế nữa. Uyên cúi đầu rồi rầm.

- Cô sao vậy Uyên? - Trường hỏi nhỏ bên tai.

Uyên sực tỉnh người. Phòng họp đã tan, người ta đang lục đục đứng lên và ra ngoài. Chỉ còn Trường và Minh Thư đang nhìn cô lo lắng.

Uyên lắc đầu sau phút định thần:

- Tôi không sao, cảm ơn.

- Nếu chị không khỏe, để phần việc tui em phụ một tay, chị về nghỉ trước đi.

- Minh Thư đề nghị.

Uyên cười gượng:

- Chị không sao Thư ạ! Chỉ hơi mệt chút thôi, bây giờ không sao rồi.

Trường dặn dò:

- Cô Uyên cẩn thận với sức khỏe mình nhé. Đạo gần đây, thấy Uyên có vẻ mất tinh thần đấy. Đừng ráng sức làm việc quá.

- Được rồi. - Uyên mỉm cười - Cảm ơn hai người.

Công việc cuốn lấy Uyên cho đến tận sáu giờ tối, buổi trưa của nhóm cô chỉ là những phần cơm hộp ăn tại công ty, rồi lại bắt tay vào việc. Ngày làm việc như ngăn lại với sự hối hả, làm Uyên tạm lắng dịu lòng mình và những uất khúc buồn.

Chỉ đến khi chia tay đồng nghiệp để về nhà, Uyên mới rã rời vì thấy mệt.

Hai tuần nay, về Sài Gòn, vừa coi sóc quán Hoài Hương, vừa phải sắp xếp lại giờ giấc cho công việc ở Hội, cô như muốn đuối. May là dì Thuần rất hiểu cô và rất đáng tin cậy. Dì đã giúp cô quản lý đầu ra đó nên thỉnh thoảng, tuần hai, ba lần cô chỉ ghé quán xem lại sổ sách thu chi mà thôi.

Quán đã ổn định, tuy lợi nhuận không nhiều lắm, nhưng cũng dư đã cho cuộc sống độc thân của cô, nếu chưa tính lương tháng của cô ở Hội Hỗ Trợ.

Xe buýt đã ngừng lại ở trạm gần ngõ nhà cô, Uyên xuống xe thả bộ. Uyên nhát lái xe gắn máy nên vẫn chưa có ý định mua xe khác, từ khi cô bán chiếc xe cub để gom tiền sang quán ăn. Phương tiện đi lại của cô giờ đây là xe buýt, chiếc xe đạp mi ni và có khi là đôi chân của mình. Khi tra chìa vào khóa cổng, cô bỗng cảm thấy lạnh mình vì một linh tính mơ hồ là có một cái gì lạ lùng đang ở trong nhà cô. Trong nhà dường như đang sáng đèn. Ánh sáng chiếu những tia mảnh, rọi qua khe cổng làm cô lo sợ. Khi ra khỏi nhà buổi sáng nay, cô đâu có vô ý đèn độ mở đèn. Ai đã vào nhà cô trong khi ở

khóa còn phía ngoài. Trộm chẳng?

Tính lì lợm, cương quyết làm cô có can đảm mở nhẹ cổng bước vào, dù trong bụng đánh lô tô vì sợ.

Phòng khách sáng rực nhưng vắng người, Uyên nhìn quanh, không nhận thấy mất thứ gì, hoặc có gì khác lạ.

Ồ không, vẫn có chuyện khác lạ chứ. Đó là một mùi thơm từ đồ ăn xào nấu còn đậm đà trong nhà cô. Uyên cố ghìm con tim đang bắt đầu loạn nhịp của mình, cô chậm rãi vào bếp.

Trên bàn, ít nhất bốn, năm món ăn được dựng trong những tô, đĩa, đầy diêm dàng hoành tráng nhưng "chủ nhân" của chúng không thấy đâu.

Có tiếng khóa nước tí tách trong phòng tắm. Uyên giật mình quay lại. Trúc đang đứng sững trước cửa phòng tắm. Người anh còn loáng nước, khăn tắm vắt vai và thêm một cái nữa quấn ngang hông.

Mớ tóc còn ước nước đang nhỏ từng giọt xuống người anh, nhưng anh vẫn đứng bất động, mắt đắm đắm nhìn Uyên.

Cô ngỡ ngàng với cảnh tượng trước mắt mất cả phút, rồi quay đi cố giấu nụ cười và con tim vội vã, cô nói giọng thản nhiên:

- Uyên chờ anh ở phòng khách.

Cô ra phòng ngoài và giữ yên lòng mình để đợi anh ra với bộ mặt vô cảm.

Mất cả mấy phút mà Trúc vẫn chưa làm gì xong, anh quờ quạng giữa mớ đồ, lòng hoang mang không biết thái độ của Uyên ra sao và anh phải làm gì để cô tha lỗi và làm hòa.

- Tại sao anh vào nhà Uyên? - Cô hỏi khi anh bước ra với chiếc quần jean và áo sơ mi chưa cài đủ cúc.

- Anh yêu em. - Trúc nói, mắt nhìn thẳng cô

Uyên đỏ mặt:

- Đây không phải là một câu trả lời cho thắc mắc của tôi. Tôi hỏi anh sao lại vào nhà tôi khi không có tôi?

- Em cứ hỏi tất cả những gì em muốn hỏi, anh sẽ trả lời một lúc. Còn gì nữa không?

- Tôi muốn biết tại sao anh làm như vậy, vào nhà tôi lén lút, sử dụng bếp của tôi, phòng tắm của tôi và trời ơi, cả... khăn tắm của tôi nữa.

- Có xà bông nữa, nếu như em quên tính.

Uyên nóng mặt:

- Ừ, thì xà bông nữa. Anh làm như anh mới là chủ nhân của nhà này. Tôi đã không muốn gặp anh nữa, sao anh không để tôi yên? Tại sao cứ gọi điện đến quán, đến chỗ làm, đến nhà tôi hoài vậy? Anh muốn gì? - Cô hét lên.

- Anh muốn em.

Trúc nói gọn, tỉnh bơ nhìn cặp mắt mở to tức tối của Uyên.

- Để anh trả lời hết những thắc mắc của em nhé. Anh làm tất cả những

chuyện ngu ngốc và phiến hà cho em vì một lý do duy nhất: Anh yêu em. Anh yêu em thật lòng, yêu nhiều lắm. - Trúc nói chậm rãi. - Em hỏi anh sao lại vào nhà khi không có em? Nếu có em, em có cho anh vào không? Hay lại giận dữ đuổi anh đi như mấy hôm vừa rồi?

Uyên ngó trân anh, yên lặng nghe anh trầm tĩnh nói.

- Anh thật là vụng về khi làm em hiểu lầm, đã vậy còn ghen tuông bậy bạ làm em giận, anh biết lỗi, tha thứ cho anh nhé Uyên. Em muốn trừng phạt anh sao cũng được, đánh anh, mắng anh gì đó, nhưng đừng xua đuổi anh nữa, hãy cho anh được gặp em.

Câu nói của Trúc làm cô nhớ tới cái tát rất bỏng ở gò má hôm nào, cô nói uất ức:

- Anh đã tát tai tôi.

Trúc nhăn mặt xấu hổ, anh đến bên ghé nắm lấy tay cô:

- Vậy em cứ tát tai anh lại, mắng mỗ anh lại đi, cứ mạnh tay hành anh lại nhưng rồi mình hòa lại nhé em. Bỏ qua cho anh đi.

Uyên nghẹn lời khi nhớ lại cảnh tủi nhục cũ, cả những câu nói xúc phạm của anh:

- Tôi không quên được đâu. Tôi không đánh trả anh lại, như vậy nhẹ cho anh quá. Anh đâu biết đã làm thương tổn tôi đến độ nào.

Cô khóc. Trúc ngồi lặng đi.

- Tôi đã cố quên tủi nhục và bẽ bàng của đêm đó với công việc tất bật. Tôi đã gượng đứng lên với làm lần đầu tiên, anh lại dìm tôi gục xuống vì những lời nhục mạ khinh khi, tôi chỉ cần một người bạn hiểu mình, anh lại chỉ cần thân xác tôi. Sao anh tàn nhẫn như vậy?

Trúc tê tái và đau lòng nhìn những giọt nước mắt tức tưởi của Uyên.

- Minh là người đầu tiên muốn sử dụng tôi, anh ta đã ra ân, tôi đã mất bốn năm dài trả nợ cho cái gọi là ân nghĩa đó. Anh ta đã nhẫn tâm gạt bỏ tôi để đi lấy vợ, để bây giờ có vợ rồi lại muốn tôi lén lút, vụng trộm làm người thứ ba. Còn anh, chỉ mới quen nhau vài tháng, gặp nhau vài lần, anh đã tự cho mình cái quyền phỉ nhổ tôi, sở hữu tôi rồi, tôi trông chờ gì ở một tình bạn từ con người như anh. Tôi đã quá mệt mỏi rồi, các anh không thấy sao, lại còn một gã điên khùng nào cứ gọi điện hết hăm dọa đến van xin tình yêu. Đàn ông các anh là một lũ người ích kỷ, hợm hĩnh, một thứ người tàn bạo, thô lỗ. Các anh rút ra khỏi cuộc đời tôi đi.

Uyên càng nói, càng tức. Trúc vội chồm đến bên cạnh định vỗ về cô. Tay anh vừa chạm vào vai cô, cô đã la lên kích động:

- Đừng đụng vào người tôi, anh rút đi. Rút khỏi nhà tôi đi. Hãy để tôi yên.

Trúc hốt hoảng ôm chặt lấy Uyên, miệng năn nỉ:

- Đừng vậy mà Uyên, bình tĩnh lại đi em.

Uyên giận dữ quẫy mạnh. Cô vùng vẫy dưới sức mạnh của thân hình to lớn

của anh, miệng la lên:

- Buông tôi ra, để cho tôi yên.

Mặc kệ những móng tay nhọn cào cào của Uyên, Trúc mím môi giữ chặt lấy người cô, anh ôm cô vào lòng, hy vọng cô lắng dịu lại.

Đột nhiên, bả vai anh đau nhói. Uyên giật mình khi nhận ra anh đang nghiến răng, anh chịu đau nhưng vẫn không buông cô.

Cô đã thôi vùng vẫy, giữ yên người và thở hừ nhẹ. Cô lách người ra một chút và từ từ vạch áo sơ mi của anh ra. Trên bả vai anh, vết răng của cô in hằn ở đó, nó đang tươm máu.

Uyên run rẩy khi máu sắp chảy thành dòng trên người anh. Cô lại trào nước mắt:

- Trúc ơi! Em xin lỗi.

Trúc thở mạnh, anh khẽ vuốt mái tóc cô đang xỏ ra tung tóe:

- Em đã bình tĩnh lại rồi, tạ Ông Chúa!

Uyên sụt sùi như trẻ nít:

- Em đã cắn anh rồi kìa. Vết thương sâu lắm. Máu chảy đỏ hết.

Trúc cười nhỏ:

- Không sao đâu. Em sẽ băng lại cho anh mà, phải không?

Uyên sức tĩnh, cô nín khóc:

- Đúng rồi, để em đi lấy thuốc.

Trúc né người để Uyên đứng lên, đi vào phòng. Còn anh ngồi lại, cởi luôn áo sơ mi ra và nhìn lại "dấu ấn" của cô.

Chao ơi! Những lỗ thủng sâu thế này, hèn chi khi nãy anh đau đến suýt thét lên. Cũng may, Uyên dừng lại, nếu cô tiếp tục cắn không chừng anh mất luôn miếng thịt chứ chẳng phải chơi. Cô dữ thật! Trúc đành cười với suy nghĩ tếu của mình.

Uyên trở ra với hộp đựng thuốc và bông băng. Cô run rẩy đổ cồn vào bông băng và thấm lên vai anh. Trúc suýt xoa vì xót. Uyên ngược lên nhìn anh với ánh mắt hối lỗi.

Sau khi khử trùng và bôi thuốc, cô băng lại cẩn thận cho anh, tuy đôi lần luống cuống vì gương mặt anh kẻ sát cô quá, ánh mắt anh đăm đăm nhìn vào những lọn tóc mai mềm rũ bên tai cô, hơi thở anh làm cô khó kềm những ngón tay vùng vẫy về của mình.

- Anh uống thuốc đi.

Cô rót cho anh ly nước lọc và ngoan ngoãn đưa anh mấy viên thuốc trong bàn tay.

Trúc lắc đầu:

- Không cần đâu em.

Uyên nài nỉ, giọng hiền lạ:

- Ráng uống đi anh. Em sợ sẽ làm độc đó. Vết thương sâu lắm.

Trúc nheo nheo mắt nhìn cô, Uyên đỏ mặt nhìn lảng đi. Anh chịu cô, uống hết mấy viên thuốc.

Xong nhiệm vụ, đâu chịu bỏ lỡ thời cơ, anh kéo tay Uyên ngồi xuống khi cô định đem ly cất đi. Đặt Uyên lên đùi mình, Trúc mừng rỡ khi thấy cô ngoan ngoãn ngồi yên.

- Không còn giận anh nữa chứ?

Cô then thùng:

- Xin lỗi anh, em điên quá.

Anh cười rạng rỡ:

- Chúa ơi! Em tôi chịu hòa bình rồi, có cắn anh mấy vết nữa cũng đáng mà.

Uyên ngượng, nhéo lấy tay anh. Trúc cười khi với cô:

- Vậy là yên rồi, đừng sóng gió nữa nhé cưng.

Anh vòng tay ôm lấy cô. Uyên tựa vào anh thở nhẹ, cô nhắm mắt lại, cảm thấy thanh thản và bình yên, trong lòng anh ấm áp.

Đột nhiên, Trúc vụt la lên:

- Úi chà!

Uyên hốt hoảng chồm dậy:

- Em động vết thương của anh à?

Trúc xua tay, mặt nhăn nhó:

- Không có chi, chỉ có điều...

Uyên cúi xuống bên anh lo lắng:

- Điều gì vậy anh?

- Chỉ có điều... khi này... - Anh nói như hụt hơi - Em cho anh uống thuốc.

- Rồi sao?

Uyên toát mồ hôi. Chẳng lẽ cô hoa mắt đến độ lấy lộn thuốc cho anh?

Trúc thều thào:

- Thuốc kháng sinh phải không?

Uyên ngơ ngác:

- Phải rồi.

- Nó làm... nó làm cái bao tử rỗng của anh giận dữ và đòi hỏi kìa.

Anh phá lên cười khi thấy vẻ mặt nhón nhác sợ của Uyên. Hiểu ra ý trêu chọc của anh, cô liếc dài:

- Chọc quê em hả? Thôi, mình kiếm gì ăn đi. Em quên là anh phải ăn no mới dùng thuốc được.

- Cần gì đi đâu kiếm đồ ăn. Anh làm sẵn mấy món dưới bếp kìa. Mình hâm nóng lại là ăn được rồi.

- Có ngon không? - Uyên nhướng mắt hỏi.

- Nhà hàng New World cũng không ngon bằng đâu.

Uyên phì cười trước bộ mặt ta đây hài ới là hài của Trúc.

Họ cùng đi xuống bếp. Trong khi cô vận lửa hâm lại đồ ăn, Trúc cứ đứng

ôm sát sau lưng không rời. Uyên vừa làm, vừa lười biếng tựa vào anh. Họ cười khẽ bên tai nhau, cảm thấy đủ đầy ý nghĩa cho cuộc sống. Tất cả món ăn đã được hâm nóng. Một bữa tiện thịnh soạn cho hai người. Tuy cơn đói bụng đang hành hạ anh, Trúc cũng quên mất khi ngo ngắc nhìn vào môi Uyên. Anh thầm hỏi, đã bao lâu rồi mình chưa chạm môi đến đó nhỉ?

Dừng Nói Xa Nhau

Chương 11

Sao anh lại vào nhà em được?

Nằm trên chiếc giường rộng áp áp, tựa vào anh, Uyên thắc mắc.

Trúc nhún vai:

- Anh đã muốn vào thì vào được chứ sao.

Uyên dụi mắt:

- Nhưng nếu vào rồi sao anh lại có thể khoá cổng ngoài?

Anh cười hì:

- Ngốc quá, anh đâu có chìa khoá nhà em mà mở ra để vào, rồi còn khoá bên ngoài làm sao được.

- Vậy...?

Trúc vuốt mũi cô:

- Chắc anh phải cảm ơn cái cột điện sát hàng rào cổng nhà em kia, anh leo từ đó.

Uyên trợn mắt:

- Cột điện cũ kỹ đó dễ bị giật lắm ông ơi. Sao ầu vậy?

Trúc tỉnh bơ, nói hùng hồn:

- Thì liệu chứ sao. Có bị điện giật dính lưng lẳng trước nhà em cũng là cách để em biết anh yêu em thật, có thể chết vì tình yêu.

Uyên bịt mũi cười:

- Cái lương quá đi thôi. Anh mà bị điện giật treo ở trước, mặt mày khét lẹt đen thui, sức mấy em nhận ra, ở đó còn nói.

Cô chột nhớ:

- Vậy còn cửa nhà? Cổng thì anh nói anh leo vào, vậy còn khoá cửa của nhà em, sao anh lại có thể mở được?

Anh gật đầu ngáp ngừng:

- Nếu... mà anh nói ra, em phải không giận mới được.

Uyên nghi ngờ nhìn anh:

- Chuyện gì nữa đây?

Anh vẫn mè nheo:

- Thì em hứa đừng giận đi.

Uyên ngẫm nghĩ giây lát, rồi chấp nhận:

- Ừ thì không giận, anh nói đi.

Trúc hơi né xa cô một chút, thủ thế:

- Àm.. anh tính, ngày mai sáng sớm, anh sẽ tìm thợ thay cho em ổ khoá khác.

Uyên nhồm dậy:

- Cái gì? Anh đã phá hư ổ khoá để vào nhà của em à?

Trúc la lên:

- Hê! Em vừa nói là không giận?

Cái nóng của Uyên vừa bùng dậy, đã phải tắt ngấm khi thấy vẻ mặt anh, cô lắc đầu cố nín cười, nhưng vẫn phì ra. Uyên cười, Trúc cũng cười, khoái trá vì cô bỏ qua.

- Nè nhỏ!

Anh thăm thì, như nghiêm trọng:

- Chắc em cũng không muốn việc này lặp lại, cũng như anh không muốn phải phá hoại nhà em phải không?

- Gì nữa đây? Uyên nằm nghiêng, chống tay tì đầu lên đó, nhìn anh như chưa hiểu.

Trúc nhướng nhướng mắt:

- Thì đó, sẵn mai có ông thợ khoá, em cho anh đánh thêm một cái chìa nhé.

Uyên ngưng cười. Cô yên lặng nhìn anh. Trúc muốn nín thở theo dõi đôi mắt cô để cô đoán suy nghĩ của riêng cô.

- Nhé Uyên?

Trúc thăm thì, ánh mắt chân thành, yêu thương.

Uyên ngẩng anh giây lát, rồi quay đi khi miệng nở nụ cười. Trúc rú lên vui mừng, lẫn qua ôm chầm lấy Uyên, hôn như mưa trên mặt, lên cổ cô.

Uyên la lên hạnh phúc:

- Cho em thử tí nào, anh làm em nhột quá.

Trúc cười tươi:

- Em làm nghiêm thấy mà ghê, suýt nữa anh rụng tim vì hồi hộp.

Uyên cười, cô quờ tay trúng bả vai đang đau của Trúc làm anh muốn nhảy nhồm. Cô hốt hoảng:

- Chết, có sao không anh?

Trúc thở khì, nén đau:

- Không sao, em nằm bên đây nhé

Anh né người cho Uyên lẫn qua. Khi đã yên với vị trí mới, anh nói khôì hài:

- Hàm răng em đẹp thật, in dấu lên vai anh như một hình xăm tuyệt vời. Mấy tay anh chị cũng hông có dấu tích can trường oai phong giống như anh đâu.

Uyên bĩu môi:

- Còn nói, ai biểu anh làm lỗi chi. Nếu không căn anh đau, em sức mấy tha thứ cho anh.

- A ha! Vậy là không đánh mà khai thiệt rồi. Thấy anh đau mà em xót xa, cái gì cũng bỏ qua hết đích thị là yêu anh đậm lắm rồi phải không?

Uyên đỏ mặt, lúng túng:

- Còn khuya

Trúc cười, ôm lấy cô, anh nói nhỏ:

- Nói thế chứ anh dám chắc anh yêu em nhiều hơn tình yêu em dành cho anh gấp mấy lần. Em biết không, hôm gậy gỗ ở nhà em về, anh chạy xe như điên ngoài đường đến hai, ba giờ sáng. Khi sức tỉnh thì anh đã ở đâu tận bên kia cầu Sài Gòn. Quay về chạy lòng vòng đường phố cho đến sáng, anh về nhà ông chú, mặc bà mợ léo nhéo nhiech móc, anh lấy va ly bỏ đi.

Uyên cựa mình để được nhìn anh:

- Anh đi đâu?

- Anh đi Cần Thơ, có một thằng bạn hôm trước rủ anh từ Huế làm việc xong đi thẳng về Cần Thơ thiết kế trang trí luôn cho một cái Hội chợ rất lớn ở đó, nhưng trước đó vì nóng lòng về gặp em nên anh đã từ chối. Anh xách valy đi luôn xuống dưới định bụng nếu không làm được cũng ở đó một thời gian để quên em.

Anh cười nhỏ:

- Lúc đó, anh đang hận em ghê lắm, cứ nghĩ em đùa cợt tình cảm thật của mình.

Uyên nhẹ nhàng hỏi anh:

- Rồi sau đó?

- À, thằng bạn mừng hóm khi thấy anh xuống, dù đã trễ mất mấy ngày nhưng nó vẫn nhờ anh phụ làm để có thể khai mạc hội chợ đúng ngày.

- Cách trình bày trong Hội chợ là anh làm à? - Uyên hỏi

- Một số thôi, anh chỉ góp ý và phụ cho Công ty nó trong mấy ngày, sao vậy em?

Uyên cười hiền:

- Em có đến đó. Bày trí ở đó chuyên nghiệp và hiện đại lắm, tuy em đi không hết, suýt lạc đường.

Trúc sáng mắt:

- Em xuống Cần Thơ à? Hội nghị gì đó ở đối diện phải không?

- Đúng rồi.

- Nhưng anh thấy treo băng rôn có đến mấy ngày sau mà.

- Em lo tiếp tân nên chỉ cần đến trước một ngày.

- Hèn chi!

Đột nhiên, Trúc nhú mày trầm ngâm. Uyên ngạc nhiên hỏi:

- Sao vậy anh?
- Vậy là buổi sáng hôm em xuống Cần Thơ là anh đã về lại Sài Gòn.
- Rồi sao?

Trúc nhìn cô chăm chú:

- Trong mấy ngày ở Cần Thơ, anh nhớ em quá, vừa giận em, vừa nhớ em quay quắt, nên về đến Sài Gòn cả đêm anh không tài nào ngủ được, đến sáng phải đầu hàng trước em, anh gọi điện lại cho em.

- Anh gọi lại? - Uyên nhăn trán cố nhớ.

- Hôm đó em vụt la lên sợ hãi về một người nào đó quấy rầy mình làm anh bấn loạn cả lên, anh lấy xe phóng đến em ngay. Nhưng khi đến nơi lại thấy cổng khoá, em đi mất rồi.

Uyên nhớ ra:

- Sáng đó em đi Cần Thơ.

- Ai đã phá em?

Uyên mở to mắt:

- Em không biết, vẫn là cái giọng nói cũ, giọng nói mà có lần anh ở nhà cũng đúng lúc em nhận được.

Trúc cau mày:

- Anh nhớ rồi. Em có nhận ra giọng đó quen không?

- Em không biết. Đường như... đã có lần nào em nghe thấy nó rồi, giọng khò khè lạ lắm.

- Vậy à? - Trúc tư lự trong rồi rắm

Lát sau, anh đặt câu hỏi:

- Có thể nào... là người tên Minh không?

- Minh à? không thể nào đâu. Đó không phải là giọng của Minh.

- Anh ta có thể đổi giọng? - Trúc giả thiết.

Uyên lắc đầu:

- Không phải đâu. Vì ở Cần Thơ, em có tình cờ gặp lại Minh.

Trúc nhìn cô:

- Anh ta muốn gì?

- Giọng nói ấy à? Vẫn hăm he như cũ và xin xỏ tình yêu một cách loạn trí, bệnh hoạn.

Trúc ngắt lời cô, cố lấy giọng nhẹ nhàng:

- Anh không hỏi cái giọng nói điện thoại. Anh... chỉ muốn hỏi em, Minh có nói gì với em?

Uyên dăm dăm nhìn vào anh, cuối cùng cô cũng trả lời:

- Anh ta hối tiếc cho một cuộc hôn nhân không hạnh phúc và đề nghị với em nối lại.

- Thật trơ trẽn - Trúc nói bực bội.

Uyên rướn người khế hôn lên môi anh:

- Đừng vậy mà anh, mặc kệ họ. Sống ích kỷ quá rồi cũng sẽ có lúc trả giá. Chúng ta vẫn có nhau mà, như vậy có đủ không?
 Ngẫm nghĩ rồi cười xoà với những vô lý của mình, Trúc nói:
 - Ừ nhỉ, mặc kệ họ, mặc kệ đời. Anh đã có em rồi mà.
 Uyên bĩu môi. Cái ông này lại ló cái đuôi cũng ích kỷ không kém. Cô vừa nói chúng ta có nhau, anh chàng lại nói. Anh có em. Thật chỉ nghĩ cho mình. Nhưng hồi ơi, cô lại đang dần thân yêu một anh chàng ích kỷ và ghen tuông số một này mới khổ cho cô. Ôi! Tình yêu phiền hà và phức tạp quá.
 Trúc cúi hôn lên má, lên môi cô. Uyên lại nghĩ: Tình yêu, cô có khác gì mọi người, dám chết vì nó lắm chứ!

Đừng Nói Xa Nhau

Chương 12

Có tiếng gõ cửa ở phòng, Trúc chồm dậy ra mở cửa. Chị Ba người làm nói:

- Cậu Trúc có dùng điện thoại cầm tay thì đưa lại bà ạ, bà cần gọi điện gấp.

Trúc nhú mào ngỡ ngàng:

- Điện thoại gì?

- Cậu đang dùng điện thoại phải không ạ? Ở dưới nhà bà tìm không thấy

- Tìm không thấy thì nghĩ là tôi à? Chuyện gì lạ vậy

Chị Ba lúng túng:

- Thưa, tôi không biết. Bà nói lên bảo cậu...

- Bảo cái gì? - Trúc bắt đầu cảm thấy giận

- Đúng là tôi nhờ chị Ba đó. - Một giọng cất lên

Trúc ngoái lại. Bà mợ quá quắt của anh xuất hiện đầu cầu thang. Tuổi gần 50, bà diêm dúa trong bộ áo dài đồng màu vàng đến chói cả mắt, bà thề thốt:

- Tôi cứ tưởng cậu dùng điện thoại trong phòng quên cả đem xuống trả về chỗ cũ, nên đã làm phiền đến giấc ngủ trưa của cậu, xin lỗi vậy.

- Vậy bây giờ biết là tôi không giữ rồi, bà mợ nên đi mà tìm chỗ khác nhé.

Trúc nói dừng dừng và buồn cười khi thấy gương mặt đầy phẫn của bà như co rúm lại. Bà mợ của anh ghét nhất khi anh gọi bà kiểu đó. "Bà mợ", như liệt bà vào hàng tiền bối không bằng, dù bà chỉ hơn ông chồng, tức ông cậu ruột của anh có chín tuổi chứ mấy.

Thói thường các bà tuổi về chiều, càng trang phục sắc sỡ và tô son trát phấn dày cộm là trong lòng đang muốn níu kéo tuổi xuân ghê lắm. Phức cho ai dám bảo là họ đã già, bà mợ của Trúc cũng vậy. Anh biết điều đó, nên càng lừng lờ trên dũ

"Nạn nhân" của anh sau phút tái mặt, cái giọng chát chúa cất lên ngay:

- Nếu cái điện thoại không có trong phòng cậu, cậu nói tôi tìm ở đâu?

- Ủa, đó là việc của tôi à? - Trúc nhướn mắt giả ngây hỏi lại.

- Có chuyện gì vậy?

Cánh cửa phòng đối diện xịch mở, ông cậu của Trúc đứng trước cửa, tạm cứu vãn được cơn ú ớ, tức tối của bà vợ.

Bà quay qua ông chửi chửi:

- Thì đó, tôi kêu chị Ba lên đây hỏi cậu cháu của ông có dùng cái điện thoại không, vậy mà ông thấy đó, làm như tôi xúc phạm gì nó không bằng, nó còn...

Bỗng bà há hốc mồm, mắt trợn lên kinh ngạc. Cái điện thoại cầm tay trong nhà đang nằm gọn trên bàn, sau lưng ông chồng.

- Ông... Ông làm gì phải lên đây đóng kín cửa phòng gọi điện thoại? Ông gọi cho ai mà phải lén lút như vậy? Ông nói đi - Bà nạt lớn

Ông cậu của Trúc đỏ mặt lúng túng như đứa học trò bị bắt quả tang đang copy bài, bà vợ tuôn luôn vào trong phòng, ông cậu anh sức tỉnh chạy vào chụp lấy máy bấm loạn xạ.

Bà mợ làm không kịp ông chồng, liền tru tréo lên. Trúc thở dài, lắc đầu, và đóng cửa phòng lại, mặc cho tiếng kẻ lẻ kêu khóc bắt đầu ầm ỉ.

Ông cậu Út của anh ranh ma thật. Khi này, Trúc ngạc nhiên khi thấy ông hỏi hả giành lấy cái điện thoại mà bấm, anh không hiểu, nhưng bây giờ ngẫm nghĩ, anh bật cười.

Cái điện thoại ở phòng khách là một máy di động nội bộ dùng trong nhà, có màn hình và đương nhiên là có bộ nhớ quay lại số vừa gọi. Bà mợ anh cũng sáng trí gớm, đã định bấm lại xem cái số điện thoại mà ông vừa gọi nhưng không nhanh tay kịp, bị ông phá đi mất, bảo sao bà không nổi cơn ghen tuông giận dữ.

Trúc nằm phịch xuống giường ngán ngẩm. Ở nhà nghe mãi những vở bi hài kịch thế này đến điên lên mất. Anh bật dậy, thay đồ, nhảy chân thang hai nấc một và thót lên xe.

Trúc phóng ra đường, bỏ lại sau lưng tiếng tru tréo toàn là âm cao của bà mợ.

Đừng Nói Xa Nhau

Chương 13

- Này, món ăn người ta đã đem đến rồi, sao anh không dùng, chuyện gì mà

bí xì thế? - Uyên thắc mắc.

Trúc đáp, giọng hậm hực:

- Đúng ra không nên đưa em vào đây ăn trưa. Anh ngốc quá.

Uyên ngạc nhiên:

- Sao vậy anh?

- Lựa đâu không vào, lại vào đây.

Uyên nhìn quanh:

- Đây cũng tốt chứ sao. Một quán ăn Ý bình thường thôi mà.

Trúc trợn mắt:

- Sao lại bình thường? Cái quán này gần công sở, mấy tay doanh gia áo sơ mi trắng dài tay vào đây dùng bữa trưa. Cả quán chỉ có ba người khách là nữ, mà em xem, có lẽ họ cũng làm việc dữ lắm, mặt mày phờ phạc, khô khan.

Uyên vẫn chưa hiểu:

- Thì sao nào?

- Thì đó, trong khi em lại đẹp và dễ thương quá như vậy, mấy chục cặp mắt cứ chĩa vào em, hỏi làm sao anh ăn ngon miệng được đây?

Uyên ngó ra rồi bật cười:

- Ôi trời, thôi ông tướng ơi, dẹp cơn ghen vô lý của ông lại đi. Món soup nghêu nguội hết rồi kìa.

Trúc ậm ừ, cầm muống lên và mời cô, Uyên chỉ mới nuốt được muống soup thứ nhất, lại ngạc nhiên khi bắt gặp anh đang ngừng muống nhìn cô đắm đắm.

- Hả?... Gì thế? - Cô quạt tay lên mặt - Mặt em dính lọ sao?

Trúc lắc đầu:

- Không phải. Chỉ là... sao hôm nay em trang điểm đẹp quá, anh cá là có ít nhất mười thằng cha trong quán lo ngó em mà ăn hết nổi.

Uyên buông ngay muống xuống, bức tức:

- Đây thôi đi, anh lại giờ trò gì vậy? Mời em ăn trưa để rồi kiếm chuyện với em à? Theo anh đi phố, trang điểm thì anh bảo làm nổi, người ta nhìn em anh chịu không được.

Cô rít giọng giận dữ:

- Người ta nhìn thì mặc người ta, em đi chơi với bồ thì phải trang điểm cho đẹp hơn, không trang điểm, ăn mặc lè phè, mất bồ sao? Hay là ai làm gì anh bức bối hôm nay mà lại...

- Suyt !

Trúc đưa một ngón tay lên môi như cản lời Uyên. Anh hỏi, vẻ chăm chú:

- Khi này em vừa nói gì?

Uyên chững lại cơn giận và nói vô thưởng vô phạt của mình:

- Nói gì?... Hôm nay có ai làm anh bức...

- Không, anh muốn nói câu trước đó kìa.

Uyên ngờ ngác. Trúc cười:

- Để anh nhắc, em mới nói là đi chơi với anh, em nhất định phải trang điểm, vì nếu không, em sợ mất bò, bò tức là anh.

Uyên ngờ ngợ, hình như khi nãy quạu quá, cô có nói cái gì gần như thế thật.

- Thì sao?

Trúc cười cười:

- Tại sao sợ mất anh?

Uyên ngượng quá, nói đại:

- Thì... em thèm lem anh lại để ý ngó cô khác sáng sủa hơn sao?

Anh búng tay cái chóc, cười toe:

- Trời ơi ! Mát dạ ghê. Vậy là cũng yên tâm rồi. Em cũng sợ mất anh, giống như tâm trạng của anh vậy.

- Thì... sao? - Uyên liếc dài.

- Thì huề chứ sao. Anh tưởng chỉ có mình anh thót tim. Vậy là công bằng.

Hai đứa thương nhau đều, ghen đều...

- Xì, ai thèm ghen.

Trúc hì hì, tỉnh bơ:

- Sợ mất nhau là tốt rồi. Thôi, ăn mừng nhé. Buổi trưa, em uống chút rượu được không?

Uyên gạt ngang:

- Đẹp đi, anh cứ nói lăng nhăng như trẻ nít ấy, hết ghen tuông rồi lại reo hò ăn mừng. Bây giờ có ăn soup không thì bảo?

Trúc gạt đầu lia lịa:

- Ăn chứ ! Ăn chứ !

Rồi lại hỏi cô:

- Ăn đi em, nguội hổng ngon đâu.

Uyên lừ mắt. Vậy cũng nói, nguội mất tiêu rồi còn đâu. Cô vừa húp muống súp nguội ngắt vừn phen vân lòng.

Đôi lúc cô thấy Trúc thật hấp dẫn và cô yêu anh từ cái táo bạo, phiêu lưu trẻ con đó, anh làm cô như trẻ ra, như trở lại thuở ngây thơ vô tư của mình ngày xưa mà cô đã sớm mất đi khi về với Minh.

Nhưng hiện tại vẫn là hiện tại. Thoát ra khỏi mơ mộng mật ngọt, cô lại là Trúc Uyên, phải quản lý quán Hoài Hương từ xa, phải nghiêm trang làm việc cho Hội Hỗ Trợ, phải bươn chải với đời...

Còn Trúc. Uyên nhìn anh, anh vẫn như một đứa trẻ chưa chịu lớn, chỉ ham rong chơi cợt đùa. Anh từ chối sự nghiêm túc, chừng chặc mà thân hình vạm vỡ, mạnh khỏe của anh cần có.

Uyên chớp mắt, buồn buồn. Cô biết mình yêu anh, nhưng cô nhận thấy anh có đôi lúc không thể hòa hợp được.

Sao vậy nhỉ?

Uyên đã bao lần tự hỏi. Hai mươi bốn tuổi, hay là cuộc sống cô độc, nội tâm đã làm cô già cỗi trước tuổi, mỗi mệt với đời?

Uyên dẩu tiếng thở dài:

- Sao vậy em?

Uyên giật mình, ngẩng lên. Bàn tay Trúc ân cần vươn tới cầm lấy mấy ngón tay cô trên bàn.

- Công việc mệt à?

Uyên lắc đầu. Trúc trầm trầm nói:

- Xin lỗi, anh cứ từng từng giỡn, quên mất để ý em. Em có vướng mắc gì à?

Nói anh nghe xem.

- Không có gì - Uyên lắc đầu - Em đang nghĩ về công việc thôi mà.

Nhìn ánh mắt chăm chú của Trúc, không hiểu sao Uyên lại muốn xóa đi những suy nghĩ khi này của mình.

Cô gượng cười, nói như lắp liêm:

- Ở quán Hoài Hương mới có một người nghỉ việc, dì Thuần làm không xuể.

Trúc nói chậm, mắt vẫn cứ muốn tìm hiểu qua ánh mắt của Uyên:

- Anh đã nói Uyên rồi. Tiền kiếm được cũng chỉ để tiêu xài thôi. Em cố sức làm việc hai, ba phần làm gì. Tại sao anh phụ em trong vấn đề chi tiêu sinh hoạt, em lại không chịu?

Uyên nhả mặt:

- Đừng nói nữa anh. Em muốn đứng lên bằng đôi chân mình. Em là một người đàn bà độc lập. Em đã có việc làm, có thể kiếm tiền được.

- Nhưng anh không muốn em dày xạc mình chỉ vì muốn kiếm tiền. - Trúc nói hơi to tiếng.

Uyên nhìn quanh. Thực khách các bàn gần đó lác đác quay lại nhìn về phía bàn cô.

Trúc thở dài, nhỏ nhẹ lại:

- Xin lỗi em. Chỉ có điều, dạo này em thật sự Ồm đi nhiều lắm, em có biết không? Và còn ít hẳn nụ cười.

Uyên ngược mắt nhìn anh. Có thật vậy không? Cô ồm đi, cô có biết, nhưng ít cười? Cô đưa tay xoa trán. Có lẽ thế thật. Mình làm việc quá sức chăng?

Đến nỗi nụ cười cũng tắt dần?

Người phục vụ đã đưa món ăn chính ra thay chỗ mấy đĩa soup. Uyên cúi mặt suy nghĩ về những điều anh nói.

Trúc nhẹ nhàng nói:

- Thôi, em ăn đi.

Thấy cô ngoan ngoãn cầm dao nĩa lên, anh mỉm cười:

- Nếu cũng công nhận là anh nói đúng thì em phải hăng hái cầm "vũ khí" lên nạp nhiên liệu ngay. Nói cho em biết là anh đang có xu hướng thích mấy cô

tròn tròn người đầy. Em ráng ăn nhiều nhé, sáu mươi ký là đúng tiêu chuẩn của anh.

Uyên bật cười. Cô trề môi:

- Ai thêm làm tiêu chuẩn gì của anh. Sáu mươi ký đâu còn eo iếc gì !

Mắt anh lấp lánh khi thấy cô đã cười trở lại. Anh giả ngây mê nheo cô cho anh ăn thử phần thịt gà sốt đậu trên đĩa cô, và bù lại anh cắt cho cô một miếng bí tết bé tẹo trên đầu nĩa. Uyên dễ bảo, ăn ngon lành miếng thịt anh đút, làm anh khoái chí với trò này dữ, mặt rạng rỡ tươi ời là tươi.

Cuộc tranh cãi khi nãy dường như chẳng còn dấu tích gì. Họ lại cười vui khúc khích với nhau.

Điều này làm khối thực khách đàn ông thất vọng.

Trúc ăn đến cả nửa phần thịt gà, anh như quên mất khi nãy anh vừa khuyên cô phải ăn nhiều. Anh thoải mái đẩy cái đĩa trống ra, kéo khăn lau miệng rồi hỏi cô:

- Khi nãy em gọi món gì tráng miệng vậy cưng?

Uyên nhớ lại:

- Kem và bánh táo, còn anh?

- Anh gọi caphé thôi. Vậy thì hay quá, chút nữa dụ em ăn kem được rồi.

Uyên phải đổi:

- Kem là món thích nhất của em mà, nếu anh thích, em nhường anh bánh táo.

Trúc lắc đầu quầy quậy:

- Không ăn bánh táo, anh ăn chung kem với em thôi.

- Vậy thì anh gọi ly khác đi. - Uyên nói.

Anh nhất định:

- Không kêu. Anh chỉ muốn dụ ăn ly kem của em kìa !

Uyên thắc mắc:

- Sao vậy, ly kem em bộ ngon hơn à?

Anh tỉnh bơ:

- Không phải ly kem ngon mà là cái muỗng ngon.

Uyên đỏ mặt khi nghe câu này. Mắt anh nhưống nhưống, miệng anh cười cười đầy ắp ý. Cô thẹn quá, nhìn lảng chỗ khác

Ly kem sô cô la và đĩa bánh táo của cô được mang ra, cùng lúc với tách caphé thơm lừng của anh

Cô đẩy đĩa bánh táo, nhìn anh dò hỏi. Anh lắc đầu chê bai.

Cô cố nín cười, bắt đầu chú ý ly kem của mình. Cô ăn muỗng kem đầu tiên rồi đẩy về phía anh.

Trúc lại lắc đầu. Anh nhìn Uyên như chờ đợi. Ánh mắt vừa nài nỉ, vừa cười cợt của anh làm cô đang ngần ngừ, bỗng thành bạo dạn hẳn.

Cô kéo ly kem để giữa hai người, múc một muỗng to, mím miệng đưa lên

cho anh.

Trúc hài lòng chớp ngay lấy. Vị ngọt và lạnh đến tê lưỡi, anh nhắm nháp nó và nhắm nháp cả sự ngọt ngào tình tứ mà cô vừa chịu ý anh bày tỏ trước đông người. Miếng kem này ngon nhất trong đời anh, Trúc thầm nghĩ vậy. Anh ngẩng cô đang chăm chỉ vào ly kem, sao mà dễ thương lạ. Ngẩng lên, cô nháy mắt với anh như ngầm bảo muốn kem vừa rồi dứt cho anh là quá đủ, bây giờ là phần của cô.

Anh buồn cười, chợt nghĩ ra trò mới để trêu cô. Anh chồm lên bàn:

- Hê ! Nhỏ ơi ! Anh mới có một phát hiện.

Thấy cô ngưng xúc kem, nhìn anh. Anh làm ra vẻ quan trọng:

- Một phát hiện về em. Anh đã để ý trong hơn chục lần em ăn kem trước mặt anh.

- Thì... sao? - Uyên ngạc nhiên.

- Người khác đâu có như vậy, mà em có mới kỳ, mới đáng gọi là phát hiện - Trúc cố nói dằng dai.

- Phát hiện gì? - Uyên sốt ruột.

Trúc nói như bặt mí:

- Thì khi em ăn kem đó, không hiểu tại sao, cái mũi em từ từ đỏ lựng lên, đỏ như là... như là...

Uyên trề môi, bác bỏ:

- Xạo ke ! Có ai ăn kem mà đỏ mặt bao giờ?

- Anh không nói mặt mà là cái mũi.

Uyên nhìn anh kỳ dị:

- Thật không?

Anh quả quyết:

- Thật mà. Không tin em lấy gương ra xem.

Ai mà lấy gương ra xem trong bàn ăn bao giờ. Uyên cứ ngờ ngợ với lời anh.

- Vậy... có dị lắm không? - Cô rụt rè sờ tay lên mũi hỏi.

Trúc lắc đầu:

- Không sao đâu. Ngó thấy ngờ ngợ hơn thôi. Có điều...

Thấy cô chờ đợi, anh nói như đang hoang lắm:

- Có điều, nhân dịp này, anh thấy cần đặt cho em một cái tên mới mà chỉ mình anh, người có công phát hiện, biết để gọi em thôi. Một cái tên rất dễ thương.

Nghi đây là một trò đùa của Trúc, cô không hiểu sao cô vẫn tò mò hỏi:

- Tên gì?

Anh trịnh trọng:

- Đẹp lắm. "Nhỏ mũi cà chua".

Uyên nghệt mặt ra trong khi anh phá ra cười ha hả.

Cô vừa tức, vừa quê vì biết ngay mình sắp bị anh cho vào xiếc mà vẫn ngớ

ngắn đi theo. Nhưng rồi cô cũng bật cười.

Trò đùa vẫn là trò đùa thôi mà.

Cái quán đầy những vị doanh gia nghiêm túc, kiêu cách bị phá vỡ không khí sang trọng, tĩnh lặng. Mọi người nhìn về bàn cô. Đây đó có vài đôi lông mày cau lại.

Trúc lờ đi, cứ tỉnh bơ cười sáng khoái. Uyên vừa cười vừa lắc đầu. Ly kem của cô bị anh phá bình đã tan mất rồi. Uống quá ! Lần sau, Uyên sẽ bắt anh đền cô hai ly mới được.

Đột nhiên, cô bỗng nhớ đến chuyện anh vừa nói. Có thật không nhỉ? Bộ cô ăn kem bị lạnh đến nổi đỏ cái mũi?

Nếu thật vậy, làm sao cô còn dám ăn kem nữa. Tưởng tượng cái mũi tự dung đỏ lựng trên mặt, chắc khó coi lắm.

Lại còn cái tên nữa.

"Nhỏ mũi cà chua"? Tên gì mà dung tục, gớm quá vậy.

"Nhỏ mũi cà chua"? Tên mới thấy mà ghê !

Dừng Nói Xa Nhau

Chương 14

Uyên hắt hơi mấy cái liên tiếp, vừa lúc Trúc mở cổng đẩy xe vào. Anh vội đi nhanh vào nhà.

Cô nằm khoanh co ro trên ghế bành, tay day day hai cánh mũi.

- Em bị cảm rồi - Anh tuyên bố.

Uyên gật đầu.

- Từ khi nào thế?

- Chiều hôm qua. Có lẽ tại mắc mưa.

- Lại trùm áo mưa đi bộ về nhà phải không? Trời mưa lớn thì đón Taxi cho rồi, em cứ ngông nghênh làm theo ý thích, không chịu giữ gìn sức khỏe gì hết.

Trúc nhăn nhó, anh sờ trán cô:

- Có lẽ sốt đấy. Anh vừa đi công tác xa về là em có chuyện rồi.

Uyên nói yếu ớt:

- Tại lúc đầu mưa ít, em tưởng không sao.

Anh nạt ngang:

- Không sao cái gì. Chứ không phải thấy mưa là khoái. Đi dưới mưa lãng mạn như thơ vậy, phải không? Nói cho em biết, trời mưa bây giờ không được ra đường, điện xẹt, cây đổ, xe tông, sét đánh... Cả đồng tai nạn, báo chí

đăng hoài mà cứ ỷ y. Dem mạng mình ra đùa sao?

Anh càng nói càng to tiếng, làm Uyên tự dung tui thân, cô sụt sịt khóc:

- Làm gì mà anh la mắng Uyên cả tràng vậy? Ở chỗ làm có người đòi đưa về, Uyên lại ngại anh ghen bậy, gọi Taxi thì bỏ mặt người ta quá. Uyên phải nói dối là anh đợi bên ngoài. Mặc áo mưa đi đại về, dọc đường mưa mới lớn dữ, chừng đó muốn gọi Taxi mà đâu thấy chiếc nào, đành phải run cầm cập, nhanh chân về nhà thôi. Người ta về nhà lạnh gần chết, ai thêm lảng mạn, lảng miếc thích đi dưới mưa như anh nghĩ.

Trúc ngượng ngùng, nghe mà thương cô quá, anh ngồi thụp xuống vỗ về:

- Thôi nín đi, anh xin lỗi.

Uyên quệt mũi, mếu máo:

- Khi không vào nhà sang sảng mắng người ta.

Trúc phì cười:

- Anh cũng đâu có muốn. Đi xa nóng ruột gần chết, đã nghi nghi là có cái gì. Về đến Sài Gòn là anh đến đây liền, đâu đã về nhà. Thấy em ỉu xiu như vậy hỏi sao không tức ?Thôi, cho anh xin lỗi, đừng khóc nữa.

Anh ôm lấy cô dỗ dành một lát, cô xem chừng đã chịu nín. Nhưng cái âm thanh sụt sịt làm cô khó chịu phải đẩy anh ra. Trúc cười và đưa cô hộp khăn giấy.

Trong lúc cô si mũi, anh đi vào phòng lát sau đem ra cái áo khoác. Uyên nhìn anh ngạc nhiên:

- Anh định làm gì?

Anh nói như ra lệnh:

- Mặc áo vào, anh đưa em đi bác sĩ.

Uyên co rúm người lại:

- Em không đi bác sĩ đâu. Bác sĩ thế nào cũng bắt chích thuốc.

Trúc ngạc nhiên.

- Bắt chích thì chích

Uyên la lên:

- Nhưng em không thích. Em ghét chích thuốc lắm, em sợ chích thuốc, cũng sợ luôn mấy ông bác sĩ.

Trúc như bị bất ngờ. Trời ơi, trưởng thành như Uyên mà lại sợ chích thuốc. Chích thuốc thì có gì đâu mà sợ. Vén móng ra, làm cái búp là xong chứ gì.

Anh thấy hơi khó hiểu "cái vụ này":

- Tại sao lại sợ chích thuốc? Vậy mấy lần cảm?

- Thì em chỉ uống thuốc thôi - Uyên nói như khóc

- Cũng thỉnh thoảng em bị cảm, ra nhà thuốc tây nói người ta bán là người ta biết bán thứ gì rồi. Đại khái cũng Aspirin, Paracetamol... rồi cũng khỏi.

- Khỏi sao được mà khỏi. Em ẩu quá, bệnh thì đi bác sĩ khám bệnh mới cho đúng thuốc, đúng liều lượng. Người bán thuốc chỉ có kinh nghiệm về được,

đâu có kinh nghiệm và kiến thức về bệnh lý.

Uyên ngoan cổ:

- Nhưng em vẫn khỏi đó thôi

Trúc trợn mắt:

- Em còn cãi hả? Khỏi là hên thôi. Uống đại bậy bạ là coi thường sức khỏe đó.

Uyên mím môi:

- Nhưng mặc anh nói gì thì nói em vẫn không đi bác sĩ đâu.

Trúc thở ra. Anh kiên nhẫn khuyên giải:

- Để anh đưa em đến cậu anh. Anh có ông cậu làm bác sĩ, ông cũng có phòng mạch riêng.

Uyên cương quyết:

- Em không đi.

Trúc nhăn mặt:

- Thôi mà, nhõng nhẽo sao Uyên? Em phải đi khám bệnh chứ! Dầm mưa cảm lạnh coi chừng viêm phổi đó.

Rồi anh chuyển tông rủ rê:

- Đi nhé, anh vào luôn phòng mạch với em cầm tay em. Ông cậu ruột của anh mà chích em đau, anh nghỉ chơi ông ra liền. Thôi mình đi ha, mặc áo vào đi.

Uyên quay người đi:

- Đã bảo là em không đi. Anh có thích chích thì đi đi, nhất định em không đi.

Trúc bực dọc thở khì khì. Anh hỏi cô:

- Thôi được, vậy sáng giờ em đã ăn gì, uống gì rồi?

- Cái trứng "la cốt", một ly trà nóng, một viên Aspirin - Cô kê khai.

Anh thờ dài:

- Em đau thế nào?

- Thì như bị cảm lạnh: đau cổ họng, mũi sẹt sẹt - Cô rờ tay lên trán - Hơi nóng

- Có nhưc đầu không? - Anh gạn hỏi.

Cô ngẫm nghĩ vài giây:

- Cũng... hơi hơi.

- Hơi hơi là sao? Em choáng váng hay là nhưc đầu thật? - Trúc nhú mày.

- Thì.. cũng có nhưc. Cô nói như cho qua.

Trúc nhìn cô nghi ngờ, chẳng biết cô có khai đúng không. Anh lắc đầu. Bệnh của mình mà còn ngờ nghệch, ba phải như thế. Anh cầm máy điện thoại và quay số. Đầu dây đang bận. Trúc kiên nhẫn chờ máy.

Uyên lại ách xì, rồi lại rút khăn giấy xỉ mũi.

Anh lầu bầu:

- Thật không hiểu nổi sao anh lại chịu em đến như vậy. Em thật kỳ cục. Bệnh

thì đi bác sĩ. Khám bệnh, chích thuốc có gì ghê gớm lắm đâu. Cứ em không đi, em không đi. Y như là con nít.

Uyên xoay lưng lại phía anh, như không thèm nghe. Vừa lúc đầu dây bên kia có tiếng nhắc máy trả lời:

- Alô!

Trúc nói ngay:

- Chào chị, tôi là cháu của bác sĩ, xin được nói chuyện với ông.

- Xin chờ máy - Đầu dây bên kia trả lời

Bỗng Trúc nhăn mũi:

- Uyên ơi, có mùi gì là lạ vậy?

Uyên ngóc đầu dậy, rồi la toáng:

- Nồi cháo, nồi cháo của em. Trời ơi chắc trào ra rồi.

Cô hấp tấp chồm dậy, loạng choạng chạy về nhà bếp khoá gaz. Trúc lắc đầu, cô nàng đoảng thật. Vừa lúc ông cậu trả lời máy:

- Alô, Trúc đó hả?

- Dạ, con đây. Cậu cho con làm phiền một chút. Bị cảm mưa, nhức đầu, sổ mũi và nóng lạnh thì uống gì cho dứt hả cậu?

Ông cậu hầm hừ:

- Ai bệnh? Con à?

Trúc không trả lời, anh lắp liếm:

- Thì cậu cứ nói đi.

Ông cậu kê liệt ra cả bốn năm tên thuốc, đính kèm với một thứ để chích,

Trúc chặn lại tức thì:

- Cậu đổi thuốc chích thành thứ gì uống đi. Laroscorbin uống nhé?

- Cũng được. Nhưng mà không phải con bệnh đó chứ, con đâu có nhát chích thuốc đâu?

Kẹp ống nghe bằng vai và cổ, Trúc hí hoáy chép lại toa thuốc, miệng thì trả lời ông:

- Con hỏi cho người bạn. Thôi được rồi, cảm ơn cậu.

- Khoan đã, khi nào thì con về Sài Gòn?

Trúc sực nhớ. Anh chưa về nhà, ông cậu cứ tưởng anh còn ở tỉnh. Anh cười:

- Sớm mà cậu, thôi con bye đây.

Anh cúp máy và đi ra nhà sau. Uyên đang tiu nghỉu bên nồi cháo nhỏ xúu đã trào ra quá nửa. Phần còn lại có lẽ không đầy chén. Cái bếp gaz nham nhở đầy những nước cháo, tha hồ mà lau.

Anh cười, phân công ngay:

- Em lấy gạo trong lúc anh lau bếp. Anh vo gạo và đặt nồi cháo lớn hơn. Em có nhiệm vụ giữ bếp, không được cho trào nữa. Anh đi mua thuốc cho em.

Khi anh về có lẽ cháo cũng sắp xong, tụi mình cùng ăn.

Nói rồi làm liền, Uyên nhìn anh thán phục. Thấy anh to con như vậy chứ vào

bếp cũng nhanh gọn ghê, chẳng bù cho cô vụng về hết nói.

Anh ra xe nổ máy, cô còn chạy vụt theo "nhấn nhủ":

- Anh nhớ mua chà bông hay trứng bắc thảo, ăn với cháo ngon lắm.

- Ủ - Anh cười - Bệnh không lo, ở đó lo ăn với uống.

- Có cần em phụ không? - Uyên hỏi trống

- Không cần đâu.

Chạy trở lên nhà, anh khuôn xuống một cái ghế để vào góc bếp, rồi kéo cô ấn xuống:

- Ngồi yên đây nhé, nghỉ mệt và chờ anh. Anh sẽ xong nhanh lắm. Cháo sắp sôi rồi đó.

Uyên mỉm cười, ngoan ngoãn nghe theo lời anh. Có mặt anh, đột nhiên cô cảm thấy mình lười biếng làm sao đâu.

Anh vừa nhanh tay cắt nhuyễn củ cải mặn, chợt nhớ ra điều gì, anh gọi cô.

- Uyên này!

- Gì anh?

- Khi nãy gọi điện cho ông cậu Út, anh thấy dường như... em để ống nghe không đúng vị trí

- Em gác máy đấy.

Anh ngừng tay mất một giây

- Sao vậy?

Uyên nhăn nhó:

- Thì cũng cái tên bệnh hoạn đó.

- Cũng vẫn giọng nói hôm trước à?

Uyên gật đầu:

- Liên tiếp mấy buổi tối rồi, em đâu có ngủ được yên.

Anh quay phắt lại nhíu mày:

- Ban đêm?

- Ừm, Uyên có vẻ không muốn anh nhắc đến chuyện này.

- Vẫn cũng cách quấy rầy cũ? - Trúc tiếp tục điều tra, trong khi vẫn lúi húi làm bếp.

Uyên mím môi, cô ngần ngừ một chút, rồi cũng trả lời:

- Tệ hơn trước. Hắn nói toàn những thứ rác rưởi - Cô ám ức - Thật là bệnh hoạn, điên khùng. Không biết sao hắn lại có số điện thoại của em, lại biết cả tên em.

- Hắn đã nói những gì?

Uyên lặng thinh, cô vẩn nhỏ mảnh khăn giấy trong tay.

Trúc lặp lại:

- Hắn đã nói điều gì với em?

Uyên ngoảnh mặt im lặng. Bỏ mặc cái chảo đang xèo xèo, Trúc bước lại ngồi thụp cạnh cô, anh bắt cô nhìn thẳng vào mình lay mạnh vai cô:

- Hấn đã làm gì? Em nói anh nghe xem? Tại sao giấu anh?

Đau quá với cái lay mạnh bạo của anh, trong khi đầu còn đang văng vát, cô bực mình la toáng lên:

- Nếu anh muốn biết thì đó là những lời tục tĩu bấy bạ, anh có nghe rõ không? Cứ hai, ba giờ khuya là gọi đến. Thật muôn mưa ra được. Em đang bị khủng bố tinh thần đến điên lên đây, anh còn hạch hỏi gì nữa hết?

Trúc buông cô ra. Anh giận run, nắm chặt tay đấm vào phần chân ghế cô đang ngồi, làm cô muốn xiềng niềng. Anh nghiến răng:

- Khốn kiếp thật!

Uyên im lặng. Cô nhìn anh đang trong cơn giận dữ chưa có chỗ bộc phát mà e sợ. Không biết là ai, tuy cô bị hành hạ mấy hôm mất ngủ, cũng tức tối, khó chịu, nhưng cô biết rõ tính nóng của anh nên cứ lo thầm. Anh mà biết là ai thì tên bệnh hoạn đó khó lành lặn.

Uyên đợi cho cơn thờ dốc của anh tạm dịu xuống, cô nhắc nhẹ nhàng:

- Coi chừng trên bếp khét kia anh!

Trúc hậm hực đứng dậy, lại đảo cái chảo củ cải. Anh có vẻ ngẫm nghĩ. Vài phút sau, anh tăng hăng hỏi cô:

- Em có nhiều bạn bè gọi điện đến không?

Uyên lắc đầu:

- Không nhiều. Thì anh nè, dì Thuần ở quán, đồng nghiệp ở Hội, còn có vài người bạn cũ nhưng đã lâu ít gọi đến.

Trúc gật đầu:

- Ăn xong, anh giúp em xin đổi số điện thoại ngay ngày hôm nay. Sau đó em hãy gọi điện thoại và cho số điện thoại mới. Chỉ có bạn thân và vài người cần thiết thôi nhé. Có số mới em sẽ yên ổn hơn. Còn nếu có gặp lại cú điện thoại như vậy nữa, anh sẽ nhờ cài hệ thống dò tìm, sẽ biết thẳng khốn đó là ai và ở đâu ngay. Chắc chắn là một trong những người có quen biết em.

Uyên mừng vì cách xử sự đã mềm mỏng hơn của anh. Có lẽ anh vẫn nghi là Minh, nên không muốn giáp mặt và cho kẻ đó thêm một cơ hội thoát. Một phần, có lẽ anh cũng nghĩ đến cô. Không biết là ai, có lẽ cô sẽ dễ chịu hơn để quên đi.

Trúc dọn thức ăn ra bàn, rồi dịu giọng:

- Thôi em cũng đói dữ rồi, phải không? Ngồi vào bàn, chúng ta sẽ cùng ăn cháo, để em còn uống thuốc nữa.

Uyên đến ngồi đối diện anh trong bàn ăn, đỡ lấy chén cháo anh múc cho cô, cô rụt rè nói:

- Trước đây có lúc em nghĩ đến đổi số điện thoại, nhưng bận bịu quá, và lại thấy mình vắng nhà cả ngày, nếu hấn có gọi, không ai nhắc máy hoài thì sẽ thôi không làm trò đó nữa. Ai ngờ hấn lại chuyển sang gọi ban đêm, em

đành phải gác máy trước khi đi ngủ hai hôm nay.

Trúc lắc đầu, ôn tồn:

- Máy điện thoại là để liên lạc. Tại sao mình lại phải gác máy? Bây giờ cách hay nhất là đổi số máy, trò đó sẽ không tái diễn nữa đâu. Em yên tâm nhé!

Uyên cười gượng:

- Cũng mong như vậy.

Trúc nhìn cô nhỏ nhẹ ăn, lòng chùng xuống. Cô yếu đuối và lạnh tính quá, tại sao tên khốn kiếp đó lại chọn cô mà quấy rầy? Mỗi lần anh đi xa cô là mỗi lần anh nóng ruột và không an tâm. Anh nén tiếng thở dài.

Uyên ngẩng lên:

- Gì vậy anh?

Anh nhìn cô rầu rầu:

- Anh.. anh không muốn xa em, nhưng tuần sau anh lại phải có việc đi xa.

Uyên mỉm cười. Tô cháo nóng đã làm đôi má cô tươi một tí:

- Anh kỳ quá. Công việc mà anh. Lo cho em quá coi chừng thất nghiệp. Vả lại, tuần sau em cũng đâu có mặt ở Sài Gòn.

Anh nhíu mày:

- Em lại đi đâu? Vả lại, em đang bệnh mà.

- Có một cuộc triển lãm tranh ở Đà Lạt của một cặp vợ chồng họa sĩ người Úc gốc Việt. Quê của họ Ở Đà Lạt, nên họ muốn mở triển lãm ở đó. Họ đã nhờ Hội Hỗ Trợ kiếm người lo tiếp khách và ngoại giao. Hội đã giới thiệu em. Em chỉ cảm thông, sẽ khỏi mà.

Trúc bật hỏi nhanh:

- Ông bà Tâm Nguyễn?

Uyên ngạc nhiên:

- Đúng rồi. Ủa, sao anh biết?

Anh cười lớn:

- Thì anh nhận thiết kế trưng bày cho họ chứ ai. Tuần sau anh lên Đà Lạt giúp họ. Họ là bạn của cha mẹ anh.

Uyên bị bất ngờ:

- Vậy sao?

Anh gật gù thú vị:

- Tội mình có duyên quá đi chứ.

Uyên nhớ lại mấy lần "có duyên" gặp mặt với anh trước đây. Cô tủm tỉm cười.

Chợt anh hỏi:

- Em nói tuần sau nhưng lúc nào? Thứ mấy?

- Thứ bảy. Chủ nhật khai mạc rồi, em phải có mặt ngày thứ bảy để làm qua khung cảnh và sắp xếp chương trình trước một buổi.

Trúc ừ ừ:

- Còn anh thì thứ ba. Anh thiết kế nên phải đi sớm.

Bỗng anh sáng mắt lên:

- À! Anh có cách rồi. Sao em không đi cùng anh ngày thứ ba. Ở đó anh sẽ làm việc ban ngày. Buổi tối sẽ đi chơi với em khắp Đà Lạt, tụi mình sẽ có những ngày thật đẹp.

Uyên phân vân:

- Chắc... không được đâu anh.

Trúc nhăn mặt:

- Sao vậy?

- Còn công việc ở cơ quan và quán...

Anh gạt ngang:

- Quán xá gì thì cũng để đó. Em có dì Thuần coi sóc rồi mà..

Anh lại đổi giọng thuyết phục:

- Em cũng có nói dì Thuần là người đáng tin cậy phải không? Đi nhỏ! Nghỉ vài bữa đi với anh đi. Cứ coi như em đi công tác cho Hội vậy mà. Thỉnh thoảng em vẫn đi xa, để quán cho dì Thuần, đâu có sao phải không?

Uyên ậm ừ, chưa dứt khoát. Anh buộc cô vào:

- Rồi, coi như OK nhé! Thứ ba anh đi bằng ô tô, sáu giờ sáng anh sẽ lại đón em. Vậy nhé.

Uyên phì cười với lời áp đặt, chuyên quyền ấy, cô đành để yên, không phản đối nữa. Anh hân hoan thấy rõ, nháy mắt với cô:

- Đem đồ đẹp nhé, anh sẽ chụp hình cho em ở thác Datala nè! Ở nhà thờ Con Gà nè! Ở...

- Hê! Stop lại đi - Uyên cười rũ rượi - Anh đi làm việc hay đi chơi vậy? Suốt cả ngày bận làm, họa chẳng có buổi tối, ai mà đi thác buổi tối bao giờ? Tối thui thì chụp được gì bây giờ.

Anh ghệt mặt ra:

- Ừ nhỉ.

Rồi như tính toán một cách mau lẹ:

- Để coi, có thể canh lúc nào thư thư, anh sẽ chuồn ra, rồi mình sẽ...

- Thôi đi ông tướng ơi - Uyên phản đối - Công việc là trên hết. Làm cho xong cái đã rồi đi chơi.

Trúc gãi ót:

- Ờ, để xem.

Uyên lắc đầu:

- Để xem, để xem cái gì? Anh vừa nói họ là bạn cha mẹ anh đó. Làm việc qua loa, họ buồn. Thôi đừng nghĩ trò ma mãnh nữa. Thuộc em đâu? Em ăn xong rồi.

Trúc sực tỉnh:

- À! đây.

Anh mở cái gói nhỏ, lấy mấy viên thuốc cho cô, hướng dẫn cách thức uống các cỡ sau, rồi trên cô:

- Chỉ có em là nhất đó nhé, bệnh nhân đặc biệt. không cần đi bệnh viện, không cần gặp bác sĩ, chỉ cần bốc máy gọi điện thoại Alô Alô là xong. Đây gọi là "khám bệnh từ xa "

Uyên cười. Cô đang uống ngụm nước cho trôi mấy viên thuốc nên bị sặc. Trúc lật đật chồm lại vuốt lưng. Dứt cơn sặc của Uyên, anh lại lật đật chạy đi lấy khăn giấy cho cô. Nước mắt, nước mũi tèm lem mà Uyên cũng còn thấy buồn cười cho bộ dạng hốt hãi của anh.

Đón lấy khăn giấy, cô chùi mũi và cảm thấy cuộc đời sao đáng yêu và đẹp quá.

- Có một người yêu mình, quan tâm đến mình đã là hạnh phúc. Mình cũng rất yêu người đó, lại càng hạnh phúc biết bao.

Giọng anh cất lên sau lưng cô:

- Em ơi, khăn giấy còn không? Chắc anh phải mua thêm quá. Em sì mũi suốt ngày kiểu này, thì hai hộp là ít.

Dừng Nói Xa Nhau

Chương 15

Uyên thả bộ về nhà, bước chân cô nhẹ tênh dù cô vừa trải qua một tuần làm việc rất căng trên Đà Lạt. Cô mỉm một nụ cười nhẹ nhớ lại lời ông Lâm Thanh sáng nay khi cô có mặt ở Hội để trình diện và báo cáo chuyến đi. Ông cho biết ông vừa nhận được điện thoại của ông bà Tâm Nguyễn, họ cảm ơn hội đã giới thiệu cô làm việc với họ, họ hết lời khen ngợi cung cách và hiệu quả làm việc của cô. Họ rất hài lòng về Tuần Triển Lãm diễn ra thuận lợi vừa qua.

Uyên vui thích với ý nghĩ sẽ khoe với Trúc thành tích mới của cô. Chắc chắn cô sẽ phải khao anh một bữa mới được, bởi vì nếu không có anh, để gì cô được họ ưu ái đến thế. Chỉ vừa khỏe sau trận cảm sốt, Uyên đã phải gắng hết sức mới làm tròn chương trình cô vạch sẵn. May nhờ có Trúc, anh đã giúp đỡ, góp ý cho cô và chăm sóc cho cô nữa.

Một tuần ở Đà Lạt, tội nghiệp anh! Cứ tưởng sẽ có thời gian trống rỗng cùng rong chơi, ai ngờ họ đều bận túi bụi, phần thì cô còn yếu sức, nên “chuyến đi chơi hạnh phúc” của anh biến thành những ngày làm việc chung. Anh tuyên bố với cô:

- Ban ngày anh bận làm, em cũng phải đi theo anh. Có em ở cạnh, anh sẽ

làm việc tốt hơn, sáng tạo hơn.

Thế là mặc dù phản đối, nhưng cuối cùng cô đành phải nghe theo lời anh. Riết rồi nhóm thợ của anh cũng quen mặt và trở nên thân thiện với cô, quen mặt với bóng dáng cô quần quanh đây đó.

Đến những ngày khai mạc, cô phải làm việc, anh ngoại giao với ông bà Nguyễn sao đó, để rồi lại đặc ý nói với cô:

- Thời giờ em làm việc anh cũng sẽ có mặt gần đó, anh sẽ giúp đỡ em. Hai bác Nguyễn cho phép rồi.

Vậy đó, thay vì ngao du, họ lại quần quít, nâng đỡ nhau trong công việc. Triển lãm kết thúc, anh đòi ở lại vài ngày, nhưng Uyên quá nóng ruột cho quán. Cô đã bỏ mặc Hoài Hương hơi lâu, phải trở về coi sóc. Trúc cũng chiều ý cô, nhưng lại bắt cô hứa nếu có dịp, sẽ dành cả tuần trở lại Đà Lạt cùng anh.

“Mình đãi anh gì bây giờ?” Cô tự hỏi.

Sau cùng, cô quyết định đi mua thức ăn và tự mình xuống bếp nấu vài món cùng nhau ăn.

Cô rẽ vào một siêu thị. Thoạt đầu, Uyên mua thịt bò thật ngon cho món beapsteak, nhưng khi đi ngang qua khay đựng tôm, những con tôm càng còn tươi nguyên với màu sắc ngon mắt làm cô do dự, cuối cùng cô chọn hai con thật to. Vài loại rau, đậu, mấy hũ sauce...

Thế là xong. Cả một bữa ăn thịnh soạn dành cho hai người.

Những túi và bao làm cô tay xách nách mang trông thật vụng về. Chưa kể một bó hoa lạ mà cô thấy thích nên mua với ý định cắm trên “bàn tiệc” của hai người. Tất cả những thứ ấy làm cô lọng cọng khi đẩy cửa ra, đến nỗi trượt chân, va vào một người khách từ ngoài bước vào.

Cái ngã đau điếng làm cô chưa kịp hoàn hồn thì một giọng nói cất lên giận dữ:

- Hết chỗ đi sao lại đâm sầm vào tôi, thật là xúi quẩy, lôi thôi.

Uyên ngẩng phắt lên sững sờ, cô như chết trân trước một điều khủng khiếp vừa sáng tỏ trong cô, khi cô vừa nghe ông ta cất giọng.

Người đàn ông ấy cũng bị bất ngờ. Ông ta lựng khựng mất một lúc trong tiếng ồn ào của những người xung quanh. Nhân viên siêu thị chạy đến nhặt giúp Uyên mấy gói đồ và đỡ cô đứng lên.

Ông tỏ ra bối rối, ngần ngừ bước lại gần cô:

- Tôi...xin lỗi Uyên...

Uyên lùi lại như chạm phải lửa. Cô quay mình bước đi. Ra khỏi cánh cửa, Uyên lao đi như chạy, như muốn thoát khỏi con người đó.

Ông ta đuổi theo cô, kịp túm lấy cô ngay một ngã rẽ.

- Uyên, hãy dừng lại. Tôi muốn...

- Im đi! – Uyên kinh tởm la lên – Ông cú đi, đừng đụng vào tôi, ông muốn

gì ở tôi?

Cô quẫy tay, cố thoát khỏi bàn tay lạnh lẽo, xương xẩu của ông ta.

- Buông tôi ra. Tôi ghê tởm ông, đồ sâu bọ, bệnh hoạn. Ông rút đi.

Ông ta vẫn thở hổn hển, giữ rịt lấy tay cô:

- Đừng Uyên, tôi chỉ muốn gặp em, muốn nói chuyện với em, tôi muốn...

Vài người hiếu kỳ đưa mắt nhìn sự dằng co và ồn ào của họ. Uyên hét lên cầu cứu:

- Bỏ tay tôi ra, không tôi báo cảnh sát. Cứu tôi với!

Tiếng hét loạn của cô làm hấn sợ hãi, vội buông cô ra và vụt lẩn nhanh vào một con hẻm gần đó.

Người đi đường dừng lại hỏi han cô, nhưng Uyên không thể nói gì, chỉ lắc đầu khiếp đảm nhìn về hướng hấn bỏ đi.

- Cô có sao không? Hấn định cướp đồ của cô à? - Một người ân cần hỏi.

Có giọng xâm xì:

- Chắc không phải đâu. Ăn cướp ai lại ăn mặc lịch sự, sáng sủa như vậy bao giờ...

Mặc họ bàn cãi, Uyên len qua đám người, đi vội về nhà mình trong cơn hốt hơ, hốt hải. Tai lưng búng những âm thanh ám ảnh đáng sợ.

Uyên không biết bằng cách gì và nghị lực nào cô có thể về nhà được. Vứt vội những túi hàng xuống nền gạch, cô khóa cửa và chạy vào phòng. Dựa lưng vào tường, Uyên thở dồn. Rồi mệt mỏi và đuối sức, cô ngồi bệt xuống sàn. Bây giờ mới là lúc cơn uất ức bùng dậy, cô úp mặt vào đôi tay và khóc nghẹn ngào.

Tại sao lại là hấn? Một con người cô không bao giờ muốn gặp lại. Hấn đã gọi cho cô nhớ đến một cơn đau trong đời. Một cơn đau đã đi vào ác mộng mà thỉnh thoảng vẫn ám ảnh cô. Một cơn đau đến tê dại, nhức nhối về tinh thần và cả đau đớn về thể xác. Uyên khóc đến khốn khổ, khóc như cho cả những ngày tháng buồn tủi, lặng lẽ, vô hồn trước kia, khóc như cho số phận đã định sẵn của đời mình. Cô đã muốn quên, đã tưởng quên, mà bây giờ phải cay đắng nhận ra rằng dễ gì quên được.

Nước mắt cô lại chảy trào trên má, trên môi, như những giọt lệ hoang cứ lăn mãi, lăn hoài theo sự cô độc, buồn tênh của tâm hồn.

Đừng Nói Xa Nhau

Chương 16

Trúc đến. Cái khóa ở cửa và đồ đạc vứt bừa bãi trên nền nhà làm anh hốt hoảng, anh vội vàng tìm Uyên.

Khi anh thấy cô, cô đang ngồi thu người ở góc phòng trong bóng tối sẫm của buổi chiều đang dần chuyển sang đêm.

Chậm rãi, anh khẽ bước đến bên cô và ngồi xuống.

- Uyên! - Anh gọi.

Cô ngẩng lên, mắt lạc thần.

Anh cầm lấy bàn tay cô, dường như cô hơi giật mình. Bóp khẽ lấy bàn tay mềm của cô, anh nhẹ giọng hỏi :

- Có chuyện gì vậy Uyên?

Cô mệt mỏi lơ ngơ nhìn anh không trả lời.

Trúc thở dài. Luồn tay qua người Uyên, anh bế cô lên giường.

Khi gương mặt cô chạm vào bờ vai anh, Uyên nhắm mắt lại và mềm người ra. Trúc đặt cô xuống gối, vén mấy sợi tóc rũ rượi của cô cho gọn, kiên nhẫn ngồi chờ ở cô một câu trả lời.

Thấy cô trong tình trạng này, anh đau lòng quá. Phải có một việc gì khủng khiếp lắm mới làm Uyên mất hồn như vậy.

Chiếc đồng hồ điện tích tắc trên tường. Trúc vẫn yên lặng chờ đợi.

Hồi lâu. Uyên mở mắt ra, bóng tối làm cô chưa nhìn rõ được xung quanh.

Trúc đưa tay

bật ngọn đèn ngủ. Uyên giật mình suýt thét lên. Anh vội ngồi bên cạnh :

- Anh đây, Uyên! Anh đây mà.

Trúc kêu lên khẽ. Uyên thẳng thốt nhìn anh, con hãi sợ dần đẩy lùi.

- Em sao thế? - Anh nhỏ nhẹ hỏi.

- Em... em sợ quá. Xin lỗi anh.

- Em sợ cái gì? - Vẫn cố kèm giọng, anh hỏi cô.

- Hấn!

Trúc nhăn mặt :

- Hấn là ai?

Uyên chống tay ngồi dậy, cô cười buồn :

- Trúc ơi! Em đã biết hấn là ai.

- Em muốn nói gì?

Trúc nhúm mày. Đột nhiên anh nhớ tới cái tên khôn khiếp mà anh đang tìm kiếm.

- Em nói... về những cú điện thoại...? - Anh hỏi nhanh.

Uyên gật đầu.

Im lặng đôi chút, rồi cô nặng nhọc nói :

- Hấn là một tên bác sĩ mà em chỉ một lần gặp mặt. Một lần duy nhất trong đời, nhưng lại là một lần ở địa ngục.

- Hấn đã làm gì em?

Giọng cô đều đều :

- Lúc đó, em có thai với Minh. Phát hiện được mình sắp làm mẹ, em mừng

phát điên lên được.

Cô nhắm hờ mắt lại:

- Khoảnh khắc ấy đó thật là hạnh phúc, những ngày tháng sau đó cũng vậy, em cười nhiều và cảm thấy rất yêu đời. Em ngây thơ vẽ ra cho mình một bức tranh mà em hằng ao ước : Có một đứa con xinh xắn, được làm vợ, làm mẹ trong một gia đình nhỏ, một gia đình của riêng em. Bức tranh thật đơn sơ nhưng với em, đó là hạnh phúc.

Trúc lần tìm bàn tay cô. Tim anh như thất lại trước cái giọng đều đều, buồn bã của cô khi cô nói về ước mơ nhỏ nhoi của mình.

Cô cười khan :

- Nhưng anh có biết Minh ra sao khi anh ta được biết không? Im lặng. Chỉ im lặng khi nghe em hỏi hộp báo tin. Em là một đứa con gái ăn ở với anh ta không hề có danh phận gì. Một đứa con gái mà anh ta dễ dàng sở hữu suốt mấy năm trời chỉ với số tiền bỏ ra đúng thời điểm. Loại con gái ngốc nghếch như vậy, anh ta dễ dàng có mà, cần gì phải đeo cái gông chì cho sớm, cho vương bận.

Cô lắc đầu, nói với Trúc :

- Anh thấy đàn bà con gái như em ngu ngốc chưa? Khi người ta có mình rồi, người ta sẽ nghĩ mình dễ dàng quá, người ta sẽ rẻ rúng mình ngay. Minh cũng vậy. Anh ta đã sử dụng em trong một thời gian dài với vị trí thứ yếu. Còn em, thật ngu khờ khi luôn hy vọng sẽ có một cái đám cưới, một mái gia đình.

Uyên lại cười. Tiếng cười nắc nhen như tiếng khóc.

Trúc ôm lấy cô vào lòng, như an ủi cô. Cô dựa vào anh nhớ lại :

- Rồi Minh đưa em đến cái phòng mạch ấy. Cái phòng mạch địa ngục em không thể nào quên. Ở đó, Minh đã lật bài của anh ta lên, anh ta thí đứa con của em. Cuộc đời và sự nghiệp anh ta sẽ còn to lớn hơn, vang danh hơn nữa, anh ta nói không thể trói buộc, vướng mắc với chuyện ngoài ý muốn này.

Cái thai cần phải bỏ.

Cô ứa nước mắt :

- Anh ta còn nói bởi vì em cho anh ta biết quá trễ, đã ba tháng rồi, nên anh ta phải nhờ một người quen. Mặc cho em kêu nài, van xin cho phép em được giữ lại đứa bé, Minh vẫn lạnh lùng giữ nguyên ý định. Đó là một tối mưa dầm, em còn nhớ rõ. Anh ta ép buộc em nằm lên bàn, tên bác sĩ đã đợi sẵn...

Nước mắt Uyên chảy dài, đôi vai cô run rẩy :

- Lúc đó, thất vọng vì Minh, vì giấc mơ bao ngày tan vỡ, em đã mù mẫm cả người, mặc họ chuẩn bị. Nhưng cho đến khi thành linh, em bừng tỉnh, hiểu ra tội ác họ sắp làm, họ muốn em giết con em, em phải ngăn họ lại. Em định phải ngăn họ lại.

Uyên la lên bằng giọng kích động. Nhận thấy cô quá hoảng loạn với hồi

tưởng, Trúc vội nắm lấy tay cô vỗ về :

- Thôi được rồi, đã qua rồi Uyên. Em đừng kể nữa. Anh hiểu mọi chuyện rồi.

Cô giăng ra hét lên :

- Không, anh không hiểu gì cả. Anh không biết nó đáng sợ ghê gớm đến độ nào, cái đêm đó. Hãy để em nói, em đã muốn quên, nhưng hấn bắt em nhớ lại. Thì vâng, em sẽ nhớ lại, nhớ thật đầy đủ, thật mạch lạc.

Trúc đành để cô nói. Anh chỉ hy vọng nói xong, cô sẽ nhẹ bớt đau khổ, uất ức.

Cô chùi nhanh nước mắt :

- Vậy đó, quyết định giữ lấy cái thai nên em vùng dậy. Cả hai gã đàn ông đó vội túm lấy em đè trở xuống. Họ rất mạnh tay - Cô nức nở - Mạnh tay lắm. Minh thì luôn miệng kêu gọi em hãy ngoan ngoãn, còn hấn, tên bác sĩ đó, tuy gió mưa sấm sét bên ngoài rất to, nhưng em vẫn nghe rõ hấn chửi thề. Hấn chửi mắng em rất tục tằn, chỉ hai ba câu thôi, và vì Minh đã giữ được em, anh ta hối hấn. Thế là hấn bắt đầu làm việc.

Cô bắt đầu tức tưởi :

- Hấn đã làm em đau, đau lắm. Ngoài nỗi đau tinh thần vì không giữ được mầm sống của mình, thể xác em cũng như tan vụn ra với đôi tay ác quỷ của hấn. Đau quá, em cứ thét lên, thét mãi, để rồi em ngất đi. Khi tỉnh dậy, em thấy mình phải nằm bệnh viện, em đau hàng tháng trời, trong phòng chăm sóc đặc biệt. Minh năn nỉ em xác nhận lời khai của anh ta với bệnh viện là em tự đi phá thai lậu ở những bà mụ giả danh.

Cô cười khan:

- Thoạt đầu, em không hiểu chuyện gì xảy ra, em đòi hỏi được biết cái gì mập mờ như vậy, tại sao em lại nằm bệnh viện, tại sao tên bác sĩ đó biến đâu. Cuối cùng, Minh đành thú nhận với em. Kiên, tên bác sĩ ấy hấn đồ lỗi tại em vùng vẫy nên hấn đã có sơ sót

Cô khóc đờn đau:

- Anh có thể tin được không? Hấn đã lấy thai ra mà không hề chích một giọt thuốc tê, và hấn không mang cả bao tay...

Trúc kinh hoàng nhìn Uyên. Cô đã chịu đựng cơn đau khủng khiếp đến thế nào, bây giờ anh hiểu được.

- Hai tháng trời nằm liệt trên giường bệnh với hồ sơ bệnh lý là bị nhiễm trùng, bị xuất huyết... đủ cả, và cuối cùng khi ra viện, người ta đã tội nghiệp báo với em rằng do việc bị thương tổn nghiêm trọng, em sẽ khó có con sau này.

Trúc quỳ xuống ôm lấy cô, ôm thật chặt, như muốn chia sẻ nỗi đau của cô :

- Anh có hiểu điều đó nghĩa là gì không?

Uyên sụt sùi:

- Đứa đầu tiên của em đã mất rồi, em lại còn một bản án treo khủng khiếp khác cho suốt cuộc đời đàn bà không con. Trời ơi! Không con. Giấc mơ của em, hạnh phúc của em tan vỡ mất rồi, vỡ nát cả rồi. Muôn đời em căm thù hấn, tên ác quỷ.

Trúc lặng cầm ôm chặt lấy cô, anh nghiến răng lại, nước mắt cũng đã lăn thành dòng. Tội nghiệp Uyên quá, Uyên của anh.

Cơn nức nở của Uyên làm anh đau xót. Anh nghẹn lời vỗ về cô :

- Được rồi, qua rồi Uyên, đau khổ của em đã qua rồi. Nín khóc đi, em bình tĩnh lại.

Như thấy cô dịu bớt, anh nâng gương mặt cô lên, đôi mắt cô sưng húp, ảm đạm. Anh nói rõ ràng giọng đầy xót xa :

- Anh vẫn ở đây, ở bên em. Anh hiểu nỗi đau của em, ước gì anh có thể xẻ chia bớt được.

Uyên dựa vào anh, cô vẫn còn thút thít. Họ im lặng, anh phủ lấy cô chờ che và cô nằm yên trong lòng anh tin cậy.

Lát sau, tiếng khóc của Uyên nhỏ dần, Trúc nhẹ nhàng vén lại mớ tóc rũ rượi của cô bằng một tay, tay kia vẫn giữ lấy cô, tựa đầu cô lên vai anh.

Uyên mở mắt ra, cô vô thức đưa tay lên sờ gò má của anh :

- Anh đã khóc à?

Trúc không trả lời, anh cúi xuống hôn lên má cô nhẹ nhàng, nâng niu.

- Đừng buồn nữa nhé Uyên. Anh luôn bên cạnh em.

Cô nhìn anh và gật nhẹ đầu.

Anh đỡ cô đứng lên, vén gọn lại tóc tai cô. Đột nhiên chuông điện thoại lại đổ. Uyên giật mình hoảng hốt. Trúc vội trấn an :

- Không sao đâu em, chỉ là điện thoại thôi mà.

Cô vẫn ôm chặt lấy anh :

- Là hấn đó.

Anh nhìn cô :

- Em muốn nói...

Uyên la lên :

- Là hấn đó, tên bác sĩ ác quỷ, chính hấn là chủ nhân của những cú điện thoại khốn nạn đó, chính hấn!

Trúc vội xoa dịu cô :

- Bình tĩnh nào Uyên. Em bình tĩnh nào. Chúng ta đã thay số điện thoại rồi mà, phải không? Có lẽ là di Thuần thôi.

Uyên vẫn lắc đầu. Chuông vẫn kiên nhẫn đổ từng hồi.

- Được rồi, nếu em vẫn còn sợ thì anh nhắc máy nhé. Đừng sợ, không có gì đâu.

Đỡ lấy Uyên ngồi lên giường, Trúc xoay lại cầm ống nghe lên.

Đầu dây kia im lặng, như chờ đợi giọng chủ nhân của máy điện thoại.

Trúc quyết định không trả lời, không chào, chỉ giữ lấy máy áp vào tai và lắng nghe.

- Uyên đó hả? Phải Uyên không?

Cuối cùng rồi đầu dây bên kia cũng lên tiếng. Trúc căng người ra. Không phải giọng dì Thuần, không phải đàn bà. Đó là một thứ âm thanh khò khè, vừa nói vừa thở vào máy như một kẻ bị kích động. Một giọng rin rít như loài rắn rình mồi.

- Em đừng cúp máy, đừng sợ tôi. Tôi chỉ muốn gặp em, tôi... tôi muốn gặp em. Hãy để tôi gặp em, đừng sợ hãi tôi, đừng trốn lánh tôi. Tôi sẽ tốt với em mà. Tin tôi đi Uyên, em là thiên thần của tôi. Đừng bị hoen ố bởi những tên đàn ông nào khác, em sẽ là của tôi, của tôi. Tôi sẽ...

Trúc thả chiếc ống nghe rơi đánh cạch xuống sàn nhà. Uyên nghiêng người nhìn anh lo sợ. Cô không hiểu gì hết. Sao anh không nói cho cô biết ai đang nói điện thoại? Sao anh lại lặng thinh như thế?

Trúc vẫn ngồi bất động.

Anh bàng hoàng vì những gì mình vừa được nghe. Anh không làm gì cả. Không cảnh cáo, chửi mắng, đe dọa gì hắn. Bởi vì anh không biết làm gì. Bởi vì anh không thể tin chuyện này là sự thật.

Dừng Nói Xa Nhau

Chương 17

- Anh! anh sao vậy?

Trúc giật mình quay lại, anh gượng nở nụ cười với Uyên:

- Anh không sao.

Cô nhìn anh nghi ngại :

- Có chuyện gì sao anh?

Trúc vội lắc đầu hươ tay :

- Đâu có gì, đâu có. Chỉ tại... Ồ, tại anh đang suy nghĩ về một vài việc cần phải làm.

Uyên vẫn dăm dăm dõi trên gương mặt anh. Cô biết chắc đã có việc gì xảy ra cho anh hoặc cả cho cô. Tuy anh nói không có, nhưng đôi mắt anh đã tố cáo anh vẫn giấu cô một điều gì đó.

Đã mấy ngày rồi, kể từ cái đêm cô đau đón hồi tưởng, anh đến nhà cô hầu hết thời giờ trong ngày, nhưng thái độ của anh rất kỳ lạ. Anh vừa lẩn quẩn cạnh cô như muốn quan tâm, bảo vệ cô khỏi một tai họa mơ hồ nào đó, lại vừa mất hồn, đắm chìm vào những suy tư thầm kín riêng mà cô đoán có lẽ

rất khó khăn, rồi rắm.

Anh vẫn ngồi đối diện cô, trong quán caphe, nhưng tâm trí lại đi lạc tận đâu đâu. Cô nhìn xuống tay anh, anh khuấy cái muỗng nhỏ đều đều trong tách, này giờ anh chưa nhấp môi. Cứ khuấy như thế mãi mà không biết được rằng mình đang khuấy một ly cafe chưa có muỗng đường nào.

Uyên mím môi? Cô quyết định phải hỏi anh cho ra lẽ

- Anh! - Cô gọi khẽ

Trúc vẫn suy tư

- Anh! - Cô lại gọi lớn hơn.

Trúc giật mình sực tỉnh. Uyên lắc đầu, cô chỉ cách anh một vài gang tay, vậy mà...

- Chuyện gì vậy Uyên?

Bây giờ anh mới hỏi cô, có lẽ chỉ mới nhận ra mình đang ở đâu và ai đang ngồi trước mặt.

Uyên tức giận, vụt đứng dậy bỏ ra khỏi quán. Trúc hốt hoảng chồm người lên định đuổi theo, nhưng anh bồi nhanh tay chặn anh lại nhắc thanh toán tiền.

Trúc luống cuống cúi đầu vào tay anh bồi rồi phóng mình đuổi theo Uyên. Hết cả con phố, anh mới bắt gặp lại dáng Uyên phía trước. Anh mừng rỡ nhanh chân vượt qua và chặn cô lại.

- Anh bỏ ra, để tôi đi - Uyên gần giọng.

Uyên gạt tay anh ra nhưng Trúc nhanh hơn, anh túm lấy cô và đẩy về phía bậc tam cấp của toà nhà gần đó.

- Em sao vậy Uyên? Có chuyện gì vậy? Tại sao em lại giận anh? - Anh hỏi cô.

- Câu này tôi hỏi anh thì đúng hơn. Tôi thì không có chuyện gì, nhưng anh thì có, tôi biết chắc như vậy - Cô giận dữ.

Anh đánh trống lảng :

- Em nói gì lạ vậy? Tự dưng lại nhõng nhẽo, hờn giận anh sao? Anh chỉ...

- Anh Trúc! - Cô gọi lớn hơn - Anh Trúc!

Anh ngừng lại câu nói dối sắp thốt ra, và im bật.

Cô nheo mắt chăm chú vào anh, và nói:

- Có phải anh đã từng nói anh sẽ luôn bảo vệ em, yêu thương em, và chia sẻ với em những vui buồn, khó khăn, hạnh phúc trong cuộc sống. Có phải như vậy hay không?

Chờ cái gật đầu của anh, cô ngăn anh phân bua với mình và chậm rãi cô nói từng tiếng một :

- Hãy cho em biết anh đang nghĩ gì? Anh đang muốn làm gì? Anh có thể nói thực cho em biết không? Chuyện gì đã xảy ra với anh vậy, trong mấy ngày nay? Tại sao cứ giấu em?

Anh im lặng nhìn cô thật lâu. Sau cùng anh thăm thì :

- Anh muốn lấy em làm vợ.

Im lặng.

Uyên chớp mắt, đã mấy giây trôi qua, cô như chưa hiểu.

- Anh... nói gì?

Anh nói rõ ràng hơn :

- Anh muốn lấy em làm vợ. Nhận lời nhé Uyên. Chúng mình lấy nhau đi.

Uyên ấp úng :

- Như vậy... có nghĩa là... anh cầu hôn?

Trúc nhìn cô yêu thương :

- Phải rồi, anh cầu hôn em đó. Thế nào? Trả lời anh đi chứ.

Uyên nhoẽn miệng cười rạng rỡ. Nụ cười của cô chính là câu trả lời đẹp nhất. Trúc mỉm cười, anh chồm tới khẽ hôn lên môi cô.

Uyên sung sướng thăm thì :

- Anh nói thật nhé, anh sẽ yêu em mãi.

Trúc gật đầu, kéo nhẹ cô vào lòng, anh lập lại :

- Lời anh nói là sự thật, anh rất yêu em, yêu mãi mãi.

Uyên thở nhẹ, má cô đỏ hồng, môi diễm một nụ cười hạnh phúc.

Riêng Trúc, tựa cằm vào tóc Uyên, anh nhắm mắt gọi thăm :

"Hãy tha thứ cho anh nhé Uyên, đành phải giấu diễm em... "

oOo

Hơn bảy giờ tối, nhận thấy đã hết khách đến thăm bệnh, Kiên đóng cửa phòng mạch, đi về nhà.

Ngồi phịch xuống nệm ghế trong phòng khách, chưa kịp uống ly nước cam người giúp việc đem ra, bà vợ ông đã xuất hiện ở cầu thang:

- Ông đã về rồi à?

Kiên ậm ừ. Bà ra hiệu :

- Ông lên phòng đi, tôi cần nói chuyện với ông gấp.

Cố nén bức bối, ông chậm chạp đi lên phòng.

Đợi ông vào, bà vợ đóng kín cửa và đến ngồi gần ông. Ánh đèn trong phòng chiếu nghiêng, gương mặt bà như có nhiều mưu toan gì đó. Ông nén tiếng như thủ thế và chờ đợi.

- Ông tính sao về thằng Trúc?

- Thằng Trúc...

Ông ngập ngừng không biết nói sao. Đã hai ngày nay rồi, ông không thể làm gì cho trọn vẹn vì cứ nghĩ tới nó. Nghĩ đến nó và thái độ đáng lo ngại của nó.

Chiều tối hôm kia, khi vợ chồng ông đang ngồi xem TV thì nó về nhà. Còn đang ngạc nhiên vì thường nó đâu về sớm đến thế, nó lại cất tiếng yêu cầu ông và vợ lắng nghe nó đến năm phút.

Rồi đợi sau khi ông tạm tắt TV, nó cất giọng báo tin :

- Con sắp lấy vợ.

Ông và vợ nhìn nhau, sửng sốt. Bà Thúy, vợ ông buột miệng :

- Gì lạ vậy? Cậu muốn lấy ai? Nó là đứa nào? Sao trước giờ chưa từng...

Trúc nói rõ ràng, chậm rãi :

- Đã quyết định rồi thì lý đầu bàn cãi nhanh hay chậm.

Rồi nhìn thẳng vào mắt ông, nó nói dần từng tiếng :

- Cô ấy tên là Phạm Trúc Uyên. Và, xin cho con được nói lời xin lỗi, vì một lý do riêng rất tế nhị, chúng con sẽ tự đứng ra làm lễ cưới. Cô ấy không có thân nhân, nên vai trò của cậu mợ, thay vì đại diện đàn trai, nay xin cho phép con lược bỏ đi để đồng điệu và giản đơn thủ tục.

Nói xong, nó còn im lìm ngồi đấy nhìn chằm chằm ông.

Ông đã suýt giật bắn người lên khi nghe được tên cô cháu dâu tương lai, nhưng ông còn kinh hoàng hơn khi chạm phải ánh mắt nó.

Nó đã biết? Trời ơi, nó đã biết. Nhìn cặp mắt nó kia, đầy khinh bỉ lẫn ghê tởm. Ông ngồi chết trân trong nhục nhã, xấu hổ.

Bà Thúy, vợ ông the thé :

- Cậu nói vậy nghĩa là sao? Ý cậu muốn gì khi nói như vậy?

Nó điềm tĩnh ngắt lời bà :

- Con chỉ báo qua cho cậu mợ biết. Tất cả, con vừa nói rồi. Vậy thôi! Con sẽ gửi thiệp cho cậu mợ biết sau

Rồi nó đứng dậy cảm ơn ông bà đã nghe nó năm phút, nó đi lên lầu, về phòng.

Suốt đêm hôm đó, ông không ngủ, và đã hai ngày nay, thỉnh thoảng đùng mắt nó sáng sớm hoặc chiều tối, dù nó không hỏi đến ông, nhưng ông vẫn thấy nặng nề, khó thở.

Nó không nói gì với ông, cũng chẳng trả lời những câu xiên xéo chửi rủa của bà Thúy. Nó chỉ nhìn ông.

Ánh mắt lạnh lùng của một con giận dữ bị dồn nén. Ánh mắt như một lời cáo buộc tư cách của cậu nó, như một lời cảnh cáo, nếu ông giờ trò tổn hại đến cô vợ tương lai của nó lần nữa trong suốt cuộc đời, ông sẽ không yên với nó. Ông rùng mình. Đã hai ngày rồi, ông cứ tưởng hai năm dài. Ông cứ khổ sở với câu hỏi : Tại sao nó không lấy ai khác, mà chính lại là Trúc Uyên? Tại sao nó lại quen biết cô ta, trong khi nó về đây chỉ hơn năm trời. Và còn nữa, tại sao nó lại biết được sự thật đó?

Trúc Uyên! Ông thầm gọi tên cô. Ông còn nhớ rõ cái đêm đó, cách đây hai năm, cái đêm ông nhận lời giúp Minh trực giọt máu của anh ta ra khỏi thân thể cô người tình trẻ tuổi, khờ khạo một cách tình lẽ đó.

Dù là trước đây ông đã có gặp cô từ xa trong những buổi tiệc đông người, cô cũng thu hút ông một cách đặc biệt và mãnh liệt, nhưng lần này lại là một cô

Trúc Uyên bằng xương bằng thịt rất gần, mà bàn tay xương xẩu của ông có thể chạm vào da thịt cô được.

Cô nằm đó rũ liệt người sau khi nghe Minh tàn nhẫn quyết định cái chết của cái bào thai. Ông cứ lơ ngơ vụng về giữa đôi găng tay và lọ còn mãi, như không dám chạm vào cô, không dám làm kinh động cô.

Cho đến khi cô bỗng vùng dậy phản kháng để bỏ chạy, ông và Minh phải khó khăn lắm mới đè đặt được cô xuống. Nhìn thấy cách Minh giữ chặt thân người cô, ông bỗng thấy cô như đáng khinh, như xấu xa tột cùng.

Ông như muốn hoá điên lúc đó, lập tức hành hạ cái bào thai, và cả cô nữa với những cơn đau trong gào thét. Ông đã làm bằng cả đôi bàn tay trần vì đôi găng đã vượt ra để giữ cô cho chặt hơn trước đó.

Ông tấn công cái thai. Chính vì nó mà Trúc Uyên trần tục trước mắt ông, cô không thể là niềm ham muốn thu hút ông với cái thai này, chứng tích của những năm tháng sống với Minh, một thằng đàn ông không xứng với cô.

Tai ông nghe rõ tiếng cô gào thét đau đớn, xen lẫn tiếng gió mưa âm ỉ bên ngoài, nhưng ông vẫn cứ điên cuồng, vì ông càng muốn làm cô đau đớn hơn để trừng phạt cô, cái tội không giữ mình trinh bạch...

Chỉ cho đến khi máu loang đầy, ông mới tỉnh cơn điên rồ của mình, mới nhớ ra ông không hề chích cho cô một mũi thuốc tê nào trước đó. Ông đã hoảng hốt gọi Minh đưa cô đến bệnh viện, lúc ấy cô đã ngất đi rồi.

Ông run rẩy gục đầu vào tay khi nhớ lại. Có tiếng bà vợ ông cao giọng nói làm ông giật mình :

- Ông làm gì cứ rũ như gà mắc nước vậy? Có nghe tôi nói gì nãy giờ không? Ông nhìn lại bà vợ, chưa kịp nói, bà đã lại lên tiếng :

- Mấy ngày nay tôi nghĩ hoài mà chỉ sáng ra được giả thiết đó thôi. Nhất định là nó muốn lấy lại ngôi nhà này, nó muốn gạt mình đi nơi khác để làm đám cưới mà nó nói không cần thân nhân. Đám cưới xong, nó sẽ giữ luôn ngôi nhà này, đừng hòng chúng ta trở về đây được nữa.

Ông Kiên thở dài chán nản. Thì ra bà Thúy vợ ông, cứ xoay quanh ý nghĩ về ngôi nhà - ngôi nhà đẹp đẻ của cha mẹ thằng Trúc.

Tiếng bà vờ thề thốt :

- Nó làm như vậy là không được. Lúc gia đình nó ra đi, nếu không sang tên để mình làm chủ thì nhà nước cũng trưng thu. Mấy năm nay mình đã sống ở đây, nó là tài sản của mình rồi, bây giờ thằng con Út của họ lại về đây mưu mô ăn cướp lại. Như vậy gọi là "vắt chanh bỏ vỏ", là... là ăn cướp.

Thấy ông vẫn ngồi làm thinh, bà la lên :

- Ông phải làm gì đi chứ? Ông có nghe không? Nó sắp tống ông ra khỏi nhà rồi. Không nghĩ cách đi, ở đó còn ngậm cầm bạc nhọc như thế.

- Chứ bà muốn tôi làm gì bây giờ? - Ông hỏi lại

Bà ngẩng cao đầu :

- Thì phá cái đám cưới. Ông mau gọi điện, viết thư báo cho ba mẹ nó biết nó về đây quây đục ngầu lên như vậy đó. Thêm mắm, dặm muối vào, bảo rằng con nhỏ kia là thứ không đáng hoàng. Rằng thằng Trúc ăn phải bùa mê, thuốc lú của nó, nên nhất định đòi tự làm đám cưới. Nói cho cha mẹ nó biết, nó hỗn láo với mình, đuổi mình ra khỏi nhà, rằng không chấp nhận vai trò cậu mợ của mình. "Không cha còn chú " đằng này ông là cậu ruột duy nhất của nó ở Sài Gòn này... Cứ nói cho nhiều vào.

Ông Kiên ngạc nhiên nhìn vợ, cách thức của bà có dùng được không?

- Còn ở bên đây, ông đi vòng vòng mấy chỗ nó làm việc phá nó, cho người ta không mướn nó nữa. Báo chị ông đừng gởi tiền về cho nó. Ở Sài Gòn này mà không còn nghề nghiệp, không còn tiền bạc, đưa con gái nào mà chịu theo nó.

Giọng bà Thúy sang sảng, the the một tròng, như bà đã định sẵn kế hoạch này từ hai ngày nay vậy.

Ông Kiên lặng im giây lát, chợt ông sáng trí hơn. Ông muốn cảm ơn cái lòng tham vô đáy của bà Thúy.

Ừ nhỉ? Sao ông không mượn cách của bà vợ để phá đám cưới thằng Trúc?

Làm sao ông chịu đựng được cái ý nghĩ đứa cháu dâu mình là Trúc Uyên?

Nếu cô mà biết được? Họ sẽ ghê tởm ông? Khinh bỉ ông? Ông sẽ không còn chỗ đứng, không còn mặt mũi gì nữa?

Không được, ông phải phá đám cái đám cưới, phải phá đám cho thật độc.

Uyên sẽ không bao giờ làm cháu dâu của ông, để ông khỏi phải xấu hổ và hối tiếc. Còn thằng Trúc, ông sẽ tác động cha mẹ nó. Họ sẽ không tin nó nữa, một khi nó nói ra chuyện xấu xa của ông. Rồi đợi chuyện này lắng dịu đi, ông sẽ còn giữ lại cái thú về đêm gọi điện cho Uyên. Dù cô có thay mấy số điện thoại đi nữa, có khó gì khi biết số nhà cô đang ở. Chỉ cần một cú phôn hỏi tổng đài thôi mà.

Ông cười một nụ cười hiểm độc, hèn hạ. Ông cũng biết mình làm hơi quá với thằng cháu ruột, ông cũng biết mình hèn hạ. Nhưng biết sao được, ông nhún vai, đây đâu phải lần đầu ông tỏ ra xấu xa, bỉ ổi. Đó dường như là bản chất tiềm ẩn của ông rồi.

Bà Thúy thấy ông gật gù và cười nụ cười đồng lõa, đồng tình, bà tiếp thêm dầu :

- Nói làm sao cho họ tin, họ từ nó càng tốt.

Ông Kiên lại gật gù, mắt nhấp nháy nham hiểm :

- Ừ, từ càng tốt.

Có gì đâu! Nếu chuyện vu khống thằng cháu bất thành, ông chỉ có cái tội nhu nhược nghe lời vợ thôi mà. Tội lỗi là ở bà ấy. Hại thằng cháu chồng là cũng bà ấy thôi. Ông chỉ là con cò mà, phải không nhỉ?

Đừng Nói Xa Nhau

Chương 18

Trúc ngồi xuống nệm ghế trong phòng khách nhà Uyên. Cô đi vào phòng trong thay áo, để anh ngồi lại với biết bao suy nghĩ âu lo xoay quanh. Anh vừa chở cô về từ quán Hoài Hương. Mấy hôm nay vừa qua Tết Tây, nên không có phái đoàn nước ngoài nào qua Sài Gòn liên hệ tiếp xúc nên Uyên tạm nghỉ phép ở Hội Hỗ Trợ, chỉ lo chăm sóc đến quán Hoài Hương của cô.

Trúc nén cơn thở dài.

Đã hơn hai tháng nay rồi, anh không có việc làm. Thoạt đầu, anh còn tưởng vì thù lao anh lấy hơi cao. Nhưng mấy công việc tiếp theo anh đến nhận làm hôm trước, một, hai hôm sau lại bị nhả nhận từ chối không mời hợp tác nữa. Anh đã giận dữ hỏi han, điều tra để rồi cuối cùng nguyên nhân quy về một mối duy nhất: Ông cậu ruột của anh, bác sĩ Kiên.

Anh không hiểu bằng cách nào cậu phá anh được. Có lẽ nhờ tiền, bởi vì trước, anh đã nhịn nhục nói chuyện với người chủ thầu rằng anh sẽ tính tiền công rẻ lại, chỉ bằng nửa số tiền anh và ông ta giao ước trước đó, nhưng vô vọng. Có lẽ số tiền ông cậu đưa cho họ để loại anh ra phải khá lớn, lớn hơn món thù lao anh sẽ hưởng từ công trình của mình nhiều.

Trúc cảm thấy đầu nhức buốt. Anh đã nát óc suy nghĩ, đã gõ cửa nhiều dự án công trình sắp nhận thầu để thử tìm việc khác, nhưng cứ chạm phải ngõ cụt. Ngoài nghề thiết kế, trang trí nội thất mà anh có bằng cấp hẳn hoi từ Mỹ, anh đâu còn biết nghề gì khác. Rồi mai đây, ngoài số tiền còn lại để làm đám cưới, anh biết làm gì để lo cho Uyên một cuộc sống đỡ vất vả hơn?

- Anh đang nghĩ gì vậy?

Đang suy nghĩ, Trúc như không nhận ra Uyên đã trở ra ngồi cạnh anh với hai ly nước chanh mát lạnh.

- Sao vậy anh? Anh đang có chuyện gì lo nghĩ à?

Uyên nhìn anh thăm dò, nghi ngại. Trúc lắc đầu, nói lảng đi:

- Đâu có gì. Chà, hôm nay em xinh quá.

Anh ra vẻ sầm soi cô:

- Ái chà chà! Lại may đồ mới hả cưng? Màu nâu nhạt này hợp với em đấy!

- Anh Trúc! – Uyên kêu lớn

Trúc khựng lại, hơi ngạc nhiên:

- Gì vậy em?

Cô nhìn anh đăm đăm:

- Bộ đồ này hôm trước anh đưa em đi mua. Chính anh chọn màu, và em đã

mặc nó khi có mặt anh năm sáu lần rồi.

Trúc đâm lúng túng. Ánh mắt Uyên như có muôn ngàn dấu hỏi.

- Anh... anh xin lỗi. Anh... À, chỉ tại công việc làm anh căng thẳng nên anh có hơi...

- Đừng nói dối em, Trúc! – Uyên nói nhỏ.

Anh nín lặng, ngượng ngùng.

- Có thể nói cho em nghe không?

- Anh đâu có gì?

Uyên lắc đầu nhè nhẹ:

- Em đã để ý anh từ lâu lắm. Đạo này anh rất kỳ lạ, cứ như mất hồn vậy. Từ trước khi anh cầu hôn với em, nói chính xác là từ hôm anh nghe về quá khứ buồn thảm của em, về những ám ảnh bệnh hoạn của em.

Trúc nhăn mặt. Cô không hiểu anh. Giọng cô cứ như cam chịu, như bi lụy vậy. Cô đâu có hiểu cho anh, mà cứ đòi biết cho bằng được tâm tư của anh.

Anh đưa tay vuốt mặt mệt mỏi:

- Đừng nói như vậy Uyên, đừng hỏi anh hoài như vậy.

Cô nhìn anh, tia nhìn kỳ lạ:

- Anh nhất định không có gì nói với em? Nhất định giấu em?

Trúc nhăn nhó:

- Có gì mà phải giấu em? Anh không có gì để nói hết.

- Anh khó nói chứ gì? – Cô gật đầu - Vậy thì em nói.

Hít một hơi dài, cố giữ mình đừng run giọng, Uyên nói:

- Anh ngại khi thú thật với em là anh đã làm chứ gì? Đáng lẽ anh không nên vì thương hại, vì tội nghiệp mà cầu hôn em phải không?

Trúc há hốc mồm ngạc nhiên. Giọng Uyên lại vang lên, buồn hiu như sắp khóc:

- Sao anh không nói ra. Đâu có sao, em vốn là đứa cứng rắn mà. Em... em bình tĩnh lắm, em chịu được mà.

Cô cố cười với anh:

- Em cũng biết trước và rất thông hiểu anh. Em... đâu phải là đứa con gái lý tưởng để làm vợ anh. Còn anh, anh rất đàn ông, rất đẹp trai.

Cô bật cười:

- Ít nhất là em nghĩ vậy. Anh đâu có vẻ gì là người chịu vướng mình vào một cuộc hôn nhân tâm thường. Anh không thuộc về em hay về người con gái nào khác, anh thuộc về cả cuộc đời tự do, phóng khoáng, vui vẻ và đầy sức sống...

- Ngừng lại Uyên, đủ rồi, em ngừng lại đi! – Trúc la lên

Anh kéo cô ngồi sát vào mình, nâng mặt cô lên và nhìn vào đôi mắt cô. Giây phút trôi qua, cô không chịu nổi khi đối mặt với ánh mắt anh. Cô bật khóc.

Khóc tủi thân một cách mùi mẫn.

Anh thờ ra nhè nhẹ. Anh ôm lấy cô. Khi này, lời cô nói làm anh chưng hửng. Anh thì thầm:

- Em thật là khờ, thật là ngốc, thật là xí xọn hết chỗ nói.

Cô vẫn thút thít nhưng nhỏ thôi, đủ để lắng nghe anh nói.

- Sao em lại nghĩ quẩn về anh như thế?! Anh đâu có nham nhở đến độ vừa mở lời câu hôn với em tháng trước, tháng này lại đổi ý.

Cô ngập ngừng:

- Em... em cứ tưởng...

- Tưởng anh cầu hôn em vì tội nghiệp, vì thương hại em à?

Anh lắc đầu:

- Nhìn lại anh xem, anh đâu có cao thượng kiêu cà chớn đó. Anh là thằng đàn ông thực tế và ích kỷ số một. Thông thường anh quyết định việc gì to lớn, đều là vì mình, nghĩ đến cái lợi của mình trước tiên. Đó là trước kia, còn bây giờ và mãi mãi sau này, quyết định của anh còn nghĩ đến em nữa.

Uyên ngẩng mặt nhìn anh. Anh nhướng mắt:

- Đơn giản là vì anh yêu em. Cuộc sống thực tế sau này của anh còn thêm một mục đích nữa là vì em. Và em cứ yên tâm cho đến ngày tận thế của trái đất là mục đích đó không bao giờ thay đổi, không bao giờ bị đổi tên ai khác.

Anh cười cười:

- Bởi vì thượng đế đã gán cho anh cái tính chung thủy mất rồi.

Uyên chùi nước mắt, cô bĩu môi khi nghe câu anh vừa nói.

Anh nói như kết thúc:

- Thôi! Bây giờ thì chấm dứt mè nheo, với những “em cứ tưởng”, “em cứ tượng” đi nhé. Tưởng tượng lắm vào rồi khổ sở với lòng mình chứ ích gì. Anh đang đói bụng đây, có thương anh thì làm ơn nấu gì cho anh ăn, tốt hơn. Uyên phì cười nhẹ nhõm, cô đứng lên định đi vào bếp thì anh lại níu tay cô trở lại. Đứng sát với cô, anh để mặt đối mặt với cô, nói nhẹ nhàng:

- Còn một điều này nữa, anh phải cảnh cáo em. Em hãy nhìn kỹ tên đang đứng trước mặt em đây. Hắn là một đứa lì lợm, khi đưa ra một quyết định thì phải thực hiện cho bằng được dù phải trả bất cứ giá nào. Huống chi, có em làm vợ là hạnh phúc cả đời của hắn mà.

Anh nghiêng đầu ghé sát tai cô, thầm thì:

- Trừ phi em ghét bỏ anh nên đổi ý.

Uyên lập tức phản đối:

- Đâu có!

Anh phì cười khi thấy cô ngượng ngùng sau câu nói. Xoay ngược cô lại, vỗ nhẹ vào hông cô, anh tỉnh bơ:

- Rồi, buổi nói chuyện chấm dứt, bây giờ chuẩn bị cho bữa ăn nhé, bà xã.

Uyên nguyền anh. Cô đi xuống bếp, lòng hân hoan, hạnh phúc. Anh đã làm cô tin tưởng lại, cô yêu đời mà quên mất câu trả lời chính cho thắc mắc của cô

Đó là, nếu không phải do hôn nhân, thì tại sao Trúc lại lo nghĩ đến mất hôn đạo gần đây? Chuyện gì xảy ra cho anh? Cô quên mất.

- Giữa tháng sau mình đám cưới.

Trúc tuyên bố như vậy với một vẻ mặt không muốn bàn cãi thêm. Nhưng đối với Uyên thì quả là bất ngờ.

- Sao nhanh vậy anh?

- Nhanh gì mà nhanh. Hôm trước em đã nhận lời lấy anh rồi, thì bây giờ mình chuẩn bị làm là vừa.

Anh đáp tỉnh rụi. Uyên ấp úng:

- Nhưng... mà em vẫn thấy hình như có quá sớm chẳng, khi mà em vẫn chưa biết gì nhiều về anh.

Thấy anh nhướng mắt, cô đánh liều nói luôn một hơi:

- Thậm chí anh cũng chưa từng đưa em về thăm gia đình, làm sao biết người thân của anh có đồng ý hay không? Họ có chấp nhận em là dâu con không? Nhất là họ biết được chuyện trước kia của em, biết được em là một đứa mồ côi không còn cha mẹ, liệu họ có cho phép em...

- Họ sẽ đồng ý và phải đồng ý.

Trúc cắt ngang lời cô bằng câu nói gần giọng. Nhận thấy cô vẫn hoang mang, anh dịu xuống:

- Xin lỗi vì đã quên mất, chưa nói cho em biết. Anh vẫn còn cha mẹ, và có hai người chị gái. Họ đều ở xa, rất xa. Họ không thể đến chia vui với chúng ta ngoài những tấm thiệp chúc mừng. Vả lại, từ xưa đến nay, anh là con người tự lập và chịu trách nhiệm tuyệt đối với những quyết định của mình. Họ sẽ không phản đối đâu Uyên. Trái lại, anh nghĩ, sắp tới họ sẽ rất vui mừng vì có một cô con dâu như em, em có biết tại sao không?

Uyên ngơ ngác lắc đầu, anh bẹo má cô:

- Vì anh vốn là con ngựa chững, mà em sẽ là tay nài giỏi, biết kèm được tính phiêu lưu bạt mạng của anh. Có gia đình rồi, anh sẽ thay đổi cách sống, anh hứa với em như vậy.

Uyên còn ngần ngại:

- Nhưng nếu vậy bên đàn ông chỉ có...

- Chẳng có đàn ông. Xin lỗi em, đàn ông chỉ là anh thôi. Anh đã xin Cha ở nhà thờ một lễ nhỏ cho chúng mình. Cha đã ưng thuận rồi.

Uyên ngạc nhiên:

- Nhưng dường như anh còn cậu mợ mà. Em mồ côi, không có người thân thì không nói, Còn anh sao lại bỏ lỡ như vậy?

Trúc nhún vai:

- Chúng mình mới là vai chính mà, phải không em? Cậu mợ anh có lý do

riêng nên không thể dự. Mình lớn rồi, quyết định về đời mình được thì tổ chức được lễ cưới mà.

Uyên nhìn anh ngỡ ngàng. Cô im lặng. Trúc chú ý ngay, anh hỏi:

- Sao nữa cưng? Không đồng ý anh chuyện gì à?

Uyên suy nghĩ hồi lâu nữa, rồi nói:

- Gia đình anh không chấp nhận em? Hay anh đã có gia đình?

Trúc vỗ tay lên trán:

- Trời ơi, lại gì nữa đây? Anh có gia đình bao giờ? Còn cha mẹ anh thì có nói gì đâu mà em bảo không chấp nhận?

- Vậy sao anh không cho em ra mắt?

- Có ở đây đâu mà ra với mắt?

Uyên mở to mắt nhìn anh. Cô lại ngẫm nghĩ thêm chút nữa rồi e dè hỏi:

- Không ở đây? Vậy họ... ở nước ngoài?

Trúc thở ra cái khi:

- Thì đó

- Vậy... còn anh?

Anh gãi đầu:

- Cũng vậy.

- Anh là Việt kiều?

Trúc nói bực dọc:

- Việt kiều thì sao? Việt kiều thì không yêu em được à? Việt kiều thì không thể lấy vợ trong nước? Hay Việt kiều không thể làm chồng em?

Uyên lúc lắc đầu như quá ngạc nhiên. Rồi khi nhìn thấy mặt chủ ụ của anh, cô tủm tỉm cười:

- Sao trước đây chưa từng nghe anh nói?

Trúc hứ một cái như trẻ con:

- Mới gặp, em đã tuyên bố ghét Việt kiều, em không nhớ sao? Ai lại đại dốt khai ra làm gì.

Uyên cười, vỡ lẽ:

- Thì ra cha mẹ anh còn ở nước ngoài, không tiện về. Anh về đây có lẽ ở nhờ nhà cậu mợ đứng tên để giữ lại. Cha mẹ muốn thỉnh thoảng nếu có nhớ nhà thì về lại Sài Gòn thăm quê hương cũng còn có chỗ ở.

Anh ngần ngừ rồi nói với cô:

- Đừng nghĩ nhiều đến cậu mợ của anh. Họ... với anh không hợp lắm. Có lẽ anh chỉ gởi họ thiệp báo tin thôi. Em có phiền không nếu anh muốn ở lại đây với em sau khi mình làm đám cưới?

Uyên cười:

- Có sao đâu anh? Nếu không muốn ở chung với cậu mợ, mình cứ ở lại đây. Nếu không thích ở đây, chúng ta có thể đi thuê nhà nơi khác khác hơn.

Trúc khựng lại, im lặng. Uyên không để ý, cô mơ màng với viễn ảnh hạnh

phúc, mơ ước một lần mặc áo cô dâu của mình.

- À mà anh nè!

Trúc giật mình, nhìn cô dò hỏi. Cô thắc mắc:

- Sao anh lại chọn tháng sau? Mà tháng sau ngày nào? Bộ anh coi ngày rồi à?

Trúc phì cười:

- Còn khuya anh mới tin ba cái vụ coi ngày. Anh chọn tháng sau vì đó là tháng Hai, có ngày mười bốn.

Anh đôi giọng tình tứ:

- Nhớ không Uyên. Ngày anh tỏ tình với em đó. Theo anh, Lễ Tình Nhân, 14/2 là ngày đẹp nhất, tốt nhất cho những đôi tình nhân tuyên bố hôn nhân. Nó sẽ nhắc cho em nhớ hoài ngày anh hôn em, tỏ tình với em, để rồi đúng một năm sau là lễ cưới. Mỗi năm anh sẽ cùng em kỷ niệm ngày này cho tình yêu chúng ta, cho cả đến khi mình con cháu đầy đàn.

Uyên nhìn anh cảm động. Nếu với cái giọng này của anh, thường ngày cô đã phá ra cười mà trêu rằng cái lương quá. Nhưng sao bây giờ, cô chỉ thấy anh lãng mạn quá, ý tứ quá, và đa tình quá.

Anh có nói anh là người thực tế. Đâu có, nhiều lúc anh cũng lãng mạn đến chết người ấy chứ!

Uyên nhìn anh, ngập tràn yêu thương khi anh chậm rãi cúi xuống hôn cô. Cô yêu anh quá, ông chồng tương lai ạ!

Đừng Nói Xa Nhau

Chương 19

- Cô Uyên.

Dì Thuần gọi khẽ. Uyên vẫn thờ người ra như đang suy nghĩ xa xôi một điều gì.

- Cô Uyên! - Dì lặp lại, rõ hơn.

Uyên giật mình. Cô sực tỉnh nhìn quanh và nhận ra cô đang ngồi ở quầy. Có lẽ đã quá trưa, nên khách muện còn vài bàn.

Cô ngẩng lên với dì Thuần :

- Có việc gì vậy dì?

Dì chìa ra tờ hóa đơn thanh toán :

- Cô Uyên, phiếu tính tiền này viết lộn rồi.

Trong lúc Uyên bối rối dò lại để sửa, dì nhìn cô e ngại :

- Dì trông cô có vẻ mệt mỏi lắm. Nếu không khỏe, cô cứ về nhà nghỉ đi. Để ở đây dì lo cho được rồi.

Uyên ngần ngừ. Dì cười thông cảm :

- Chắc sắp đám cưới nên nhiều chuyện lo lắng phải không?

Uyên cười gượng, cô không đính chính câu hỏi phỏng đoán của dì. Hôm qua ở văn phòng Hội, Trường và Minh Thư cũng đã trêu ghẹo khi thấy thái độ lo ra đến thần thờ của cô, họ cũng nghĩ như dì Thuần, cho là Uyên vì hồi hộp, vì lo lắng cho lễ cưới sắp tới.

Uyên lắc nhẹ đầu. Cô muốn tỉnh táo, nhưng càng suy nghĩ, càng rối thêm.

Cô gọi dì Thuần :

- Có lẽ cháu mệt thật. Nãy giờ cháu đã ghi sai đến ba phiếu rồi.

- Vậy nghe lời dì, cô Uyên về nghỉ đi.

Uyên gật đầu :

- Dạ phiền dì.

Cô với tay lấy túi xách, chào dì Thuần và mấy nhân viên rồi rời quán.

Cô uể oải ngoắc một chiếc Taxi chạy trở về. Không khí mát lạnh với hệ thống điều hòa trong xe làm dịu đi cái nóng bức của xế trưa với ánh nắng gay gắt bên ngoài, làm dịu cả tâm trạng nặng nề của Uyên.

Trúc đã đi Hà Nội mấy ngày nay, chiều mai là ngày anh hẹn về. Suốt thời gian làm việc ở xa, tối nào anh cũng gọi điện về cho cô. Những cú điện thoại một chiều. Vì chỉ có anh nói chuyện lan man và hỏi, cô thì trả lời, những câu trả lời gọn, đơn giản.

Thoạt đầu anh không để ý, cứ huyền thuyên nào là áo cưới cô đã chọn được chưa vì chỉ còn nửa tháng, e tiệm may không chịu nhận. Anh cứ nhất định rằng áo cưới của cô phải may để chỉ có cô mặc và là chủ nhân duy nhất của chiếc áo ấy, anh phản bác ý kiến đi mượn áo của cô, để rồi khuan về cả chồng catalogue bắt cô chọn kiểu. Hết chuyện áo cưới anh lại nói qua chuyện nơi nào họ hưởng tuần trăng mật, rằng cô nên xin nghỉ mười ngày cho chắn... Nhưng cuối cùng, anh cũng nhận ra sự khác lạ của cô, anh cuống quýt khi nghĩ cô như hờ hững với cái đám cưới sắp tới. Anh thắc mắc sao cô không hỏi han gì anh...

Uyên cười buồn. Cô có cả một câu có dấu hỏi to tướng dành cho anh, nhưng lại không dám hỏi. Cô e sợ anh không thể trả lời được câu hỏi của cô.

Linh tính phái nữ làm cô hoang mang. Cô nhận ra dường như dạo gần đây, anh dấu giếm cô một điều gì đó. Suốt thời gian rảnh rỗi, anh đều ở bên cô, vui đùa với cô về đám cưới hai người, nhưng đằng sau sự vui vẻ đó, anh như có một tâm sự gì, một uẩn ức gì đó được nén chặt lại, được kềm giữ lại để không bộc phát.

Đã quen và yêu anh, Uyên hiểu rõ anh, đủ để biết rằng anh là một người nóng tính và cương quyết. Anh khó mà chịu đựng một sự việc không rõ ràng nào. Vậy mà, với lần này... Đó là chuyện gì nhỉ?

Còn một điểm thắc mắc nhỏ khác mà Uyên vừa nhận ra. Dường như công

việc làm ăn của anh đang có rắc rối, thời gian anh đến với cô nhiều hơn. Chuyến đi Hà Nội này, anh không cho cô ra phi trường tiễn, cũng không cho cô biết số điện thoại chỗ trọ để cô liên lạc, viện cớ rằng anh đi suốt, rằng mỗi tối anh sẽ gọi cho cô...

Người tài xế lên tiếng nhắc Uyên, cô mới biết mình đã về đến đầu ngõ. Cô đi về nhà, đầu cúi xuống để tránh ánh nắng rát da với chiếc ví che bóng trên đầu. Cô không nhìn thấy trước nhà mình có hai vị khách. Có lẽ gọi cửa không được, họ đã định quay ra, nhưng nhận ra dáng Uyên, nên họ đứng lại chờ.

- Xin lỗi, cô là cô Uyên?

Người đàn bà lên tiếng trước. Uyên giật nảy cả mình vụt buông rơi chiếc ví. Sát cánh cổng nhà cô, dưới rào hoa giấy, một người đàn bà phốp pháp trong chiếc áo mút xơ lin màu đen, như một vật thể u ám của trưa hè nắng gắt. Bà ta nhìn Uyên lạ lùng trước sự hoảng hốt của cô.

- Cô là Uyên phải không?

Bà ta lập lại, cao giọng hơn.

Uyên cúi xuống nhặt lại ví. Cô đứng thẳng lại, nhìn người đàn ông nho nhỏ đang lảng tránh ánh mắt giận dữ của cô. Đến mấy giây sau, cô mới trả lời, rõ ràng :

- Tôi là Uyên.

Người đàn bà nghech mặt lên :

- Chúng tôi muốn trò chuyện với cô. Có thể vào nhà được không?

Uyên dờ mắt qua bà ta, nghiêm trang nói?

- Xin hỏi, là chuyện gì?

Bà ta cười nhạt :

- Tôi nghĩ cô tiếp chúng tôi trong nhà tiện hơn đây.

Uyên chậm rãi lắc đầu :

- Nếu bà cho tôi một lý do để tôi tiếp ông bà.

Người đàn ông sau lưng bà ta liếc nhìn cô, ánh mắt cú vọ như thú vị trước sự ương ngạnh của cô. Còn bà ta có lẽ tức giận, quai hàm bạnh ra :

- Cô mà biết được chúng tôi là ai, nội dung buổi nói chuyện này, cô sẽ không còn cái kiêu làm phách và lì lợm này đâu.

Uyên nhếch miệng :

- Vậy sao? Vậy ông bà là ai?

Bà ta liếc ra sau, nhường lời cho người đàn ông. Ông ta tăng hắng và cất giọng như âm thanh rần rít :

- Chúng tôi là cậu mợ của Quân Trúc.

Uyên sững sờ. Cô vừa nghe thấy điều gì? Người đàn ông đáng ghê tởm trước mặt là cậu ruột của Trúc sao? Bác sĩ Kiên, con quỷ ám cứ hành hạ tinh thần cô lại là người thân của anh?

- Chúng tôi muốn nói chuyện với cô về thằng cháu của chúng tôi.
Uyên đưa mắt lạc thần nhìn từng người. Rồi cô trấn tĩnh, lục chùm chìa khóa trong ví ra mở cửa khóa cổng.

- Mời vào! - Cô bình tĩnh hơn, mở rộng cửa.

Hai vợ chồng, ông Kiên và bà Thúy, kẻ trước người sau lần lượt vào nhà. Uyên ngồi đối diện hai người, lấy lại tự chủ và phong thái của chủ nhà. Cô im lặng chờ đợi. Sau khi ngắm nghía xoi mói khắp phòng khách nhỏ bé, nhưng gọn ghẽ và thanh nhã của cô, bà Thúy - người đàn bà mở lời trước :

- Cách đây non tháng, chúng tôi có được nghe Quân Trúc báo là muốn lấy vợ, và người đó là cô.

Bà ngừng lại ở đó, chăm chú nhìn Uyên. Cô vẫn không biểu hiện gì, mặt kín bưng lắng nghe. Bà nói tiếp :

- Chúng tôi là cậu mợ ruột và là những người thân duy nhất của Quân Trúc còn ở lại Việt Nam. Cả gia đình nó lần dòng họ hầu hết đều ở nước ngoài, chắc cô có biết?

Uyên gật đầu. Cô nghiêng rằng thăm nhủ, mình phải bình tĩnh, nhưng ánh mắt của ông Kiên cứ dán thật chặt vào gương mặt, vào cử động của cô làm cô muốn nôn mửa.

Giọng bà Thúy cứ vang vang :

- Không cha có chú, nên chúng tôi đương nhiên phải có trách nhiệm với đứa cháu của mình. Hôn nhân là chuyện cả đời nên chúng tôi rất ngạc nhiên khi Quân Trúc về Việt Nam chưa lâu lại quen biết và quyết định kết hôn với cô gấp như vậy, tính từ ngày nó báo cho chúng tôi cho đến ngày hai người dự định cưới nhau sắp tới thì chưa được hai tháng.

Uyên bắt đầu khó chịu với cách rào đón dài dòng của bà vợ Ông Kiên:

- Cuối cùng rồi và muốn nói những gì? Xin cứ nói thẳng.

Ánh mắt bà Thúy thoáng có nét giận vì Uyên làm cụt hứng bà. Bà cao giọng hỏi :

- Tôi muốn hỏi cô Uyên một điều then chốt.

Đã biết trước mối ác cảm của hai người trước mặt đối với mình, Uyên chờ đợi đôi phó.

- Xin cứ việc. - Cô nói.

- Cô có thật sự yêu Quân Trúc?

Uyên cười khẩy, nhìn hướng khác :

- Bà thật hỏi một câu quá thừa.

Bà Thúy gật đầu ngay :

- Tốt. Câu trả lời gián tiếp của cô cho tôi biết cô muốn nói cô yêu nó.

Uyên nhướng mắt lạnh thính. Cuộc đối thoại làm cô bắt đầu chán và bực mình.

- Bà cứ nói ra ý của mình cho rồi. - Ông Kiên lên tiếng.

Bà Thúy liếc xéo ông và nói một tràng :

- Nếu vậy cô hãy nhìn lại cô đã làm gì cho nó. Cả gần tháng nay, nó mất việc, và sau đám cưới tôi bảo đảm sự việc sẽ còn tệ hơn, có kinh nghiệm làm việc về thiết kế, nó sẽ không bao giờ chịu nổi và chấp nhận làm việc tay chân bình thường, mà những công việc chuyên môn của nó thì sẽ đóng cửa với nó, nếu nó lấy cô. Hãy thử nghĩ xem, nếu vì tình yêu thì đừng làm hại nó như vậy, còn nếu vì tiền thì, xin lỗi cô, gia đình nó hoàn toàn không chấp nhận cô là con dâu. Và sẽ không bao giờ có chuyện gởi tiền hay giúp đỡ gì nó, nếu nó cãi lời lấy cô làm vợ.

Bà Thúy ngưng một chút, để dò xét trên gương mặt Uyên, rồi bà giờ luôn những quân bài cuối :

- Tóm lại, chúng tôi đại diện gia đình nói khuyên cáo cô hãy buông tha lấy nó, hãy để nó yên. Loại người như cô đừng mơ dụ dỗ để được cái đám cưới, hãy trở về vị trí tình nhân như trước kia, nếu điều tôi biết là chính xác thì cô đã từng bỏ bịch với một vài người đàn ông trước thằng Trúc.

Bà cười khoái trá khi thấy vẻ mặt tái nhợt của Uyên :

- Đừng tính sai nước cờ nhé, cô Uyên.

Uyên khàn giọng :

- Quyết định cưới nhau là từ cả hai chúng tôi, Trúc và tôi. Tại sao ông bà không đợi đến chiều mai Trúc về, để nói chuyện? Ông bà nghĩ gì khi đến đây tự nhận mình là cậu mợ của anh để nói những lời khó nghe và khó tiếp nhận như vậy? Nếu ông bà thật sự là cậu mợ của anh ấy, tôi thật sự muốn biết ý kiến của anh ấy về vấn đề này.

Bà Thúy quắc mắt :

- Cô nghĩ chúng tôi không phải là cậu mợ của nó?

Uyên cười nhạt :

- Nếu có Trúc ở đây, dĩ nhiên tôi đâu dám nghĩ như vậy. Nhưng thú thật - Cô nhìn thẳng vào ông Kiên - Tôi không thể nào tin nổi ông lại là cậu ruột của anh ấy.

Bà Thúy ngạc nhiên quay nhìn ông chồng. Ông cụp mắt lại, lúng túng.

Uyên cay đắng :

- Nhưng trái lại, tôi lại tin nếu ông nói ông là tác giả của sự việc Quân Trúc liên tiếp bị mất việc. Tôi tin điều ấy. Vì nếu hành vi bỉ ổi bắt nguồn từ bản chất một con người thì tất nhiên có thể lặp lại theo cách khác.

Bà Thúy trợn mắt nhìn Uyên, rồi lại nhìn ông Kiên nghi ngờ :

- Có chuyện gì vậy? - Bà hỏi chồng. Ông Kiên làm thinh. Bà lập lại - Đã có chuyện gì trước đây? Cô ta biết chuyện gì?

Uyên mím môi. Vậy là đã rõ. Hai vợ chồng ông Kiên chính là nguyên nhân làm Trúc lo lắng dạo này. Họ đã phá những công việc của anh. Uyên nghiêm giọng :

- Ông bà thừa nhận mình đã cản trở không cho anh ấy có chỗ làm?
Đang hằm hằm nhìn chồng chờ câu trả lời hoài không được, bà Thúy nổi nóng quay ngoắt lại với Uyên

- Phải thì sao? Chúng tôi làm đó. Và chúng tôi còn làm hơn thế nữa. Thành Trúc sẽ không có chỗ mà làm, không có nơi mà ở, nếu nó lấy cô. Nó chỉ có con đường duy nhất là về nước thôi.

Uyên lắc đầu, mắt sáng rực :

- Bà lầm rồi. Quân Trúc không dễ dàng thua cuộc đâu. Anh ấy sẽ có việc. Bằng chứng là anh ấy vẫn làm công việc thiết kế ở Hà Nội. Chúng tôi sẽ vẫn kết hôn. Nếu việc làm khó khăn, anh Trúc sẽ kiếm việc khác. Tôi cũng có nghề nghiệp ổn định. Chúng tôi không sợ ông bà đâu.

Bà Thúy phá lên cười :

- Công việc ở Hà Nội? Cô sắp làm vợ nó mà hời hợt đến nỗi nó nói láo mà cô cũng tin. Cô là thứ vợ sắp cưới gì kỳ lạ vậy? Thành Trúc không có việc gì làm ở Hà Nội, mà chính là nó phải bay về Úc để bình vực cô trước gia đình. Bà nhếch miệng ra vẻ thương hại :

- Nhưng bọn tôi biết chắc kết quả rồi. Ba mẹ nó quá biết tính bực đời và bốc đồng của nó. Thêm vào đó là tin tức về cô do anh Kiên cho biết. Cô thử nghĩ họ tin vào em trai mình hay tin lời thằng con khờ khạo đang bị u mê dẫn dụ? Uyên ngồi sững, không thể ngờ đến điều này. Trúc không ở Hà Nội, anh đã dối cô để về Úc? Cha mẹ anh khó tính và đã ghét bỏ cô ra sao, để anh phải phân trần như vậy?

Bà Thúy có lẽ nói đúng. Bất kể em trai xấu xa, ghê tởm ra sao, họ tất nhiên phải tin hơn đứa con trai vì yêu mà bình vực người yêu. Chưa kể ông bà Kiên còn đặt điều cho cô nhiều hơn nữa, họ đã quyết định phá cuộc hôn nhân này, đến cháu trai mà họ còn triệt đường sinh sống thì cô là cái gì mà họ nương tay.

Chừng thấy Uyên hiểu rõ vị thế yếu kém của mình và đang thấm thía với đòn phép của mình, bà Thúy đứng dậy :

- Giờ chắc cô đã hiểu rõ vị trí của mình rồi chứ? Biết khôn thì buông thành Trúc ra đi. Đi mà mời chào người khác.

Uyên ngẩng phắt đầu lên, mắt hằn uất ức. Bà Thúy hoảng hốt, tự nhủ mình đã đi quá xa, bà bước lùi sang kéo tay chồng :

- Thôi ta về. Ngồi đó làm gì? Nói bao nhiêu đó đủ rồi.

Ông Kiên ném cái nhìn cuối vào Uyên. Trong cơn giận, cô lại có một vẻ đẹp rất khác lạ, rất thu hút. Ông theo bà vợ ra khỏi nhà Uyên, thầm hài lòng vì vai trò phụ mình đóng quá đạt, hài lòng vì dáng ngồi cô đơn, thua cuộc của Uyên. Ông tin chắc sau trận nói chuyện đầy môi mép của vợ, cô sẽ rời xa Trúc, cô sẽ lại một mình.

Ông chỉ tiếc mỗi một điều là bà Thúy kẻ ông sát quá, ông không thể nói câu

nào ngọt ngào với cô. Ông chép miệng, thôi thì ráng chờ một thời gian ngắn, cho sự việc nguôi đi cái đã. Miếng môi xinh xinh sẽ còn đó, lo gì!

Dừng Nói Xa Nhau

Chương 20

Trần nhà thờ thật cao với những vòm hình vòng cung màu trắng ngà vang vang bài đồng ca "Tạ Ôn Chúa". Ca đoàn nhà thờ chỉ trên dưới 20 tuổi, nên giọng ca trẻ trung hoà điệu khiến không khí xung quanh như trong lành và đầy hạnh phúc.

Uyên đứng cạnh Trúc, ngoan ngoãn, đầy nữ tính trong bộ áo cô dâu trắng muốt ôm gọn theo thân người. Điểm xuyết dưới tà áo là những cái nơ nhỏ bằng satin màu hồng nhạt và vàng nhạt. Trên đầu, cô chải bới rất gọn, chỉ một vòng hoa thật nhã đặt ngang vầng trán, chứng minh sự đơn giản nhưng đặc biệt trang trọng của buổi lễ.

Trong lúc làm lễ, Trúc cứ tùm tùm liếc nhìn cô hoài. Gương mặt anh rạng rỡ một niềm vui trẻ thơ, nhưng khi ngược lên Cung thánh lại lập nghiêm như ta đây chín chắn, đạo mạo thật buồn cười.

Uyên đã chột nghĩ thế, nhưng cô khó mà cười được lúc này. Cô đang tìm mình để tự chủ. Buổi lễ đối với cô thật gian nan. Bởi vì cô hoang mang trong lòng. Cô tự hỏi mình đã làm đúng không, khi giữ kín, không kể cho Trúc nghe về buổi nói chuyện khó quên với ông bà Kiên.

Cô không có can đảm hỏi anh vì sao anh về Úc? Vì sao anh giấu cô? Không có can đảm hỏi anh chuyển về thăm gia đình của anh đạt được kết quả như thế nào mà khi trở lại Việt Nam, anh vẫn tươi cười, vẫn xúc tiến buổi lễ đính hôn và vẫn trêu ghẹo, than thở với cô là những ngày làm việc ở Hà Nội buồn và nhớ cô quá.

Cô đã vui sướng, đã mừng rỡ khi nghĩ, có lẽ chuyển đi về nhà của anh đã thành công, đã có kết quả tốt đẹp và được sự đồng ý của cha mẹ... Chắc là Trúc đã dàn xếp được, có lẽ chỉ vì muốn cô ngạc nhiên nên anh giấu cô.

Nhưng sáng nay, đứng trước Cung thánh, cô đã hiểu khi nhìn thấy khách mời của anh vốn vẹn là ông bà Tâm Nguyễn, một hai người bạn thân.

Vậy là anh đã cương quyết chống đối lại gia đình để lấy cô. Có thể kết hôn với anh, nhưng mãi mãi cô không được cha mẹ anh chấp nhận.

Nãy giờ thỉnh thoảng nhìn chừng cô, thấy rèm mi cô sụp xuống, Trúc kín đáo khều nhẹ cô, khi cô ngẩng nhìn sang anh, nhướn mắt như có ý hỏi, cô gượng cười lắc đầu.

Trên Cung Thánh bước xuống gần với cuống Thánh Kinh và hai cậu bé phụ

lễ, giọng cha vang lên hỏi cô có đồng ý làm vợ anh không.
Tai cô lúng búng, nghe mà như chẳng nghe thấy gì. Hình như văng vẳng xen lẫn giọng nói của cha là giọng thề thốt của bà vợ Ông Kiên lập đi lập lại :
- ... lấy nó tức là cô hại nó. Lấy nó, tức là cô hại nó. Cô hại nó, đã hại nó, sẽ hại nó...
Chờ đợi câu trả lời của Uyên. Trúc ngạc nhiên nhìn sang. Có chuyện gì xảy ra cho cô vậy? Cả nhà thờ như tĩnh lặng sau câu hỏi của Cha.
Mắt Uyên mở to như lo lắng một điều gì đó, gương mặt cô nhợt nhạt và dường như run rẩy.
Trúc vội đưa tay nắm nhẹ lấy bàn tay cô. Bàn tay nhỏ nhắn mang găng mà anh ngỡ như đang lạnh giá.
Uyên nhắm vội mắt lại, cổ trần tĩnh. Tay anh chỉ chạm vào cô, nhưng như một chỗ dựa vững chắc, ấm áp. Cô mở mắt ra nhìn anh, trong mắt anh đầy yêu thương và tin cậy, cơn run rẩy của cô chợt tan biến. Cô nở nụ cười bình yên với anh và như được anh tiếp thêm sức mạnh, cô quay sang ngược nhìn lên :
- Thưa, có ạ.
Nhìn anh thở phào, sung sướng, bất chợt nước mắt hoen bờ mi Uyên, cô biết mình yêu anh quá. Cô không thể mất anh, không thể dễ dàng thua cuộc, từ bỏ hạnh phúc của mình vì những người bệnh hoạn xấu xa.
Lễ tan, Trúc dìu Uyên ra cửa nhà thờ. Bạn bè, người dự lễ cũng theo ra chúc mừng hai người.
Trường và Minh Thư tươi cười đến với Uyên :
- Chúc mừng anh Trúc nhé! - Minh Thư nói
Trúc tròn mắt :
- Ủa, sao lại chúc mừng tôi nhỉ?
Minh Thư cười :
- Thì chúc mừng anh có được người vợ vừa đẹp, vừa giỏi giang. Chúc mừng anh là kẻ chiến thắng chứ chi, vì chị Uyên có cả khối người mơ tưởng và muốn đeo đuổi.
Trúc giả ngây :
- Là nhỉ? Anh lại tưởng em phải chúc mừng Uyên chứ, vì Uyên phải tài lắm mới khiến anh xếp giáp quy hàng, tự nguyện bỏ "sự nghiệp giang hồ" của mình. Chứ Thư nhìn xem, anh đẹp trai ác liệt đó chứ, đâu có thua gì Tom Cruise.
Trường và Minh Thư phì cười. Minh Thư bĩu môi nói với Uyên:
- Anh Trúc nói không biết ngượng.
Trúc cười nhìn Uyên nhưng anh nhúu mày khi nhận ra nụ cười gượng của cô.
- Em mệt à Uyên?
Minh Thư cũng thấy điều này, cô nói :

- Chắc chị mệt thật, để em đưa chị ra xe. Anh Trúc chào xã giao với mọi người đi.

Uyên lắc đầu :

- Chị không sao đâu Thù!

Cô quay qua anh :

- Chắc là... khi nãy em hơi lo lắng thôi. Bây giờ hết rồi.

Trường chen vào :

- Chắc Uyên hồi hộp quá chứ gì?

Uyên cười âm ừ cho qua chuyện.

Ông bà Tâm Nguyễn tiến lại bên họ. Bà nắm tay Uyên, vẽ trù mền :

- Trúc nó thật tốt phúc khi có cháu làm vợ. Cô chú mừng cho hai cháu.

Uyên mỉm cười :

- Cám ơn cô chú. Cô chú còn ở lại Việt Nam lâu chứ ạ?

Ông Tâm Nguyễn gật đầu :

- Cô chú đã nhận làm Đại diện cho Hội Vì trẻ em Việt Nam của Kiều bào ở nước ngoài. Hội này trước mắt là đi thăm các trại phong và trại mồ côi, sau đó lên kế hoạch để giúp đỡ những nơi đó bằng cách xây trường học, sân chơi...

Trúc sáng mắt :

- Chà, việc làm thiết thực và có ý nghĩa quá.

Ông Tâm Nguyễn cười :

- Đúng rồi. Cô chú đã gần 30 năm sống ở nước ngoài rồi, nay nhờ uy tín đã có với bạn bè nên có thể kêu gọi để giúp đỡ con cháu ở quê nhà.

Bà Tâm Nguyễn góp lời :

- Mà đây cũng là tâm nguyện của cô chú bấy lâu nay đó.

Trúc có vẻ tâm đắc với hai ông bà :

- Cô chú đã nghĩ và bắt tay làm được rồi. Hay quá! Con nghĩ Hội của cô chú sẽ có thêm rất nhiều người ủng hộ và gia nhập.

Bà Tâm Nguyễn cười :

- Đừng có lo khen hai ông bà già này, con lo chăm sóc cho cô dâu mới kìa.

Hôm nay là ngày vui của hai đứa, con phải lo lắng cho Uyên, khi nãy cô trông, thấy con bé có vẻ không khỏe lắm.

Uyên vội lúc lắc đầu :

- Dạ, con không sao cô ạ!

- Đừng cãi cô, con với Trúc chào hỏi và chia tay mọi người đi. Trúc nên đưa vợ con về `nghĩ sớm, bữa tiệc tối nay hai đứa còn phải đóng vai chính nữa đó.

Trúc nghe lời ông bà Tâm Nguyễn, anh và Uyên chụp vài pô hình kỷ niệm với bạn bè trước nhà thờ. Cũng may, khách mời dự lễ không nhiều và cũng toàn là người thân quen nên chỉ mười phút là họ vui vẻ chào từ giã hai

người, sau khi chúc mừng và hẹn gặp lại vào bữa tiệc tối.

Chỉ còn lại hai người, Trúc ân cần quay sang Uyên hỏi :

- Em còn mệt à Uyên?

Uyên lắc đầu. Trúc tạm an tâm, anh đưa cô ra xe. Bộ áo cưới dài chấm gót thật đẹp nhưng khi nãy thấy cô lúng túng với nào là bó hoa cầm tay, nào là vướng víu phải túm cái tà áo quá rộng, quá dài khi xuống mấy bậc tam cấp của ngôi nhà thờ, Trúc phì cười :

- Cô dâu ơi, anh thấy chỉ có cách bế bổng em đưa ra xe thì mới được.

Uyên tưởng anh nói chơi, ai ngờ anh làm thật, cô kịp nhận ra người mình bị nhấc bổng lên. Uyên suýt la hoảng, nhưng Trúc thì tỉnh bơ, cười cười nói với cô :

- Ôm lấy cổ anh nhé! Đừng có mắc cỡ vùng xuống là cả hai té đó. Cô dâu chú rể mới mà bị gãy mấy cái răng là khó coi lắm.

Uyên đỏ mặt bật cười, đành nằm gọn trên tay anh.

Anh đi xuống bậc tam cấp, có ánh đèn phlash chớp lên. Uyên hơi giật mình, nhưng anh kề tai cô nói :

- Không gì đâu cưng. Anh chàng phó nháy của chúng ta lấy xe về muộn nên bấm một tấm đó mà.

Một nhóm con nít đi học giáo lý ngang quay sân nhà thờ cười đùa trêu ghẹo Uyên, cô càng thêm ngượng. Anh đã xuống hết chân thang mà vẫn không chịu thả cô xuống, cứ xăm xăm ẩm cô đến chiếc xe hoa của họ.

Ngồi được vào xe, Uyên véo nhẹ tay anh :

- Vác cả 50 ký chứ ít ỏi gì mà như quý lắm. Về nhà đừng có than nhức tay rồi tha hồ bóp đầu.

Trúc cười khì :

- Ê! Cưng khi dễ anh ha? Vợ anh mà anh còn rình không nổi thì còn nói gì nữa.

Anh đổi giọng :

- Mà nói thật nghe, em 50 ký hả? Lúc mới nhấc em lên, em trĩu lại khiếp luôn, cứ như cả tạ vậy, anh đang than thầm thì may quá em còn nghĩ tình vợ chồng nên mềm người lại thì nhẹ hều, anh mới bỗng phăng phăng đó chứ. Tưởng tượng lúc anh thợ chụp hình bấm máy mà em còn trĩu thì cái mặt anh trong ảnh chắc là ghê lắm, mím môi, mím răng, mà gồng y như mấy lực sĩ cử tạ...

- Thôi thôi.. Uyên đỏ mặt cười ngất.

Trúc rạng rỡ khi thấy Uyên đã tươi sắc mặt và cười vui. Anh nắm lấy tay cô, kéo cô vào lòng.

Người tài xế còn trẻ chạy chậm chậm trong buổi sáng chủ nhật thật đẹp.

Hôm nay chủ nhật và lại là ngày lễ tình nhân, phố phường như trẻ trung và đẹp mắt với những bó hoa, những đôi tình nhân mắt ngời tình yêu nắm tay

nhau thông thả đi bát phở. Ai cũng có vẻ yêu đời, và hạnh phúc, như đôi vợ chồng mới vừa cưới nhau này - Anh chàng tài xế thầm nghĩ - Cô dâu đẹp thật và rất có ấn tượng với đôi mắt xéch. Lễ cưới đơn giản mà dễ thương khiến anh thấy dường như cuộc đời thật đẹp.

Ở băng sau, Trúc cần nhẫn nhỏ nhỏ :

- Cái vòng hoa của em nè, nhìn thì đẹp thật nhưng cản trở anh quá. Cúi hôn em thì nó cạ vào tai nhột quá trời

Đừng Nói Xa Nhau

Chương 21

Minh Thư chìa cho Uyên quyển sách:

- Chị Uyên, cuốn này bổ ích lắm nè!

Uyên liếc mắt qua và bật cười với cái tựa sách rất kêu “Trở thành người vợ tuyệt vời”, cô lắc đầu:

- Thôi đi em, đọc mấy cái sách dạy làm vợ này anh Trúc biết được chộc quê chị chết luôn.

Cô gõ gõ lên mấy quyển sách đã chọn đang cầm trên tay:

- Mấy cuốn này được rồi. Có một câu nói của người Tây Phương, đại khái là người vợ phải ảnh hưởng đến ông chồng trước hết bằng cái bao tử. Mà chị thì Thư cũng biết đó, dở ỏi là dở mấy cái vụ xuống bếp này.

- Hèn chi chị rủ em vô nhà sách này, đi giáp vòng mà chỉ có quầy gia chánh là nín được chân chị.

Rồi cô sẫm soi mấy tựa sách trên tay Uyên:

- “50 thực đơn Âu Á”, “200 món ăn Việt Nam”, “Chế biến thực phẩm”, “Hướng dẫn thực hiện các món ăn trên bàn tiệc”... Úi chà, toàn là dạy nấu ăn, chi mà nhiều vậy chị?

Uyên nháy mắt nói nhỏ:

- Để giữ chồng đấy.

Cả hai cười rúc rích khi thấy một nhân viên nhà sách đến bên quầy trưng thêm mấy cuốn sách dạy nấu ăn khác.

Minh Thư khều Uyên:

- Chị mua nữa không?

Uyên lắc đầu:

- Thôi, thôi! Bậy nhiều đây mà sợ chị còn làm chưa xong nữa là...

Minh Thư háo hức nói:

- Chị làm xong có cho em thử không? Em thích ăn bánh nướng nhất. Chừng

nào chị làm bánh nhớ em với.

Uyên cười:

- Chắc rồi. Nhất là chị lại mua thêm cái lò nướng rất gọn và tiện lợi. Chỉ cần chị rảnh việc ở hội là ta tha hồ có bánh nướng ăn.

Cả hai vừa nói chuyện vừa đến quầy tính tiền. Cô thu ngân liếc thấy họ mua toàn là sách dạy làm bếp bèn quảng cáo:

- Hai chị có thích học nấu ăn qua bản video không? Ở quầy bán video có rất nhiều...

Uyên từ chối:

- Dạ chắc khỏi. Cảm ơn chị.

Cô trả tiền rồi cùng Minh Thư ra khỏi nhà sách. Minh Thư đòi xem mặt vài lựa Hà Đông để may áo dài, nhưng Uyên lại muốn về nhà ngay. Cô chia tay với Minh Thư ở góc phố sầm uất bán đầy những mặt hàng về gấm và lụa.

Về nhà, cô thay áo rồi mở cuốn sách ra ngay. Chọn một món ăn có vẻ dễ làm, Uyên ghi vội ra giấy liều lượng phụ liệu để chút nữa cô ghé chợ mua, làm bữa cơm chiều cho chồng.

Mấy tháng nay, Trúc vẫn chưa tìm được việc làm, dù mỗi buổi sáng chiều, anh đều ra ngoài xin việc. Uyên không dám hỏi nhiều đến anh, thỉnh thoảng cô gợi ý với anh những công việc khác mà anh có thể làm như dạy Anh văn, phiên dịch... nhưng Trúc đã cau mày gạt ngang.

Cô hiểu anh tự ái, rất tự ái, và thêm một điều nữa là anh yêu công việc thiết kế trang trí nội thất của mình. Cùng nhau làm việc chung với những ngày triển lãm của ông bà Tâm Nguyễn ở Đà Lạt cô mới hiểu hết về sự đam mê của anh đối với nghề nghiệp.

Giữa những bản vẽ và tốp thợ phụ, anh như một tín đồ yêu nghệ thuật. Cô đã ngắm anh hàng giờ với đôi lông mày cau lại suy nghĩ, với sự khe khắt về màu sắc, anh đòi hỏi cao những người thợ phụ khi pha màu, và cả những cái mím môi khi anh tỉ mỉ sửa lỗi của tốp thợ. Anh hăng say và hết lòng với công việc như thế, bảo sao không khó chịu khi cơ hội làm việc trước mắt toàn là những công việc không đúng chuyên môn.

Cô thở dài. Đối với cô, anh vẫn chịu đựng và yêu thương, nhưng dạo gần đây, đôi khi anh bắt gắt vô cớ, Uyên biết sự bức bối khi không có việc làm của anh đã khiến anh như vậy. Nhưng cô vẫn không tránh được những cơn buồn khi cô một mình.

Cô yêu anh. Lấy nhau rồi, tình yêu đó lại càng nhân lên từng ngày. Sách vở xung quanh cho cô biết ngày nay ở Tây Âu, chuyện vợ chồng tựa vào nhau, giúp đỡ nhau khi người chồng lâm vào cảnh thất nghiệp đã là chuyện bình thường. Nhưng khô nổi, với Trúc, thì điều anh không có việc làm như là một nổi nhục. Anh như là một người đàn ông bảo thủ cuối cùng của thời đại vậy, cứ khẳng khẳng đàn ông phải gánh vác, phải là chỗ dựa vợ con nương tựa.

Chỉ duy nhất một khuôn mẫu như thế mà thôi.

Bởi lẽ đó, anh càng buồn bực vì chưa có việc, cô càng gượng nhẹ khi tiếp xúc với anh về vấn đề tiền bạc, công việc.

Chuông reo ngoài cửa làm Uyên giật mình, cô nhìn đồng hồ. Mới hơn 4 giờ. Trúc về sớm chắc. Cô đi ra cổng.

Uyên mở cánh cổng ra với nụ cười tươi trên môi, nhưng khi nhận ra vị khách chính là ông Kiên, cô giận giữ tắt ngay nụ cười, cô đóng cổng lại.

Ông Kiên nhanh chân chặn lấy cánh cổng sắt và vịn tay cản lại:

- Tôi cần nói chuyện với Uyên.

- Không có gì để nói. Tôi không muốn gặp ông. Ông đi đi. – Uyên la lên

Ông Kiên cười khẩy:

- Ngay cả khi cô chưa nghe về thằng Trúc sao? Cô không muốn biết về tình trạng của nó hiện giờ à?

Uyên nín lặng, chú ý đến lời ông. Ông vừa nhắc đến tên Trúc.

- Tôi nghĩ cô nên mời tôi vào nhà thì tiện hơn. Chuyện của nó không dài nhưng cũng không phải chỉ nói vài câu.

Uyên không đáp. Cô nhìn thẳng vào ông. Vẻ hèn hạ và sâu hiểm của ông làm cô kinh tởm. Nhưng cái tên Trúc làm cô thay đổi. Cô buông tay, ông Kiên nhếch môi cười đẩy cánh cổng ra và đi vào nhà.

Ông vào phòng khách của cô. Đây là lần thứ hai, nhưng ông lại có cái vẻ thích thú và thân thiết như đã đến đây hàng chục lần, như ông làm chủ gian phòng này vậy.

Uyên theo sau, ngồi xuống trước mặt ông:

- Ông biết gì về Trúc?

- Nó vẫn không có việc làm.

Uyên bĩu môi:

- Tôi là vợ anh ấy, dĩ nhiên điều này tôi cũng biết. Tôi còn biết hơn ông một điều là anh ấy sẽ kiếm ra việc.

Ông Kiên dựa hẳn vào lưng nệm ghế:

- Tôi nói với Uyên gì nhỉ? Nó vẫn “không có” việc làm. “Không có” tức là hiện tại và đến tương lai sau này.

- Nói láo. – Uyên la lên – Trúc giỏi nghề, anh ấy nhất định sẽ kiếm ra việc.

Ông Kiên nhìn chăm chăm vào cô, lắc đầu:

- Làm sao kiếm ra được việc khi giới xây dựng và kiến trúc đã tẩy chay nó?

- Ông hại anh ấy? Ông nói xấu anh ấy?

- Một phần thôi. – Ông Kiên cười, cất giọng đều đều - Họ tin tưởng giao việc nó sao được khi tôi là cậu ruột đã đến xin họ bác ra với lý do rất chính đáng: nó là thằng nghiện, gia đình đã từ nó bên ấy, cơ quan nào nhận nó làm, công trình mất mát vật tư hay giao không đúng thời hạn, không đúng bản vẽ thì gia đình không chịu trách nhiệm.

- Nhưng anh ấy ký quỹ...
- Trong ngành xây dựng, uy tín là hàng đầu. Mất uy tín chỉ có nước bỏ nghề. Đó là chưa kể công trình cuối cùng của nó ở ngoài Huế, có lẽ vì lo “yêu” nên hơi hợt bị thất thoát vật tư, và vật tư không đúng chất lượng, nên từ khi xong đến hơn tháng sau là sơn đã ngả màu...

Uyên sững sờ, cô tức giận:

- Ông đã cố tình hại anh ấy.

Ông Kiên ngắt lời:

- Không phải tôi mà là Uyên đấy. Chính Uyên đã hại nó. Tại sao Uyên lại quen biết nó? Tại sao Uyên lại cãi lời cảnh cáo của tôi mà kết hôn với nó? Uyên đẩy nó vào đường cụt đó. Hai người không có lối thoát đâu.

Uyên nắm chặt tay, cô run giọng hỏi:

- Tại sao vợ chồng ông muốn phá chúng tôi? Chúng tôi có lỗi gì với các người mà các người ghét bỏ, hãm hại như vậy?

Như khơi đúng mạch, ông Kiên chồm dậy nói một cách kích động:

- Cô không biết lỗi gì à? Tại sao cô không giữ lòng, tại sao chỉ mới chia tay với Minh chưa đầy năm, cô lại quen biết thằng Trúc? Tại sao lại trúng ngay thằng cháu ruột của tôi? Tôi chỉ gọi điện thoại cho cô, tôi muốn an ủi cô, bảo bọc cô, tôi muốn cô đối xử tốt với tôi, tại sao cô lại biết tôi là cậu nó và cho nó biết bí mật này?

Ông Kiên nói tiếp, mắt như thu nhỏ lại, ánh tia nhìn đe dọa:

- Vì cô mà nó đối đầu với cậu ruột, nó khinh khi tôi, găm gù tôi như thể sợ tôi hại đến cô. Nó đã về bên ấy. Ai mà biết nó đã nói gì với anh chị tôi? Nếu họ tin nó, tôi đâu còn gì mặt mũi, uy tín và cả tiền bạc hàng tháng họ vẫn đều đặn gửi về giúp đỡ cho tôi, người thân duy nhất của họ còn ở lại Việt Nam này. Cho nên để chặn trước, tôi phải ra tay trước thôi, sẵn cô cũng không phải là tờ giấy trắng, tôi bôi cho bẩn thêm, sẵn cái tính bốc đồng, bướng bỉnh của thằng Trúc, tôi vẽ thêm vài nét sa đọa, phóng túng vào... cô thấy đó, lời tôi cảnh cáo tôi đều có thể làm được và làm còn hơn thế nữa nếu cô không ngoan ngoãn nghe lời tôi.

Uyên lờ đi câu cuối của ông, cô thắc mắc:

- Tại sao vợ ông lại đồng lõa với ông? Hay bà ấy là chủ mưu?

Ông Kiên cười sặc sụa:

- Bà Thúy chỉ có nghĩ đến tiền thôi. Làm sao bà chịu đựng được ý nghĩ thằng Trúc lấy vợ, có cơ để đòi lại nhà. Dù trả lại nhà cho ba mẹ thằng Trúc, bà vẫn có thể về lại nhà cũ là phòng khám để ở, nhưng cái nhà lớn của ba mẹ thằng Trúc không phải một đồng tiền sao? Ngu dại gì để vuột mất.

Ông hất mặt:

- Nói mình Uyên biết cũng được. Mọi sự đều là do tôi nhúng tay làm. Tôi nghĩ ra và tôi làm tất. Tôi còn mạnh tay hơn nữa nếu cô chẳng chịu nghe lời

tôi.

Uyên chấp nhận đối mặt với ông, cô hỏi thẳng:

- Ý ông muốn nói tôi làm sao?

- Dễ thôi. Bỏ thằng Trúc đi, cô sẽ trở lại là một người đàn bà trẻ độc thân.

Cô rất thích hợp với dáng vẻ cô độc, sầu muộn. Cô hãy xa thằng Trúc ra đi.

Nó giống như mấy thằng thanh niên choai choai với những trò con nít ngu ngốc, làm sao xứng với cô?

- Còn nếu không? - Uyên lạnh lùng.

Ông Kiên bất ngờ với sự bướng bỉnh của Uyên, ông gằn giọng:

- Thì các người sẽ còn phải chịu nhiều sự trừng trị hơn nữa, nếu không nghe lời. Sẽ đến lúc mâu thuẫn rồi ghét bỏ nhau, rồi cũng chia tay thôi. Nhưng là chia tay khổ sở.

Uyên cố kìm cơn giận run người, cô đứng dậy:

- Cám ơn ông đã đến với tin tức và những lời hăm dọa. Ông có thể về được rồi.

Ông Kiên nhìn cô ngạc nhiên. Buổi nói chuyện rõ ràng và nặng nề không ảnh hưởng đến quyết định của cô chút nào sao? Ông chưa hiểu.

Uyên lập lại:

- Ông về được chưa? Nếu muộn hơn, chồng tôi về đây, tôi không biết chắc chuyện gì sẽ xảy ra với ông. Ông cũng quá hiểu tánh anh ấy, rất kiên quyết với kẻ bỉ ổi, cho dù kẻ đó là cậu ruột.

Ông Kiên giận tím mặt, ông đứng dậy và bước đi. Ngang qua cô, ông định nói câu gì đó, nhưng vẻ cứng rắn như sẵn sàng đối phó của cô làm ông chững lại. Cuối cùng, ông buông gọn một câu trước khi ra cổng:

- Được, cứ chờ xem.

Uyên nhìn theo dáng ông, ước gì làm cách nào cho ông biến mất trên cõi đời. Nhưng vừa ước đó, cô lại giật mình đó, vì ý nghĩ dữ dội của mình. Đây là cậu ruột của Trúc? Con người đê tiện đó.

Uyên không biết phải làm sao để giữ cho tình yêu không bị phá hoại và cuộc hôn nhân với cô bền vững. Lời hăm dọa của ông Kiên làm cô căm giận nhưng cũng lo sợ. Ông ta có âm mưu gì khác với Trúc và cô nữa?

Uyên ngồi lại một mình trong phòng khách. Chiều tàn dần, gian phòng đã tắt ánh sáng còn sót lại của buổi chiều. Chỉ mình Uyên và bóng tối đang vây quanh. Mình Uyên và sự cô đơn, lạnh lẽ.

Trời không chịu người, sao lại thử thách tình yêu cô và anh đến khắc nghiệt vậy? Uyên hoang mang, lo sợ. Rồi mai đây, anh và cô sẽ như thế nào? Tình yêu của họ sẽ đi về đâu? Hôn nhân giữa hai người có còn bền vững?

Không. Uyên chùi vội những giọt nước mắt vừa hoen mi. Không thể để cho bất cứ điều gì làm vẩn đục tình yêu của mình được. Nhất định mình phải nghĩ cách để bảo vệ hạnh phúc của mình. Và, nếu như mai sau cuộc tình với

Trúc có tan vỡ, mình cũng cố giữ lại cho ngày hôm nay được trọn vẹn. Mỗi một ngày còn sống chung với anh, sẽ là một ngày tràn đầy hạnh phúc. Để cho dù mai đây, họ có dùng tiền bạc, thế lực, âm mưu, thậm chí đem cả gia đình anh ra mà chia cắt, thì cô cũng còn giữ lại ký ức về khoảng thời gian đẹp nhất của đời mình, khoảng thời gian hạnh phúc với anh. Và, không bao giờ cô chia xẻ tâm sự về quãng đời đẹp nhất này cho ai khác nữa. Đêm đã buông hẳn xuống rồi. Uyên nghe lạnh. Giờ này Trúc ở đâu? Anh chưa về ư?

Đừng Nói Xa Nhau

Chương 22

Trúc đưa tay cho Uyên vịn để đỡ cô xuống khỏi khoang phi tiễn - trò chơi trẻ con của công viên Tao Đàn.

Uyên cười toe toét, chân cứ loạng choạng làm anh phải nhắc bổng cô lên trên đôi tay mạnh khỏe và đưa cô lại ghé đá gần đó.

Mấy đứa trẻ đang chờ đến lượt chơi, cười trêu khi cô hươ tay chân như người say rượu. Chúng la lên:

- Cô ơi, cô xin rồi. Cô xin rồi.

Uyên lắc đầu, vừa cười vừa thở. Vui quá xá! Hết đu quay rồi tới phi tiễn. Cả trái đất cứ như đảo lộn trước mắt cô.

- Vui quá anh ơi! - Uyên thốt lên.

Trúc cười:

- Ủ, thì vui, nhưng em có sao không?

Uyên lắc đầu:

- Em không sao. Chỉ hơi...

Chưa kịp nói dứt, cô đã bụm miệng, nẩy người chạy đến nôn thốc vào giỏ rác gần đó. Trúc hốt hoảng đỡ lấy cô. Cô ói tuốt luốt hết tô phở mới ăn buổi sáng. Trúc xanh mặt, luống cuống vuốt vào lưng cô. Uyên vịn lấy anh, mới ngóc đầu lên lại hoa cả mắt, gục xuống ới nữa.

Trúc cứ lỉnh quính không biết làm sao. Khi Uyên ói xong, anh đỡ cô lên dựa vào mình. Anh rút khăn giấy lau miệng cho cô. Nhìn vào gương mặt tái xanh của Uyên, Trúc nói, đầy vẻ quan tâm:

- Hít thở sâu vào nhé. Em đỡ chưa?

Uyên mắt nhắm mắt mở gật đầu. Con buồn nôn làm cô chảy cả nước mắt.

Cô lấy từ tay Trúc thêm những miếng khăn giấy và lau nước mắt.

Trúc nói nhỏ:

- Lỗi của anh. Anh xin lỗi.

Khẽ đẩy tay anh ra, Uyên cười:

- Anh có lỗi gì đâu.

Đi cô trở lại băng ghế đá, anh lắc đầu nói:

- Tại anh rủ em vào đây chơi mấy trò đua xe và đu quay trẻ con này. Anh thật ngu, không biết rằng em yếu sức và dễ chóng mặt.

- Đâu có sao. Tại em đỡ nên phi tiễn chỉ mới một vòng đã chóng mặt. Nhưng em đã ói ra là khỏe rồi.

- Khỏe sao mà khỏe? Tô phở buổi sáng ăn đã cách cả tiếng đồng hồ mà em còn ói ra hết trơn mà nói là khỏe?

Uyên cười xòa, cô kéo tay anh:

- Thôi mà, em không có sao rồi. Chút nữa kiểm món gì nạp lại là được rồi. Nhưng mà nói thật, chơi cũng vui quá anh há!

Trúc nhăn mặt:

- Vui gì mà vui? Mặt em còn xanh quá. Anh đang lo đây. Về nhà nhé Uyên. Em đang yếu sức đó. Minh đừng chơi tiếp nữa nhé.

Uyên ngoan ngoãn gật đầu:

- Dạ, thì về. Uổng quá! Minh đang chơi vui. Chỉ mới chơi có ba, bốn trò chơi thôi. Thú thật, đã lâu lắm rồi, em không có vui vẻ và thoải mái kiểu trẻ con như vậy. Đua xe thì nhanh thật nhanh. Phi tiễn thì lơ lửng trên không trung, nhìn xuống người dưới đất nhỏ xíu, ngộ ghê. Ở trên đó tha hồ cười, tha hồ hét, vui dễ sợ.

Uyên nói liếng thoảng, còn Trúc thì ậm ừ gì không rõ.

Ra bãi xe, chờ anh nổ máy, Uyên ngồi yên sau, cô nói nhỏ vào tai anh:

- Lần sau vào đây chơi, em hứa sẽ chơi vui hết mình, không làm xấu như vậy nữa đâu.

Trúc lầm thầm một mình:

- Lần sau cái gì? Sẽ chẳng có lần sau nào hết. Làm anh mất cả hồn vía. Em có chuyện gì làm sao anh chịu nổi hả nhỏ!

Uyên không nghe rõ lời anh. Cô đang vòng tay ôm lấy anh, áp mặt vào tấm lưng vững chắc của anh mà mơ mộng. Hạnh phúc quá!

Sáng nay, cả anh và cô đều tự cho mình một ngày phép. Cô không đến Hội, cũng không ghé quán ăn, còn anh thì ngưng ôm hồ sơ đi xin việc. Anh tuyên bố đưa cô đi chơi.

Đầu tiên, anh dắt cô vào quán phở Pasteur. Lại cũng cô một tô phở nhỏ và anh hai tô. Ăn xong đi bát phở, tay trong tay lang thang vài con đường nhộn nhịp. Cô chỉ trở lung tung, nhưng lại không cho anh mua bất cứ thứ gì. Điều này làm Trúc cứ cau mày, anh đã bảo cô:

- Anh muốn mua cho em một món quà. Anh vừa nhớ ra ngoài chiếc nhẫn cưới anh đã vô ý đến nỗi không tặng gì khác cho em. Em cho anh sửa lại lỗi

đó được không?

Uyên lắc đầu quầy quậy:

- Chúng mình đã là vợ chồng rồi mà. Em không cần những vật chất rườm rà đó.

Rồi cô trêu anh:

- Em đã là vợ anh mất rồi. Khỏi cần anh phải tốn hao cho cái bước đường làm quen và tán tỉnh đó nữa, phải không?

Nhưng Uyên không thể cãi nổi anh. Trúc nhất quyết kéo cô đến quầy trang sức và nghiêm mặt bảo cô chọn. Uyên e sợ thầm cho cái tính tự ái của Trúc. Anh đang thất nghiệp mà cứ nhất định xài tiền, từ chối hoài thì anh nghĩ xiên xẹo mất.

Cuối cùng, cô đành chỉ cho anh một mặt đá nhỏ hình trái tim, món quà không đắt giá, nhưng cô thích cái nét thanh mảnh của nó, và anh cũng đồng tình với cô.

Uyên nhờ anh mở sợi dây chuyền trên cổ cô và lồng trái tim dễ thương vào đây. Anh thì thầm nho nhỏ với cô:

- Đeo để nhớ anh thì nhớ, nhưng nên nhớ thêm là trái tim anh không phải bằng đá nhé.

Uyên cười sung sướng với món quà và cử chỉ gượng nhẹ của anh.

Giờ đây, ngoài trái tim yêu đang đập rộn rã trong lồng ngực, cô còn có thêm một trái tim xinh xinh tượng trưng cho tình yêu của anh treo phía trước.

Lúc này, anh cao hứng đã kéo cô vào Tao Đàn mua vé chơi đua xe. Cuộc chơi đang vui ời là vui, cả anh lẫn cô đều cười nhiều, cảm thấy thật thích thú khi chơi lại những trò chơi trẻ nít. Nếu không có cái hệ tiêu hóa của cô bất ổn, cô đã có thể rủ anh chơi thêm vài trò chơi nữa.

Về nhà, Trúc để cô ngồi ở salon, anh cởi giày và xắn tay vào bếp pha cho cô một ly trà đường. Anh nói như ra lệnh:

- Uống đi nhỏ. Bữa sáng của em tiêu mất rồi. Bây giờ ăn bánh mì ốpla hay sandwich?

Uyên lười suy nghĩ, cô ậm ừ:

- Gì cũng được mà anh.

Trúc véo nhẹ má cô:

- Vậy anh làm sandwich nhé, năm phút là có ăn rồi.

Anh trở vào bếp. Còn lại một mình, Uyên nằm khoanh trên ghế nệm và nghĩ về hạnh phúc của mình. Cô thấy lòng ấm áp.

Giờ đây, mặc kệ hôn phối của cô và anh có bị ngăn trở thế nào, cô cũng sẽ cùng anh vui vẻ, hạnh phúc, tận hưởng tình yêu của nhau và sẽ cùng nhau giữ gìn hạnh phúc ấy.

Ly trà đường của Trúc làm cô lại sức và tỉnh táo hơn, cô tò mò xuống bếp.

- Gì nữa đây nhỏ? Xuống kiểm soát nhà bếp của anh hả?

Anh chìa cho cô đĩa bánh sandwich nướng còn nóng hổi trông thật ngon mắt.

Không muốn ăn nữa, nhưng Uyên nhìn thấy miếng bánh, lại chép miệng đố ý ngay.

Cắn miếng bánh đầu tiên, giòn và thơm quá, Uyên suýt xoa:

- Chà, ngon quá anh ơi.

Chợt thất ánh mắt hài lòng của anh, cô chợt nhận ra mình vô ý. Uyên đưa anh đĩa bánh:

- Anh ăn với em. Ba, bốn miếng lận, em ăn sao nôi.

Trúc cười khì. Không từ chối, anh cầm ngay một miếng bánh.

Hai người vừa ăn vừa dứt cho nhau. Trúc dư miếng bánh trước miệng Uyên hoài, không tài nào cô cắn được. Thấy cô phụng phịu, anh phá lên cười.

- Vợ ơi, nhớ hồi nào vợ anh lạnh như tiền, dữ ời là dữ. Sao bây giờ làm vợ mình, vợ hiền khô vậy, không nhẽo nữa chứ.

Uyên lườm anh:

- Làm như em chần lăm vậy? Bộ anh thích vậy sao?

Trúc rùn vai:

- Không dám ạ!

Uyên cười trừ. Trúc choàng tay lấy eo cô:

- Bây giờ mình làm gì cho hết ngày, nhỏ.

- Làm gì? - Uyên mở to mắt.

Trúc nháy nháy mắt. Uyên hiểu ra đồ mắt, cô phủi tay anh, ngoe nguẩy đi lên nhà trên. Trúc theo sau cười trừ:

- Lại đồ mắt nữa rồi. Làm vợ người ta đã mấy tháng mà còn mắc cỡ. Ngộ ha!

Uyên mắc cỡ vùng vằng. Anh suýt suýt khẽ và ôm cô lại:

- Nè, khoan làm nũng để anh nói này nghe.

Đợi cô im và đưa mắt tò mò nhìn mình, anh trịnh trọng nói:

- Năm nay anh 27 tuổi. Muốn có con ở tuổi 28 thì phải làm sao nhỉ?

Uyên vừa cười vừa ngượng, cô vùng ra. Anh phá lên cười và sặc sụa nói thêm:

- Ê, vợ ơi. Có mắc cỡ bỏ trốn thì chạy vào phòng ngủ nhé. Để anh dễ tìm đó mà.

Uyên nghe mà nóng đến cả mang tai. Thật hết biết cho ông chồng quái quỷ của cô.

Đừng Nói Xa Nhau

Chương 23

Tiếng chuông cửa làm Uyên giật mình. Trúc đã về. Liếc nhanh đồng hồ, cô ra mở cổng. Đã hơn 10 giờ rồi.

Cánh cổng rộng mở. Trúc chạy luôn xe vào sân. Nhìn dáng điệu ngật ngưỡng khi anh dựng chống xe, Uyên trĩu buồn. Điều cô đoán và sợ lắm khi ngòi đọi cửa của đã thành sự thật.

Cả tháng nay Trúc như đổi tánh. Anh dễ gắt gỏng và thêm tự ái. Anh gạt phăng lời gợi ý tể nhị của cô là đổi nghề khác, hoặc giúp cô là đổi nghề khác, hoặc giúp cô quản lý tiệm ăn Hoài Hương. Anh đã giận dữ với cô, cứ như cô xúc phạm anh nặng nề lắm.

Cương quyết không dùng tiền của cô, từ chối và dè bĩu ngay những công việc dạy học mà bạn bè anh giới thiệu làm tạm, anh như con thú lồng lộn khi biết mình vừa bị nhốt vào chuồng. Càng xoay trở, anh lại càng đối diện với những song sắt của đời cản bước chân anh.

Uyên đau lòng khi thấy Trúc trở nên như vậy. Đây là lần thứ mười mấy anh về nhà với cơn say bí tỉ. Cô đã cố gắng bằng sự quen biết ở Hội với các khách hàng để hỏi cho anh một chỗ làm. Nhưng công việc của thiết kế thì vô vọng, còn những công việc khác thì đừng hòng anh chấp nhận. Uyên thở dài. Tự ái anh cao bằng núi, nó làm khổ anh và làm khổ cả cuộc sống chung giữa hai người.

Cô cứ lo sợ một viễn cảnh đau khổ có nguy cơ xảy ra, vì với tánh cao ngạo ấy, anh còn chịu đựng bao lâu nữa cảnh mình thất nghiệp mà vợ lại có đến hai công việc, vừa ở Hội, vừa quán xuyên quán ăn?

Uyên đến cạnh Trúc. Anh đang nằm xoài lên salon lơ ngơ rên rỉ. Uyên định cởi giày giúp anh, nhưng cô hốt hoảng khi nhận ra một khoanh tóc của anh bết máu và máu còn loang xuống lưng áo sơ mi sậm màu của anh. Cô lay anh trong sợ hãi:

- Trúc, anh bị sao vậy?

Trúc lảm nhảm những câu nói hần học vô nghĩa. Anh đâu biết gì về nỗi hoảng sợ của cô.

Uyên khó nhọc cởi áo khoác và đỡ lấy cái đầu nặng chịch của anh cô run rẩy xem xét vết thương. Có lẽ anh đã có một cuộc ẩu đả với ai đó, vì không chỉ vết thương đổ máu ở đầu, gò má trái của anh cũng đang sưng lên và bầm tím.

Uyên nấu nước pha cho ấm rồi gọi máu nơi tóc cho anh, cầm máu và băng bó lại vết thương. Vừa làm cô vừa rầm rứt khóc.

Khi vết thương đã tạm ổn, Uyên nhẹ nhàng lau mặt và thay áo cho anh. Lúc

cô cởi áo cho anh. Lúc cô cởi áo, Trúc dường như chợt tỉnh, anh quờ tay gạt cô té xuống cạnh bàn đầu giường.

Anh gầm gừ:

- Cút đi !

- Đừng anh, yên nào. Để em thay áo cho anh nhé - Uyên nhỏ nhẹ nói.

Trúc mắt nhắm mắt mở chồm dậy, anh đẩy cô ra và quát lên:

- Cút đi. Lũ chúng bây tính đập tao à? Nhắm đánh lại không? Thử xem thằng nào chết.

Nhân cơ hội anh loạn choạng đứng dậy hươ tay, Uyên tuột nốt tay áo bên kia của anh. Cô vỗ về:

- Đừng vậy mà anh. Em đây nè, không phải bọn họ đâu. Em đỡ anh vào giường nhé?

Uyên phải vừa đỡ vừa đẩy. Khó khăn lắm mới đưa được anh vào phòng ngủ.

Ngồi phịch xuống giường, anh chợt hỏi cô

- Ở đâu đây?

Uyên hơi nhăn mặt. Lạy chúa. Đến nhà mình mà còn không nhận ra thì anh say quá rồi còn gì, say hơn cả những lần trước. Cũng may là quán tính cũng giúp anh về được đến nhà.

- Tôi hỏi ở đâu? - Anh lại lè nhè.

Uyên thở ra trả lời anh như nói với mình:

- Ở nhà mà anh! Hôm nay anh say quá. Anh không còn nhận ra gì cả. Có lẽ anh cũng chẳng nhận ra em nữa.

Chẳng hiểu sao câu nói của Uyên lọt vào tai Trúc. Anh nhướn mày:

- Cái gì? Tôi mà say à? Tôi không có say.

Uyên chẳng cãi với anh. Cô ngồi thụp xuống cởi giày cho anh. Đôi giày to khô và nặng nề.

Chùng như ảm ức vì Uyên không trả lời, anh nhíu mày nhìn chăm chăm xuống cô và hành động của cô. Ngay khi cô vừa cởi được một chiếc, anh gục gặc cúi xuống nâng mặt cô lên, rồi cười với trí nhớ vừa loé lên:

- Ha, tôi biết cô mà.

Uyên gật đầu:

- Đúng rồi.

Cô đỡ anh nằm xuống, nhưng anh vùng ra, lè nhè nói:

- Đừng phiền đến tôi. Cô là... người đem xui xẻo đến cho tôi mà. Cô làm tôi trở thành một thằng vô dụng, bỏ đi.

- Trúc!

Uyên sững sốt la lên. Anh tỉnh hay say thật, sao lại nói với cô những lời này. Cô tái mặt muốn chứng thực điều đó. Chồm lên nhìn kỹ anh, cô run giọng hỏi:

- Anh vừa nói gì vậy?

- Nói cô cắt đi. Cắt mẹ khỏi đời tôi.

Cùng với tiếng quát, Trúc gạt cô ngã xuống nền nhà.

Anh lảo lự ngật ngưỡng một hồi rồi cuối cùng cũng ngã phịch trên giường. Ngồi bệt trên nền gạch lạnh. Uyên nhìn anh tê tái. Nước mắt cô lăn dài trên má, cô biết anh vẫn đang say. Rất say, vì khi say con người ta nói thật nhất. Nói tuốt những gì đã nghĩ nhưng thường ngày dấu kín trong lòng.

Gió đêm lạnh quá. Nhưng câu nói của anh còn làm cô lạnh hơn. Trong suy nghĩ tiềm ẩn, cô thực sự là gánh nặng của anh sao? Cô mang đến xúi quẩy cho cuộc sống quanh anh. Đầu độc anh từ một thanh niên lạc quan, yêu đời trở thành một người bê tha rượu chè đến nỗi đánh lộn với người ta?

Uyên khóc trong đau buồn, cô vừa nhận ra rằng thời điểm mà ông Kiên cảnh cáo sắp đến. Không đủ sức đương đầu với bế tắc, với thử thách ở xã hội, cô và Trúc rồi sẽ đến giai đoạn dần vật nhau, cãi cọ nhau để rồi chia tay trong ghét bỏ và đau khổ.

Cô nhìn lại Trúc. Đầu còn băng, thân trần và ngủ mê mệt với chiếc quần Jean dày cộm. Anh nằm sấp tay, hơi thở có lẽ còn nặc nồng mùi bia rượu. Anh đâu biết đến những giọt nước mắt của cô, đâu biết cô đã đau xé lòng khi chiều chiều đợi cửa và thất vọng khi thấy anh lại về trong say sưa, bết bát. Anh đâu cần biết cô đã chịu đựng, cố nhỏ nhẹ và tế nhị khuyên lơn anh, cố xoay chuyển để mong một điều duy nhất. Đó là giữ cho tình yêu giữa họ được lâu dài, được trọn vẹn.

Vậy mà nay, dường như tình yêu và sự tôn trọng nhau đang ngấm ngấm nứt rạn giữa hai người. Cô đau lòng khi thấy anh càng ngày càng tự đánh mất mình. Còn anh, trong thâm tâm đang quần quanh với ý nghĩ cô là gánh nặng đang ám lấy anh.

Uyên chùi nước mắt. Cô chậm rãi đến ngồi trước bàn phấn. Với tay bật ngọn đèn bàn, ngồi lặng đi, dùng dằng không thể dứt khoát với quyết định của mình.

Uyên không biết mình ngồi trùng trùng vô hồn trước gương bao lâu. Chỉ đến khi đồng hồ ngoài phòng khách đếm 2 tiếng, cô mới sự tỉnh, và nhớ lại hiện tại.

Rồi Uyên cũng quyết định được. Cô mở ngăn kéo lấy ra một tờ giấy trắng. Mím môi lấy cương quyết và cô viết lên đó. Chỉ mới vài dòng cô đã bồi bồi, xoá xoá. Cô vo lại quăng bỏ, lấy tờ giấy khác. Lại viết lại gạch xoá, và lại bỏ...

Đến tờ giấy thứ năm thì cô như điên lên, cô quăng mạnh cây bút lên mặt bàn.

Tiếng động giữa đêm vắng làm Trúc trở mình ú ớ:

- Uyên ơi!

Tiếng gọi êm ái, yêu thương của anh làm cô sựng lại, ngẩn ngơ. Làm sao cô

viết nổi đây, làm sao cô xa anh nổi?

Uyên nhẹ nhàng đến bên giường anh và ngắm anh lặng lẽ.

Đôi mày anh hơi cau lại, nét mặt như không có giấc ngủ êm. Uyên cúi xuống nhẹ nhàng kéo chăn đắp lên người anh. Đêm nay hơi lạnh, anh ngủ thân trần sớm mai khó tránh được bệnh cảm.

Cử động gương nhẹ của Uyên dường như làm động anh. Trúc vô thức quờ tay sang bên cạnh, như tìm thân hình ấm áp quen thuộc của cô. Khoảng trống ở nệm làm anh nhăn mặt thức giấc. Anh mở mắt và vội nhắm lại ngay vì chói. Anh gọi tên cô:

- Uyên ơi! Uyên. Em đâu rồi?

Uyên lặng thinh, cô chờ anh ngủ lại. Nhưng không. Trúc đột nhiên lấy tay che mắt và chống tay ngồi dậy:

- Uyên ơi !

Biết anh đã thức và không thể tránh đi, cô đành lên tiếng, rồi ngồi xuống cạnh giường:

- Em đây - Cô rời trán anh - Anh tỉnh rồi à?

Trúc ậm ừ. Anh nhăn nhó:

- Em đi đâu vậy? Sao không ngủ.

- Em ngủ đó chứ. Chỉ mới đi xuống uống nước thôi.

Sực nhớ những lần trước say rượu, nửa đêm anh đều dậy đi kiếm nước uống, cô hỏi anh:

- Anh khát nước không? Em lấy nước cho anh uống nhé.

- Ồ, lấy dùm anh đi.

Uyên đi xuống bếp. Cô rót nước vào một cái ly thủy tinh và định lên cho anh thì tiếng anh lại vọng xuống:

- Uyên ơi! Cho anh viên thuốc nhức đầu luôn.

Uyên lục trong tủ thuốc kiểm tra viên thuốc và lấy cho anh một viên. Khi cô vào phòng anh đang đứng trước bàn phấn, dựa lưng về phía cô.

- Thuốc nè anh !

Trúc từ từ quay lại, gương mặt anh sừng sờ, trên tay là tờ giấy cô đang viết dở, anh chìa ra cho cô, như không hiểu:

- Đây là cái gì?

Uyên lúng túng, không biết nói sao. Cô ngập ngừng tiến lại với tay lấy lại tờ giấy, nhưng Trúc lật tay ra xa. Anh vịn lấy vai cô, xoay cô nhìn thẳng vào anh:

- Em trả lời anh đi. Chuyện này là sao?

Uyên cố thoát ra:

- Em... không biết.

- Tại sao lại không biết. Tại sao em lại viết mấy dòng kỳ quặc này.

Thấy cô lặng thinh. Anh chụp lấy hai vai cô kéo lại gần mình. Mắt dăm dăm

nhìn vào mắt cô, anh cố nhẹ giọng gạn hỏi:

- Em muốn rời xa anh? Tại sao vậy?

Không chịu nổi cái nhìn của anh. Uyên bật khóc:

- Là ý anh đó mà ! Sao anh không tự hỏi lòng mình. Anh muốn như vậy mà.

Trúc ngạc nhiên:

- Em nói gì vậy? Sao lại là ý anh?

Uyên nhắm mắt. Vai cô đang bị đè nặng dưới đôi bàn tay anh.

Chợt hiểu cái nhăn mặt của cô, Trúc buông tay và ôm hờ lấy cô vào lòng:

- Xin lỗi em. Làm em đau à?

Anh vén lại mớ tóc cho cô và vỗ về:

- Nín khóc nói anh nghe. Chuyện gì xảy ra vậy?

Uyên thút thít:

- Mấy ngày nay chiều nào anh cũng say rượu về nhà cau có với em. Khi nãy, chính miệng anh bảo em là điếm xấu, đem đến xui xẻo cho anh, anh đuổi em đi.

Trúc trợn mắt ngơ ngẩn:

- Thật sao?

- Em biết lúc đó là lúc anh nói thật lòng mình. Em sợ anh đã bắt đầu chán ghét em. Em... em không chịu nổi cảnh mai đây anh sẽ còn nói nhiều câu phũ phàng hơn nữa.

- Em làm nhảm gì vậy? - Trúc cau mày - Anh say nên nói bậy thôi. Được rồi, anh xin lỗi em, chịu chưa? Em đừng nghĩ quẩn như thế.

- Nhưng mà...

- Không nhưng mà gì nữa hết - Trúc cắt ngang lời cô.

Thấy cô còn âm ức, anh dịu giọng:

- Em cũng biết anh yêu em lắm mà, phải không? Đừng giận anh nữa nhé !

Anh lại ôm lấy cô vỗ về và chờ đến khi cô dứt hẳn sứt sịt, anh ngửa mặt cô lên và lau mắt cho cô nhẹ nhàng:

- Bây giờ đừng khóc nữa. Thay áo đi ngủ nhé em. Đêm đã khuya rồi.

Bỗng dưng Uyên thấy mệt rã rời. Cô muốn buông xuôi và nghe theo lời nói êm đềm của anh.

Trúc lấy cho cô áo ngủ trong lúc cô đi rửa mặt, anh thay bộ đồ ngủ và đợi cô trở vào. Khi Uyên uể oải thay áo, anh chợt nhìn thấy vết bầm trên người cô.

- Uyên- Anh gọi - Em lại đây đi !

Uyên đến giường. Anh né sang bên và chờ cô nằm xuống, anh lấy tay sờ nhẹ vào vết bầm trên ngực cô và cánh tay:

- Sao vậy em?

Uyên ngơ ngác. Khi anh chỉ vào cô mới hiểu. Cô nói trong cơn mỗi mệt:

- Là anh đó. Lúc say, anh nặng tay lắm.

Có lẽ sự rối rắm tinh thần làm Uyên đuối sức. Cô khép mắt lại và chìm vào

giấc ngủ mệt nhọc.

Đêm đã vắng lặng trở lại, chỉ còn Trúc vẫn thức. Anh không ngủ được, cứ mở mắt nhìn lên trần hoài nghi với chính mình.

Rồi anh nghiêng người nhìn Uyên, nhìn vào vết bầm trên cánh tay cô. Tác phẩm của anh đó sao? Làn da mịn màng của cô phải chăng không chỉ có hai vết bầm.

Anh tự giận chính mình. Anh sao lại như thế này? Say sưa lê la rồi lại về trút lên cô sự bất lực trước ngõ cụt của mình hay sao? Sao anh lại có thể hèn đến vậy? Nỡ đối xử với cô như thế. Cô là người anh yêu thương và đã từng vui sướng tốt cùng khi có được cô. Vậy mà...

Đâu rồi lời hứa hẹn yêu thương suốt cuộc đời của anh với cô hôm nào?

Uyên nói đúng. Cô e sợ nếu anh cứ sa đà thế này, sẽ có một ngày anh hành hạ cô tàn nhẫn phũ phàng hơn. Bởi vì không có nơi nào để anh trút giận, trút cơn tức tối vì thất thế... và cô, người duy nhất còn bên cạnh anh sẽ hứng chịu những cơn điên đó.

Chính điều này làm cho Uyên sợ hãi đến độ viết những lời đau khổ. Giờ đây, điều đó cũng làm anh sực tỉnh và hoảng sợ. Mình đã là thằng đàn ông gì vậy? Khốn kiếp thật...

Uyên trở mình, co ro vì lạnh. Anh nhẹ ôm cô vào lòng, kéo chăn lên. Lòng chùng xuống khi cô nép vào anh như tìm hơi ấm và chỗ dựa.

Anh khẽ hôn lên đôi má cô, lẩm bầm:

- Ngủ đi em. Anh hứa không bao giờ làm em buồn lòng nữa. Tha lỗi cho anh nhé!

Chẳng biết cô có nghe lời anh nói không, hơi thở của cô dường như đã đều đều, thanh thản hơn.

Dừng Nói Xa Nhau

Chương 24

Uyên vừa về đến nhà thì chuông điện thoại reo. Cô quăng vội túi xách xuống ghế nệm, nhắc máy lên:

- Allô!

- Chào cưng - Giọng Trúc vang lên vui vẻ - Có nhớ hôm nay là ngày gì không?

Uyên cười. Dĩ nhiên là cô nhớ chứ. Nhưng phải mới sáng nay cô mới biết, khi nhìn thấy Trường gói đầu gối tai tặng cho Minh Thư bó hoa hồng. Cũng chính vì nhớ ra nên cô đã xin về sớm buổi sáng, dù không chắc anh có thể về

được.

- Em còn tưởng anh quên - Uyên vờ trêu.

- Còn khuya mới quên nhỏ ơi! Không nhớ anh đã nói gì với em khi chọn ngày này là ngày cưới sao? Anh đã nói anh muốn mỗi năm đều là kỷ niệm ngày cưới nhau, nhớ đến buổi hẹn hò đầu tiên mà anh có thể tỏ tình với em vào ngày này, ngày mà cả thế giới ghi nhớ tình yêu của nhau.

Uyên rúc rích cười:

- Anh cứ nói là hay lắm. Vậy anh định kỷ niệm như thế nào đây, khi anh thì ở tuốt Qui Nhơn còn em thì tận Sài Gòn? - Cô phụng phịu - Em thậm chí chẳng có đóa hoa nào?

Tiểu Trúc cười giòn trong ống nghe:

- Sẽ có nhỏ ơi. Nhưng anh không muốn gọi điện cho tiệm hoa đem lại, mà anh muốn chính tay anh tặng em, đến chừng đó mới buộc em trả lễ anh bằng nụ hôn thật là dài mới được chứ, phải không?

Uyên ngạc nhiên, cô ngồi xuống ghế nệm:

- Anh vừa nói gì?

Trúc trình trọng:

- Anh bảo anh sẽ có mặt ở Sài Gòn trước 6 giờ để có thể đưa em đi đến cái nhà hàng dễ thương mà mình đã đến cách đây hai năm, để dùng bữa tối kỷ niệm một năm kết hôn, chịu không?

- Nhưng hôm nay chỉ mới là ngày thứ năm của chuyến đi, anh còn phải...

Anh ngắt lời cô:

- Anh nói với trưởng đoàn rồi. Anh xin về hôm nay, mai lại trở ra.

Uyên e ngại:

- Như vậy...

- Không sao đâu vợ ơi. Lý do chính đáng mà. Họ chấp thuận rồi. Có điều anh sẽ đi xe ngoài để vừa nhanh vừa tránh phiền cho đoàn.

Không kịp cho cô tỏ lời lo ngại, anh đổi giọng rồi cù nhây:

- Nè, nhớ ăn mặc đẹp nhé! Muốn anh lại hát tặng em một bài gì đó không?

"Đời tôi cô đơn" chẳng hạn...

- Xì! - Uyên bật cười - Bộ muốn cô đơn thật hả?

- Đâu dám, đâu dám. Tớ chỉ giỡn thôi. Ngộ nhớ đằng ấy để tớ cô đơn thật thì thà chết còn hơn.

Uyên nhăn mặt:

- Sao anh nói gì ghê thế.

Trúc ngạc nhiên:

- Sao nhỏ? Cái gì đâu?

- Công việc anh cứ đi xa, anh đừng nói điều xui xẻo làm em sợ.

Anh cười:

- Tưởng gì. Được rồi. Không nói nữa thì không nói. Nhưng em phải chuẩn bị

trước nhé. Sáu giờ anh về đến đây.

- Có kịp không anh? Hay là...

- Nhất định anh về đúng giờ mà. Anh sẽ sắp xếp công việc trong sáng nay cho xong. Anh mà về trước 6 giờ là cho anh hôn bù mười cái đấy nhé, chịu thường cho anh không?

Uyên mỉm cười:

- Trăm cái cũng được.

- Hê! Nhớ nha. Nói phải giữ lời đấy!

Uyên nói chắc:

- Em hứa mà.

Anh cười. Im lặng một lúc rồi nói đúng câu mỗi ngày mỗi nói khi gọi cho cô:

- Uyên ơi!

- Dạ.

- Nhớ em quá! - Anh thăm thì.

Uyên cười sung sướng. Nghe hoài mỗi ngày không biết chán câu nói yêu thương của anh.

- Em cũng nhớ anh lắm - Cô nhỏ nhẹ.

Lại im lặng. Rồi cuối cùng anh bật cười xòa:

- Trời ơi, chỉ chiều nay là gặp em rồi. Vậy mà anh cứ lẩn thẩn. Thôi anh ngưng nhé. Hẹn gặp em tối nay.

- Dạ.

- Bye, em.

Anh đã cúp máy. Uyên gác ống nghe dựa hân người vào lưng ghế, cô co chân lên, để đầu gối đỡ lấy cằm và mơ màng.

Vậy là đã tròn năm anh và cô tổ chức lễ cưới. Một năm đầy mật ngọt, mặn nồng. Cô càng thấy mình yêu anh hơn và tin tưởng tuyệt đối vào tình yêu anh đối với cô.

Uyên nhớ đến cái đêm cách đây mấy tháng. Một đêm thật buồn cho cô để cô phải hoang mang viết những lời chia tay để trả tự do cho anh. May mà cô không đủ can đảm thực hiện quyết định của mình, may mà Trúc biết được nỗi khổ tâm của cô. Đó là một ngã rẽ của cuộc sống chung đang dần tuột dốc giữa họ.

Cô nhớ hoài buổi sáng hôm sau. Khi thức dậy, anh đã trở lại là Quân Trúc của cô ngày nào. Yêu đời và lạc quan.

Anh tỉnh bơ lôi cô vào nhà bếp và đẩy cô xuống ghế ngồi. Vài phút sau, món ăn sáng còn nóng hổi đã thơm phức trước mặt cô. Mặc cho cô ngạc nhiên đến ngơ ngác, anh ép cô uống ly sữa.

Và, chỉ đến khi cô đã ăn xong, ngồi đó ngờ ngợ thái độ của anh. Anh mới nghiêm nghị nói với cô:

- Đêm qua anh thức luôn đến sáng. Anh thật tệ hại. Chỉ tối qua anh mới chột giật mình nhận ra rằng anh đã dần dần làm khổ em như thế nào, và anh còn tự làm xấu mình ra sao. Cho anh xin lỗi nhé Uyên.

Uyên đã hiểu. Cô chưa kịp nói gì thì anh tuyên bố tiếp:

- Nhất định trong vòng ba hôm, anh sẽ có được một việc làm. Bất kể việc không đúng chuyên môn. Dạy tiếng Anh, phiên dịch... việc gì cũng được. Miễn anh kiếm được tiền và có lại lòng tự trọng đúng nghĩa của mình, và miễn là anh còn có được em.

Uyên cười mà miệng méo xệch. Nước mắt cô rung rung. Anh đưa tay kéo cô đứng dậy rồi để cô ngồi lên đùi mình. Vùi mặt vào tóc cô, anh thầm thì:

- Anh thật ngu ngốc. Cứ khư khư giữ lấy sự tự ái mà vô tình làm khổ hai đứa. Anh không biết nếu cứ tiếp tục như thế, đến khi em chịu không nổi bỏ anh mà đi, làm sao anh tha thứ được cho mình.

Cô lặng yên ngồi trong lòng anh mà khóc. Nhưng những giọt nước mắt này thật ngọt ngào, thật hạnh phúc, chứ không giống những giọt nước mắt buồn tủi hôm qua.

- Anh lại làm em khóc nữa rồi. Đừng khóc nữa Uyên. Anh hứa mai đây, dù có trở ngại gì, chúng mình cũng sẽ bình tĩnh cùng nhau chia sẻ và giải quyết. Anh nói đầy tin tưởng, lạc quan:

- Anh không tin rằng anh không trở lại được đúng nghề của anh, trở lại đúng con người anh. Ờ mà, cũng chưa chắc thiết kế trang trí là nghề anh thích nhất, biết đâu anh dạy học thử lại thấy thích thú với công việc này. Mỗi nghề đều có cái hay riêng mà, phải không em?

Uyên cười với anh. Cũng chẳng biết gọi anh là người đàn ông chín chắn hay trẻ con, anh hay là sự pha trộn giữa hai tính cách.

Chỉ có điều cô yêu anh. Vì thế yêu luôn cái cá tính không giống ai của anh. Có hề gì đâu nhỉ!

Thế là đúng như anh nói, chỉ sau 2 ngày liên lạc, ông bà Tâm Nguyễn đã mời anh tham gia vào công tác xã hội của ông bà. Anh trở thành người phiên dịch, hướng dẫn các thủ tục cho những nhóm bảo trợ từ nước ngoài đến Việt Nam để đi ủy đạo và giúp đỡ trẻ em mồ côi và tật bệnh.

Ông bà Tâm Nguyễn đã về nước hai tháng nay để mở rộng hơn lời kêu gọi tham gia Hội của ông bà đến mọi thành phần. Công việc tại Việt Nam, họ tạm giao cho anh. Vì thế mỗi lần có các nhóm người nước ngoài đến theo chương trình giúp đỡ của Hội, anh đều đưa họ đi đến từng vùng xa xôi, hẻo lánh. Từng viện mồ côi, trại phong, từng trường nuôi dạy trẻ em tàn tật... Anh làm công việc này với niềm say mê chân thật vì nhận thức rõ công việc có ý nghĩa này. Chỉ duy nhất một điều là mỗi chuyến công tác về, anh hôn cô như mưa bắc và than thở là nhớ cô quá.

Uyên mỉm cười một mình. Anh làm như trước đó khi mới quen nhau, anh

không ngược xuôi công tác ngăn ngày cho nghề thiết kế của anh vậy. Cái bao tử Uyên dường như đang biểu tình làm Uyên nhớ đến, sáng giờ cô đã ăn gì đâu. Chà, kiếm gì ăn mới được. Cô tự nhủ - Phần còn lại trong ngày là lựa chọn chiếc áo thật đẹp cho tối nay và... chờ anh

- Bà nên đến ngay bệnh viện tỉnh. Ông Trúc.....

Cú điện thoại đường dài nói gọn như một thông báo. Họ đã cúp máy, nhưng Uyên còn đứng chết sững với ống nghe ở tai. Cô xây xẩm và muốn gục xuống với cái tin vừa nghe.

Điện thoại rơi xuống nền nhà một tiếng khô khốc đã kịp thức tỉnh cô, Uyên vùng dậy.

"Không, mình không thể ngắt được. Bệnh viện tỉnh, phải rồi. Mình phải đến ngay với anh."

Cô gượng đứng dậy lóng cọng chạy ra cửa. Nhưng như sức định thần, cô lại chạy vào lấy cái túi xách và mở tủ lấy tiền. Vừa làm nước mắt Uyên vừa trào ra, cô gạt đi và nhận ra mình đang nức nở.

Trời ơi! Chỉ vì muốn về đúng giờ hẹn để kỷ niệm ngày cưới mà anh lại có mặt trên chuyến xe tử thần đó. Xe lăn bánh mới nửa đường đã xảy ra tai nạn.

Trúc ra sao? Cô phải đến ngay với anh, phải ở bên anh.

Uyên cố kềm cơn run rẩy và hoảng loạn, cô phải ráng tỉnh táo. Anh đang cần có cô. Cô phải tỉnh táo để đến được với anh.

Nhét vội mớ tiền vào túi xách, Uyên lập cập khóa cổng và đi như chạy ra đường vẫy xe. Cô không biết cách nào đến nhanh với anh. Bất cứ xe gì có thể đến đó được, cô đều có thể trả tiền để đi đến bằng được.

Cô phải đến thật nhanh.

Đừng Nói Xa Nhau

Chương kết

Bệnh viện tỉnh...

Uyên ngồi đó, lặng lẽ ngắm anh. Trúc đã ốm đi nhiều quá, chỉ gần hai tháng nằm trên giường với cơn mê sâu. Anh không nhận thức được gì sau tai nạn hôm đó.

Nhìn anh với những dây, những ống chằng chịt ở mũi, ở tay... Uyên thật quá đau lòng. Hàng ngày cô ở bên anh, bỏ cả công việc ở Hội và ở tiệm ăn. Cô cứ ngồi cạnh anh cầm tay anh, chăm chăm nhìn vào anh, mong anh tỉnh lại.

Cửa phòng xích mở. Uyên không quay ra. Minh Thư nhẹ đến bên cô.

- Chị Uyên.

Uyên hơi ngẩng lên. Minh Thư lắc đầu buồn bã:

- Chị đừng hành hạ mình như vậy. Anh Trúc mà thấy chị ốm và xanh như thế này, anh không hài lòng đâu.

Uyên cười gượng:

- Chị muốn bên anh.

- Em biết. Nhưng chị em. Chị có giúp được gì nhiều cho anh đâu. Bác sĩ đã nói anh Trúc sẽ như vậy không biết đến bao giờ, em biết anh là chồng chị, nhưng chị không thể suốt ngày cũng giam mình ở đây với anh, chị còn công việc, còn cuộc sống của mình nữa.

Uyên cau mày:

- Em nói gì vậy? Chị ở đây chăm sóc anh có gì là sai?

- Không hẳn là sai. Nhưng nếu chị cứ bỏ mặc cuộc sống của chị thì chị đúng là sai đây.

Uyên nhăn mặt:

- Chị không hiểu lời em nói.

Minh Thư bực bội nhìn ra cửa phòng. Trường không nói gì. Cô lại lên tiếng:

- Đã hai tháng rồi chị thậm chí không về công ty. Chú Lâm Thành bảo nếu chị quyết định nghỉ việc thì phải báo cho chú ấy biết, còn không, ngày mai chị phải có mặt ở Văn phòng Hội?

Uyên lắc đầu:

- Chị phải ở đây. Anh Trúc có thể tỉnh dậy bất cứ lúc nào.

Minh Thư hết chịu nổi, cô gằn giọng:

- Tỉnh dậy? Chị cứ mãi nói thế. Đã hai tháng rồi chị có biết không? Chị có nhớ không? Trong hai tháng đó chị về nhà mỗi ngày vồn vện 1, 2 tiếng đồng hồ. Chỉ đủ để tắm rửa thay quần áo. Rồi lại vào túc trực ở đây. Hôm anh Trúc bị tai nạn, nhận được điện chị là tụi em cũng kiếm cách ra ngoài đó. Lúc đó nhìn chị như điên dại, như khốn khổ, em rất buồn và thông cảm cho chị. Nhưng bây giờ anh ấy đã chuyển về đây. Bác sĩ giỏi ở đây đây đây, người ta đã bảo sao? Anh ấy sẽ nằm mãi trên giường, không biết bao giờ mới tỉnh lại. Và thật đúng là như vậy. Hai tháng, đã hai tháng rồi, anh ấy vẫn nằm đó không nhúc nhích, cứ phải vô nước biển, vô thuốc bổ... thì nhìn chị kia, vẫn lơ dờ kè kè bên giường như cũ. Cuộc sống của chị, chị từ bỏ không thương tiếc, vào đây chăm chăm ngó cái thân hình bất động này cả đời sao?

Uyên tái mặt. Cô đứng vụt dậy nhìn vào Minh Thư. Chùng như hoảng sợ trước cặp mắt giận dữ của Uyên và câu nói vô ý của mình, cô lùi hẳn ra sau.

Trường bước lại đỡ lấy Minh Thư:

- Xin lỗi Uyên. Minh Thư lỡ miệng, nhưng thật ra cô ấy cũng vì lo cho Uyên thôi. Sáng nay, ông Lâm Thanh lên tiếng hăm dọa cho chị nghỉ việc, cô ấy

đã xin thư cho chị vài ngày. Cô ấy hy vọng sẽ thuyết phục được chị.

Uyên đã hơi dịu lại, cô lạnh lùng nói:

- Cám ơn cả hai người. Nhưng tôi biết việc tôi làm. Nhờ Trường và Minh Thư xin phép giùm ông Lâm Thanh rằng tôi nghỉ công tác. Hội không cần tôi bằng anh Trúc đâu.

Uyên quay người trở về lại chỗ ngồi:

- Anh Trúc cần có tôi. Tôi chờ anh ấy. Chỉ mới hai tháng thôi mà. Tôi sẽ cứ chờ. Thời gian có trôi qua dài đến bao lâu, khi anh ấy tỉnh lại tôi vẫn thấy sự chờ đợi đó là xứng đáng.

Câu nói đều đều, nhỏ nhẹ hơn của Uyên, và cả cái dáng ngồi nhẫn nại, cam chịu của cô làm Minh Thư rơi nước mắt. Cô im lặng hồi lâu rồi lặng lẽ đi ra theo cái kéo tay ra hiệu của Trường, trả lại sự yên tĩnh cho phòng bệnh.

Ra đến hành lang, Minh Thư khóc thành tiếng:

- Em thật không chịu nổi khi thấy cảnh đó.

Trường đứng lại bên cô. Minh Thư âm ỉ nói:

- Em không giận nếu chị Uyên đâm ghét bỏ em. Nhưng em giận chỉ nếu chị cứ hoài như vậy. Em nhớ như in ngày nào chị đến Trung tâm giới thiệu việc làm tuyển em về Hội giúp việc cho chị, chị thật là đẹp, thật là dễ thương.

Luôn tự chủ và có nghị lực. Giờ đây, chị nhợt nhạt xanh xao, mặt mày thất thần không chịu rời cái phòng bệnh đầy mùi thuốc men ấy. Nghị lực của chị ấy tan đâu hết cả rồi? Nếu anh Trúc cứ nằm hoài, nằm mãi trên giường, chị Uyên sẽ chết khô bên cạnh hoặc tệ hơn là điên luôn mất.

Trường lắc đầu:

- Em là người ngoài cuộc có lẽ chưa thấu hiểu đó thôi. Nghị lực của Uyên đâu có tan biến đi đâu, cô ấy không có nghị lực thì sao chịu đựng nổi hàng tháng trời ngồi đó ngắm thân hình bất động của chồng? Nghị lực từ cô ấy mạnh mẽ lắm chứ, anh tin rằng cô ấy không điên và cũng không bỏ cuộc đâu. Họ yêu nhau quá.

Anh thở dài:

- Chỉ cầu mong sao cho anh Trúc tỉnh lại để Uyên không vì kiệt sức mà chết ở bên giường.

Trường kéo Minh Thư đi, anh nói với cô:

- Người ngoài có lẽ bảo cô ấy điên, nhưng chính cô ấy khẳng định là xứng đáng mà. Thời gian chờ đợi, tiền bạc hao tốn và cả việc làm... có là gì đâu trước tình yêu. Mà đã thuộc phạm trù yêu đương thì không ai có thể bài bác và phân tích đúng sai, có lợi có hại được.

Họ đi khuất, không biết rằng mẫu đối thoại của họ lọt vào tai tốp người đang đi tìm phòng bệnh ở hành lang.

Ông bà Tâm Nguyễn là người nhận ra Trường và Minh Thư trước tiên. Họ nhìn nhau, cảm động. Cách nhìn của họ làm cho hai người theo sau chột

hiểu câu chuyện giữa đôi trai gái ấy là đề cập đến người thân của họ. Ông bà Tâm Nguyễn đã định được hướng, đi đúng ngay đến phòng bệnh của Trúc.

Uyên vẫn ngồi nguyên đấy. Cô nhỏ nhẹ nói gì với Trúc. Có lẽ chỉ mình anh nghe. Cô không thấy bóng người qua khuôn cửa mở.

Ông Tâm Nguyễn tăng hắng nhỏ:

- Cháu Uyên.

Uyên giật mình quay ra. Cô ngơ ngác khi nhận ra ông bà Tâm Nguyễn. Bà nói với cô:

- Cô chú chỉ vừa biết tin hôm qua. Cô chú đã ráng hết sức để có thể về đến đây trong thời gian sớm nhất.

Uyên đứng dậy nghẹn ngào:

- Cô ơi, anh Trúc...

Cô nấc lên và ngã vào vòng tay dang rộng mở của bà Tâm Nguyễn. Bà cũng khóc theo cô. Vỗ nhẹ vào vai cô, bà nói trong nước mắt:

- Cô biết. Cô biết. Sao trời lại cứ thử thách khắc nghiệt thế này.

Bà lắc đầu một mình. Tròn một năm hạnh phúc với nhau. Chính ông bà đã dự lễ cưới hứa hẹn đầy mật ngọt đó. Nhưng trong một năm vòn vẹn mà đi vợ chồng trẻ lại phải đương đầu với những trắc trở của cuộc sống.

Ngày ông bà đề cử và giao lại trách nhiệm công tác cho Trúc, họ về Úc.

Việc trước tiên là đến gặp mặt đôi vợ chồng bạn thân - ba mẹ của Trúc.

Buổi nói chuyện thoát đầu không thể suôn sẻ. Bởi vì dù vợ chồng bà rất có uy tín, rất thân thiết với họ, nhưng dĩ nhiên cũng không có mức độ tin cậy bằng ông Kiên, em trai của mẹ Trúc. Phải mất một thời gian bảo đảm về Uyên, và tìm bằng chứng thuyết phục rằng Trúc và cô thực sự không như lời dèm pha của vợ chồng ông Kiên, họ mới tạm tin và bỏ qua lời tuyên bố từ con trước đó, khi Trúc về năng nặc cãi lời đòi lấy bằng được người anh chọn.

Bà Tâm Nguyễn gỡ lấy tay Uyên, bà nói với cô:

- Con bình tĩnh lại Uyên.

Bà quay lại hai ông bà đứng tuổi giờ đây đang đứng sát lại giường bệnh:

- Cô muốn con biết qua hai người thân của Trúc. Đây là ba và mẹ nó.

Uyên mở to mắt quay lại nhìn họ. Mắt họ gặp nhau trong một nỗi đau buồn chung. Uyên lại khóc, nước mắt tràn mi cô. Hai ông bà kia cũng khóc. Họ tiến lại gần. Mẹ của Trúc đưa tay nắm lấy tay Uyên. Chưa có câu nói nào, chưa có câu chào nào, nhưng cả những người trong phòng đều hiểu tình cảm và ý nghĩa của nhau giữa Uyên và họ.

Mẹ của Trúc sụt sùi:

- Mẹ thật có lỗi với hai đứa con.

Uyên lắc đầu không nói. Bà vẫn nghẹn ngào:

- Thằng con trai ruột của mình mà không tin tưởng nó. Cứ nhất quyết tuyên bố từ bỏ nó, để đến nỗi Chúa trừng phạt mẹ, thằng con nằm viện hôn mê mấy tháng mà vẫn không hay.

Uyên nuốt nước mắt ngậm ngùi:

- Anh Trúc bị tai nạn con đâm u mê, con không nhớ đến việc lục giấy tờ anh ấy để báo cô chú biết...

Họ cùng đứng đó, cạnh giường bệnh của Trúc, họ đều đã tỏ lòng mình, đã yêu thương và tha thứ cho nhau. Không biết anh có nghe không, có mừng vì không khi thấy ba mẹ anh đã thông cảm và thương yêu người vợ trẻ của anh?

Anh vẫn nằm dán chặt mình trên giường chìm vào một giấc ngủ dài, có lẽ sẽ rất dài. Một giấc ngủ vô tư và yên bình, có lẽ vậy.

Đêm đã khuya. Bệnh viện đã vắng lặng và yên ắng với giấc ngủ.

Uyên nhìn đồng hồ và ngồi dậy. Cô bắt đầu công việc quen thuộc đã hơn mười ngày qua của mình. Cô đến đóng kín cửa cho đến khi ngoài âm thanh rừ rừ nhỏ của máy lạnh, căn phòng như tạm cách âm với bên ngoài, cô lấy trong túi xách ra cái máy cassette nhỏ, và chuẩn bị.

Vài phút sau, bài hát "I Swear" vang lên nhỏ nhỏ bên tai Trúc. Uyên ngồi sát vào anh và thầm thì:

- Tỉnh dậy đi anh. Anh đừng ngủ nữa, đừng đùa với em nữa Trúc. Anh tỉnh dậy với em đi. Anh nghe xem, bài hát này ngày xưa anh hát tặng em để ngỏ lời yêu thương, anh còn nhớ không? Anh luôn thích ngày lễ Tình Nhân, nên ngỏ lời với em cũng ngày lễ Tình Nhân. Đám cưới ở nhà thờ cũng ngày ngày hôm ấy. Và rồi...

Đột nhiên, Uyên lại không cầm được nước mắt.

- Và rồi kỷ niệm ngày chúng ta kết hôn tròn một năm, anh cũng hứa với em sẽ trở lại cùng em ghi lại mốc thời gian hạnh phúc đó. Vậy mà sao anh lại như vậy. Anh không về để nhìn thấy hôm đó em đã chuẩn bị thật đẹp, đẹp như ý anh muốn. Anh cũng không chịu về để đòi em cả trăm cái hôn.

Cô bệu bạo nói, nước mắt ràn rụa chảy tràn xuống gương mặt xanh xao của cô, và nhỏ xuống thánh thót từng giọt trên mặt Trúc.

- Sao anh không chịu thức dậy? Không chịu cùng em đi phố, đi chơi, đi phi thuyền. Em hứa không bao giờ để anh phải lo lắng và làm gãy cuộc vui giữa chừng nữa đâu.

Cô khóc nức nở, nghẹn ngào:

- Anh có nghe bài hát ấy nói gì không? Anh có nhớ "lời thề" của mình không? Anh đã từng hứa với em sẽ bên em suốt đời, sẽ không bao giờ làm em đau lòng, anh có còn nhớ không? Bài hát ấy giờ đây em đã hầu như

thuộc lòng, sao anh lại quên? Em nhớ và tin vào những lời anh hứa, sao anh lại không nhớ? Sao lại nằm đây ngủ vùi, bỏ mặc em lạc lõng, cô đơn giữa cuộc đời này. Lời thề hứa của anh đâu mất rồi? Anh nữ trốn tránh em sao? Trúc ơi!

Uyên gục xuống ngực anh mà nức nghẹn. Cô không muốn mình lại khóc. Cô muốn mình giữ bình tĩnh để nói chuyện, để tâm sự với anh như những đêm trước. Nhưng cuộc gặp gỡ với ông bà Tâm Nguyễn và ba mẹ anh làm cô xót xa. Cô tủi thân cho mình và cho anh. Nếu biết được ba mẹ đã mở rộng vòng tay với anh và cô, anh sẽ vui biết chừng nào. Anh không nói, nhưng cô vẫn hiểu anh luôn hướng về ba mẹ mà chờ một ngày như ngày hôm nay.

Vậy mà, hy vọng của anh biến thành sự thật thì anh lại nằm đây và có lẽ không hay biết. Trời ơi, cô thù ghét cái ngày lễ Tình Nhân biết chừng nào.

Đó là ngày họ hiểu nhau, yêu nhau và tổ chức lễ cưới với nhau, nhưng đó cũng là một ngày của định mệnh oan nghiệt đã cướp đi linh hồn của anh.

Giờ đây, bên cạnh cô chỉ là hình thể vô cảm, vô hồn.

Cô phải làm sao mới vực được anh qua cơn ngủ mê quá dài này? Cô phải làm sao để anh thoát khỏi mùi thuốc men và ám ảnh của sự chết chóc để trở về với cô yêu đời, lạc quan như ngày nào?

Uyên vùi đầu vào ngực anh. Trời ơi, cô phát điên lên mất.

Bỗng đột nhiên Uyên nín bật tiếng khóc, cô nằm im căng cả người nghe ngóng. Đâu có một âm thanh nào ngoài tiếng rừ rừ của máy lạnh. Cuộn băng cassette đã ngừng từ lâu.

Nhưng linh tính từ đâu làm cô như tỉnh lại, cô từ từ ngồi dậy và mở to mắt nhìn vào Trúc.

Uyên suýt la lên. Dường như cô vừa nhìn thấy mí mắt anh lay nhẹ. Cô nhìn kỹ hơn, tập trung vào khuôn mặt, thì khuôn mặt anh lại vẫn bất động, nhưng có cái gì đó ngọ nguậy ở khuỷu tay cô, Uyên nhìn xuống. Ngón tay anh.

Những ngón tay cứng nhắc đang khó nhọc co duỗi và muốn bấu lấy tay cô.

Cô suýt ngất đi vì mừng, chồm lên gần anh hơn, cô gọi:

- Trúc ơi, anh tỉnh rồi sao? Anh chịu tỉnh dậy rồi sao? Mở mắt ra nhìn em đi, nhé anh! Uyên nè, Trúc ơi!

Đôi mắt anh lại lay động như đáp lời Uyên. Cô mừng rỡ, lén quỳnh chồm lên nhần liên

hồi vào nút chuông trên tường. Từ phòng trực của bác sĩ, có tiếng chân bước nhanh đến.

Đứng ngoài hành lang phòng săn sóc đặc biệt, Uyên nháp nhòm mãi không yên. Cho đến khi cô y tá bước ra gọi tên cô, Uyên đưa mắt nhìn ba mẹ Trúc như e ngại. Khi thấy ánh mắt khuyến khích của họ, cô vào ngay trong phòng.

Trúc nằm trên giường, tươi tỉnh hơn một chút. Anh nhếch miệng cười và khó nhọc chìa tay ra với cô.

Uyên đến vội với anh, nắm lấy bàn tay gầy yếu của anh, cô rung rung nước mắt.

Anh khẽ lắc đầu, nói ngắt quãng:

- Anh lại làm em khóc nữa rồi. Anh xin lỗi.

Uyên vội chùi đi ngay, cô nhoẻn cười:

- Anh, ở đây còn có ba mẹ...

- Anh biết.

Ánh mắt anh như lại có nét tinh quái ngày nào:

- Anh còn biết... những câu rên rỉ của em bên anh khi em khóc hu hu... nói anh quên lời hứa... Em thấy đó, anh đâu có quên. Anh nhớ rõ chứ, nhớ cả em hứa tặng anh... trăm cái hôn.

Uyên bật cười:

- Thì anh làm sao mạnh khỏe lại đi. Thử xem hôn đến trăm cái anh có ngất ngư ngồi thở dốc không cho biết.

Cô cười. Anh cũng ráng cười theo. Nụ cười méo xệch, nhưng Uyên cảm thấy vô cùng hạnh phúc khi còn ngắm lại anh cười.

Nắng đã lên ngoài kia. Đường phố có lẽ đang rất nhộn nhịp. Đôi vợ chồng còn trẻ không vội vã với thời gian. Trải qua nhiều thử thách, họ lại có nhau. Có còn gì hơn được nữa, phải không?!!

HẾT

Nguồn:

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 10/04/2007 11:24:52 CH